தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் வெளியீடு-9.

பெருந்தேவனார் பாரதம்

பொழிப்புரையுடன்

(மகாவிந்தம்)

வெற்றிவேல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1950.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் வெளியீடு— 9.

'பெருந்தேவனார் பாரதம்

பொழிப்புரையுடன்

(மகாவிந்தம்)

பதிப்பாசிரியர்:
ஸ்ரீ பண்டித S. முத்துரத்ன முதலியார் அவர்கள்,
தமிழ்ப பண்டிதர்.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் நிர்வாகக் கமிட்டியாருக்காக
கவுரவ காரியதரிசி
ஸ்ரீ S. கோபாலன் B. A., B. L., அவர்களால்
வெளியிடப்பெற்றது.

— தஞ்சை —
வெற்றிவேல் பிரஸில் அச்சிடப்பட்டது.
1950.

விலை]

PREFACE.

The Saraswathi Mahal Library is the result of the fusion of three cultural influences, the Tamilian Cholas, the Telugu Nayaks and the Maharashtras, finally enriched by the impact of the West under Maharaja Serfoji. The manuscripts in the Library are in the respective languages of the rulers, namely, Tamil, Telugu and Marathi. But they all owed common allegiance to Sanskrit and this accounts for the Sanskrit collections in the Saraswathi Mahal which are the biggest in the whole of India. It is a remarkable lesson to us in tolerance that under the reign of the three different dynasties, no hostility was evinced by the successors to the language of the predecessors. On the other hand we find in our library remarkable instances of linguistic experiments like Tamil manuscripts in Telugu and Nagari script, Telugu manuscripts in Nagari script and Sanskrit manuscripts in Telugu script. Under each ruler, collections were made in many languages and subjects, until in the reign of Serfoji, the Great Maratha King, we find the Saraswathi Mahal well established as a great centre of research and learning.

Although the Sanskrit collections in the Library are by far the most voluminous, still there are a great number of manuscripts in each of the other three languages which are of surpassing value. The Tamil

collections are among the most valuable of our literary treasures. Importance naturally centres round the Tamil Medical manuscripts because of their practical value. But the Tamil collections in other subjects especially in literature deserve special attention.

We have published in the following pages the contents of a rare manuscript first noticed in our Descriptive Catalogue by the well known Tamil Scholar, late Sri Olaganatha Pillai It is described as PERUNDEVANAR BHARATAM It consists of 339 stanzas in Tamil in the " VENBA " metre, (வெண்பா) dealing with the closing portion of MAHA BHARATHAM, where the Pandavas journey to Heaven after entrusting the kingdom to Parikshit.

It is clear from the work that the author is one PERUNDEVANAR. But is he the celebrated author of the "SANGAM AGE" or the later PERUNDEVANAR of the 9th century, who enjoyed the patronage of the Pallava King NANDI VARMAN ? A fragment of the later author comprising the UDYOGA PARVAM, BHEESHMA PARVAM and DRONA PARVAM was published in 1925 by Pandit Sri A Gopala Iyer. In his learned Introduction, the Pandit has given cogent reasons for concluding that the author of the fragment is different from the author of the "SANGAM AGE". We have made a comparitive study of the text published by him and the text we are now publishing and it is clear that the author of the present work is no other than the poet of the 9th century and that our work is the concluding part of the same work published by Pandit Sri A. Gopala Iyer.

Sri S. Muthuratna Mudaliar, the learned Pandit of our Library, has discussed this question in his introduction. He has referred to some of the stanzas in the previously published work and this work to prove the identity of the author.

A chief feature of this work is the commentary in prose under each stanza. It is not clear if the author of the comments is different from the poet.

It is not necessary for us to speak of the high quality of the verses or the sublimity of the thoughts enshrined in them. Even a superficial glance at the work throws up coruscating utterances which linger long in the mind. There is no doubt that all lovers of Tamil will welcome this publication

We are grateful to the Government of Madras for the timely financial aid they have given us to bring to light the rare treasures of the Saraswathi Mahal.

Saraswathi Mahal,
Tanjore.
1—7—1950.

S. GOPALAN,
Hony. Secretary.

முன்னுரை.

உ

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துணை.

" உயர்வற உயர்நல முடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் எவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே."

மாபாரதக் கதைகள் பண்டைக் காலத்திலே நந் தமிழ் நாட்டில் 'யாண்டும்' பரவியிருந்தன என்பது சங்க நூற்க ளால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

தமிழ் மக்கள் அக்கதைகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டு அவற் றை அறிந்துகொள்வதற்கு ஆவலுடையவர்களாகவிருத்தலை யுணர்ந்த பாண்டிய வேந்தன் ஒருவன் அவ்விதிகாசம் முழுவ தையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினன்.

கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய 'பெருந்தேவனார்' என்பார், அவ்வேந்தன் வேண்டுகோட்கிணங்கி அப்பெரு நூலைப் பன்னீராயிரம் வெண்பாக்களில் பாடி முடித்தனர். இதனைக் கீழ்வரும் பாவினால் உணர்க.

சீருறும் பாடல்பன் னீராயிரமுஞ் செழுந்தமிழ்க்கு
வீரர்தஞ் சங்கப் பலகையி லேறிய வித்தகனா
பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும் பழம்பதிகாண்
மாருதம் பூவின் மணம்வீ சிடுந்தொண்டை மண்டலமே.

அவ்வருஞ் செயலைப்பற்றி அப்புலவர்பெருமான் 'பாரதம்' பாடிய பெருந்தேவனார் என்று சங்கப் புலவர்களாலும், பாண் டிய வேந்தனாலும் பாராட்டி வழங்கப்பெற்றனர்.

கி. பி. 900 முதல் 920 வரையில் பாண்டிநாட்டில் ஆட்சி புரிந்த 'மூன்றும் இராஜசிம்ம பாண்டியன்' என்பான **சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில்**, கடல் கோளுக்குமுன் தன் முன்னோர் காலத்தில் நிகழ்ந்த அரிய பெரிய செயல்களைக் குறிக்குமிடத்து (1) '**மாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்தும்**' (2) 'மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்' (3) 'தலையானங்கானத்துக் கிடைத்த வெற்றி' என்று வரைந்திருப்பது அறியத் தக்கது.

தமிழகத்தில் பல்லவர் ஆட்சிக் காலங்களில் ஊர்தோறும் மன்றங்களில் இரவில் மாபாரதம் படித்துப் பொருள் கூறப்பட்டு வந்தது என்பது, அவ்வேந்தர்களின் செப்பேடுகளாலும், கல்வெட்டுக்களாலும் அறியப்படுகிறது.

அங்ஙனம் படிக்கப்பெற்ற (South Indian Inscriptions Vol. III No 206) பாரதம் வடமொழியில் உள்ள நூலாக இருத்தல்வேண்டும் என்பது, உய்த்துணரப்படுகின்றது.

எனினும், அறிஞர்கள் அந்நூலைப் படித்துப் பொருள் கூறுவதைப் பொதுமக்கள் விரும்பிக் கேட்டுவந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

அதுபற்றியே, அரசர்களும், பிறசெல்வர்களும், ஊர்களில் பாரதம் படித்தற்கு '**நிவந்தங்கள்**' அளித்துள்ளனர்; அன்றியும், அவர் இறையிலியாக வழங்கியுள்ள ஊர்களில் பாரதம் படிப்போர்களுக்குப் '**பங்குகளும்**' அளித்திருப்பது உணரற்பாலதாம். பல்லவ வேந்தனாகிய 'முதல் **பரமேச்சுரவர்மன்**' (கி. பி 670—685) என்பான் கூரத்து மண்டபத்தில் பாரதம் வாசிப்பதற்கு ஒரு பங்கு நிலம் கொடுத்துள்ள செய்தி '**கூரஞ் செப்பேடுகளால்**' தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது. (South Indian Inscription Vol. I pp. 144-146) நந்திவர்ம பல்லவமல்லனது (கி. பி. 710-775) **தண்டந்தோட்**

டச் செப்பேடுகளில் 'பாரதம்' வாசிப்பவனுக்குப் பங்கு ஒன்றும், என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் அறியற்பாலது. (S. I. I. Vol. II No. 99).

பாரதம் பொதுமக்களால் பெருவிருப்புடன் கேட்கப் பெற்று வருதலை யுணர்ந்த 'தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன்' என்ற பல்லவ அரசன் (கி. பி. 826—828) அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்குமாறு தன் அவைக்களப் புலவர்க்குக் கூறவே அப்புலவரும் அதனை 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக' இயற்றி அரசவையில் அரங்கேற்றினர். அப் புலவர்பெருமான் வரலாறு தெரியாமற் போயினமை மிக வருந்தற்பாலது. அவர் அந்நூலைத் தெள்ளா றெறிந்த நந்தி வர்மன் ஆட்சியில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் இயற்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது,

'வண்மையால் கல்வியால் மாபலத்தால் ஆள்வினையால்
உண்மையால் பாராள் உரிமையால்—திண்மையால்
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானோ
டியார் வேந்தர் ஏற்பார் எதிர்''

என்ற பாரத வெண்பாப் பாடல் ஒன்றால் நன்கு துணியப் படும்.

இனி, கி. பி. 1210 ஆம் ஆண்டில் 'மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன்' ஆட்சிக்காலத்தில் பாரதம் மற்றொரு முறை இனிய தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்று வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டொன்றால் தெரிகிறது. (Inscription 482 of 1905) அப்பெருஞ் செயலைப் புரிந்தவர் தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றவர்த்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடையான் 'அருணிலை விசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்சராசன்' என்பவர். அவர் பாரதந்தன்னை 'அருந்தமிழ்ப் படுத்தி சிவநெறி கண்டவர்' என்று அக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் தோன்றியது.

இவ்வாறு, சங்க காலம் முதல் பாரத கதை பல பெரியார்களால் தமிழில் பாடப்பட்டிருப்பினும் தற்காலத்தில் வழங்கிவருவது கடைசியிற் செய்த நூலாகிய வில்லிப்புத்தூராழ்வார் பாரதமேயாகும்.

இனி, மற்ற மொழிபெயர்ப்புகள் அநேகமாய் இறந்துபட்டனவெனினும், சிற்சில பகுதிகள் வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றின் தொன்மையையும், சொல்நயத்தையும் உற்றுநோக்குங்கால் அவைகளில் பெரும்பாகம் இறந்தமை குறித்து வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பகுதிகள் பின்வருமாறு :—

(1) தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்ட பாரதப் பாட்டுகள் என்றும், பெருந்தேவனார் பாடல்கள் என்றும் குறிக்கப்பட்ட பாடல்கள் வெண்பாவும் அகவலாயும் உள.

(2) தெள்ளாறெறிந்த '**நந்திவர்ம பல்லவன்**' புகழை முதற்படியாகவுடைய 'பெருந்தேவனார் பாரதத்தில்' உத்தியோக பருவம், வீடும பருவம், துரோண பருவம் இவற்றில் சில பாகங்கள் பாடல்கள் 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக' அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பகுதி வெண்பாக்களும், இரண்டொரு அகவற் பாக்களுமிருக்கின்றன. இது, திரு. பண்டித கோபாலையரவர்களால் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

(3) வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய 'பெருந்தேவனார்' என்பவரால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் பாரதப் பாடல்கள் வெண்பாக்களாகும்.

(4) சரஸ்வதிமால் நூல் நிலயத்தில் உள்ள **பெருந்தேவனார் பாரதம்-மாவிந்தம்** இது உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகவும், செய்யுள் முற்றிலும் இரண்டோரிடங்கள் தவிர வெண்பாவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது

மேற்கூறிய (1) என்று இலக்கமிட்ட பகுதி சங்க காலத்திய பெருந்தேவனார் இயற்றியது என்று கொள்வதே சாலவுடைத்து. சங்க காலத்திய தொகை நூற்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவரும், 'திருவள்ளுவ மாலையில்' 'எப்பொருளும்' என்ற முதற் குறிப்புப் பாடல் இயற்றியவரும் இவரே என்று கொள்ளல் தகும்.

இவரது காலத்தை ஆராய்வதற்கு நமக்குச் சில ஆதாரங்கள் உள. கடல்கொண்ட காலத்திற்கு முன்னே நிகழ்ந்த அரிய சம்பவங்களில் ஒன்றாகப் பாரதம் பாடியது குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சங்க காலத்தில் பெருந்தேவனாருக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்கிற சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டிருந்ததாலும், இவருடைய பாரதம் கடல்கோளுக்கு முந்தியதென்றே பிரமாணிக்கத்தகும்.

(2) நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்தின் நடை பிற்காலத்திய நடையாக இருந்தலானும் நந்திவர்மன் புகழ் பாடப்பட்டிருத்தலாலும், இதை இயற்றிய புலவர் நந்திவர்மன் காலத்தில் உள்ள **இரண்டாவது பெருந்தேவனார்** என்று கொள்ள இடந்தருகிறது

(3) வீரசோழியத்தில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பெற்ற பாரதப் பாடல்கள் வெண்பாக்களாகவுள்ளன. அவற்றை எடுத்தாண்ட உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் என்பர். மேற்கோள் பாடல்கள் பாரதப் பாட்டுக்கள் என்றும் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. வீரசோழிய நூலின் காலம் **11 ஆம்** நூற்றாண்டு என்பது ஆராய்ச்சியாளர்கொண்ட முடிபாகும்.

ஆகவே, அங்ஙனம் குறிக்கப்பெற்ற பாரதப் பாடல்கள் அதற்கு முற்பட்டதென்றே கூறுமலமையும். பெருந்தேவனார

என்ற பெயர்கொண்ட மூவருள் இப்பாட்டுக்கள் இயற்றிய வர் சங்க காலத்திய பெருந்தேவனாரா அல்லது, நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனாரா, அன்றி வீரசோழிய உரையாசிரி யராகிய பெருந்தேவனாரா என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாக இருக்கிறது.

(4) தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையத்தில் உள்ள பாரதப் பாடல்கள் :—

இவையடங்கிய சுவடியைக் கண்ணுற்று நோக்கு மிடத்து, ஏடுகள் தொடர்ச்சியாக இல்லாமலும், பெரும் பாலனவை முதல், இடை, கடைகளில் சிதைந்தும் இருந்தன.

முதலில் ஒன்று முதல் ஒன்பது ஏடுகளும், இடை யிடையே மொத்தம் நூற்றுப்பதினெட்டு ஏடுகளும் முற்று மில்லாமலும் எட்டு ஏடுகள் பாதியாக முறிந்தும் உள்ளன.

இப்பாடல்கள் பாரதத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந் தன. இப்பகுதிக்குச் சுவடியில் ‘**மாவிந்தம்**’ என்ற பெய ரிடப் பெற்றிருக்கிறது. அதாவது பாண்டவர்கள் சுவர்க்க மென்னும் மகாவிந்தத்துக்குச் சென்ற பகுதி என்பது அதன் பொருள்.

இப்பகுதி உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக வும், அதன் நடை பெரும்பாலும் நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்தின் நடையை ஒத்தும், இதிலுள்ள உரை நடையும் நந்திவர்மன் காலத்திய பாரதத்தின் நடை யைப்போல் இருத்தலால் இது நந்திவர்மன் காலத்திய பார தத்தின் இறுதிப் பகுதியாகிய சுவர்க்காரோகண பர்வத்தின் பகுதியாகக் கொள்ளத்தகும்.

நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்திலே வெளிவந்த பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற்குறிப்பும், இப்

பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற் குறிப்பும், சில விடங்களில் ஒன்றியிருத்தலால் இவ்விரு நூலாசிரியரும் ஒருவராகவே இருத்தல் கூடுமென்பது உய்த்துணரற்பாலது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்களின் முதற் குறிப்புக்கள் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன.

ஸரஸ்வதிமஹால் பாரதப் பாடல்.		ஸ்ரீ கோபாலையர் பதிப்பித்திருக்கும் பாரதப் பாடல்	
எண்.	முதற்குறிப்புக்கள்.	முதற்குறிப்புக்கள்.	எண்.
530	காரவரையை	காரவரை மேல்	245
326	வம்பவிழ்தார்	வம்பவிழ தார்	248
327	கோவர்த்தனமெடுத்து	கோவர்த்தன மெடுத்து	
75	வண்டுவரை மன்னன்	வண்டுவரை மூழை	
68	வண்டுவரை தன்	வண்டுவரை தன	
21	அரவுயர்த்தோன்	அரவுயர்த்தோன	
24	அரவுயர்த்தோன		

இந்நூலைத் திருத்தஞ் செய்துகொள்ளவும், ஒத்துப் பார்க்கவும், பலவிடங்களில் தேடியும், கடிதமூலமாக வினவியும், வேறு பிரதிகள் கிடைக்கப் பெற்றில. ஆதலின், இவ்வொரு பிரதியை வைத்துக்கொண்டே எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கியும் அடிகள் இல்லாதவிடங்களில் விட்டும், பிரதியிலிருந்தவாறு பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. கதைச் சுருக்கமும் பாடல்கட்கு ஓர் அகராதியும், அருமபதங்கட்கு அகராதியும் பின்னே வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்நூற் பிரதிகள் கிடைத்து, அவற்றைத் தந்து உதவுவோர்களாயின் அடுத்த பதிப்பில் திருத்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாகும். பொருந்துமென்று கொள்ளத்தக்க சொற்களும், எழுத்துக்களும் இருதலைப் பகரங்களில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாசிரியர் வைணவப்பற்று மிக்குள்ளாரெனபதற்கு இவருடைய பாககளிலே **திருவாய்மொழியின்** சொற்களும், சொறறொடர்களும், சில விரவி வருதலே போதிய சானருகும. அப்பாடலகளின பகுதியைக் கீழவரும பாடல்களின் முதற குறிபபுக்கண்டு தெளிக.

எண்	பாரதப் பாடல்.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பாடல்.
247	வெளளைசசுரிசஙகு	(7-3)	வெள்ளைசசுரிசங்கு
97	வெளளைநிறச்சஙகாரப்ப		
210	கார்மேக வண்ணனே	(10-41)	கார்மேக வணணன
333	பூவைபபூ வணணன	(2-3)	திருப்பாவை மாரிமலை பூவைப்பூவண்ணு

இனி, இப்பாரதப் பாடல்களில சொலலினிமையும் பொருளமைப்பும் வாயந்த சிலவிடஙகளைக குறிப்பிடுவோம் :

(97) வெள்ளைநிறம் (98) மேற்கடலிற் (128) கரும்புங கதலி (129) மாரி பெருக (193) உயாந்த (194) கண்ணன றன (210) காரமேக வணணன் (212) வாழைமுழுமடல் (337) மணணிரந்து (237) வையததுவெண்க (130) நாரது தை புனனை (245) எட்டெழுதது (247) வெளளைச் சுரி சஙகு (321) பூவிரெடு.

பாரதப் பாடல்களில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சுவையுடைப் பாக்கள் சிலவற்றிற்கு பொழிப்புரை வருமாறு :—

(1) 'மேறகடலில' என்று தொடஙகும சூரிய உதய வருணனைப பாடலில குளிபபதறகு மேலைக கடலுககுச சென்ற சூரியன உலகிருளைப பாாதது விரைநது கீழ்க்கடல வழியே தோனறி ஒளி வீசினன எனபது பொருட்சுவை ததுமப அமைந்துள்ளது.

(2) 'கரும்புங கமுகு' என்று தொடங்கும பாடல் **முத்துப்** பிறக்குமிடஙகளில சில கூறியது நோக்கற்குரியதாம.

(3) 'மாரி பெருக' என்னும் தொடக்கத்தையுடைய பாடல் மழைவளம் பெருகவும், அறம் பெருகவும், வாரிபெருகவும், வளப்பம் பெருகவும், மறைஞானமும் பெருகவும் தனம் புத்திரர் மண்முழுதுமாண்டனன் என்னுங் கருத்தையுட்கொண்ட இப்பாடல் முற்கால அரசியல் நிலையைக் காட்டுவதறிக.

(4) 'கண்ணன்றன்' எனத் தொடங்கும் பாடல் கண்ணபிரானுடைய அவயவங்கட்குக் கமலமலரை ஒப்புக் கூறிய நயம் மகிழ்ச்சி தரத்தக்கது.

(5) 'மண்ணிரந்த' எனத் தொடங்கும் பாட்டு மூன்றடி மண் கேட்டு மாபலியினிடம் யாசித்த மாயவற்கு மண் முழுதும் அளித்தனன் எனக்கூறும் சொன்னயம் நோக்கற்குரியது.

(6) வாழை **முழு மடலின்** போத்தை **வெள்ளைக் குருகென்று** நினைத்து மீனினங்கள் துள்ளுவதாக வர்ணித்திருப்பதின் நயம் வியத்தற்குரியது.

(7) "வாழை இளம்போதலர் வாளை அடற்குருகுதா **மென்றஞ்சி**" இக்கவியில் குருகொன்று அஞ்சியதாக மற்றொரு வகையாக வர்ணித்திருப்பது நோக்கற்குரியது.

உவமைகள் :—

48. கார்மேகம் எங்கும் கலந்தெழுந்த வாறேபோல
76. இருதலைக்கொள்ளி வெள்ளெறும்பே ஒத்தேனே
321. பாலோடளாயநீர் பாலானது போல
322. பூவினோடு புனைந்த நார்போல
272. மாகக்குன்றின்மீது மயிற்கணங்கள் வந்தாற்போல

திருக்குறள் மேற்கோள் :—

316. "இன்னாசெய்தாரை ஒறுத்தல்" என்னும் குறட்பாவை, நரகத்தழுந்தும் துரியோதனனைத் தர்மபுத்திரன் கண்டு அன்பு கூர்ந்து நரகத்தினின்றும் விடுவித்ததற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறியுள்ளார்.

கதைச் சுருக்கம்.

இப்பகுதி வடமொழி வியாசமாபாரதத்தில் சுவாக் காரோகண பர்வத்தில் வந்துள்ள பகுதியில் ஒருபுடை ஒத்துள்ளதாகும்.

கண்ணபிரான் வைகுந்தம் புக்கபின்னர் பாண்டவர்கள் தம்மரசியலைப் பரீக்ஷித்து மன்னனிடம் ஒப்புவித்து மாவிந்தம் சென்ற வரலாறு மட்டுமுள்ளது. அரசாட்சியைப் பரீட்சித்து மன்னனிடம் ஒப்புவித்துப் பாண்டவர்கள் வனம் செல்லும் போது அமரபோகத்தில், பண்டு, தேவர்கள் அமுதங் கடைந்து ஆலித்தெழுந்த ஆரவாரம்போலப் புலம்பாநின்றது அத்தினபுரம். இவ்வகை நகரிசனம் புலம்புதலும் நகரியில் மகாசனங்கள் சோபங்கண்டு பரீட்சித்துவை நோக்கி தன்ம புத்திரன் நல்லறிவுணர்த்தி, இராச்சியம் கருகாமே, மண் மடந்தை வருந்தாமே இரட்சிக்கிறாயா? என்று சொல்லிப் பின்சென்ற நகரிசனங்களுக்கு அத்தினபுரம் சென்று, அமைதியுடன் இருப்பீராக எனப்பணித்தனன்.

பின், தன்மபுத்திரர் விண்டுபதம் எய்துதலும் ஆயிடைத் தெய்வமாதர்கள் பல்லாண்டிசைப்ப, மணிநெடுந்தேர் மேல் கொண்டு பவளச்சாமரை அருகிரட்ட, வெள்ளி வெண்குடை நிழற்ற, ஒற்றைச்சங்கு முன்னூத, வைணவரெல்லாம் தன்ம புத்திரனை எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றனராக. தன்ம புத்திரன் வரவுபார்த்து கருடவாகனன் மேற்கொண்டு, நீலத் தடவரையில் செந்தாமரைப் பூக்கள் பூத்திருப்பது போல் விளங்குகின்ற புருடோத்தமனை அணுகச் செல்லாநின்ற பொழுது ஈசுரன் முதலாகிய இந்திராதி தேவர்களாலும் காண்பதற்கரிய ஸ்ரீ பாதங்களைத் தன்மபுத்திரன் பொருட்டாக அடியோங்கள் திருவடிதொழும் பேறுபெற்றோம் என்று கூறித்தேவர்கள் எல்லாம் பெருக்கச் சந்தோஷித்து விடைபெற்றுப் போயினர்.

நன்றி கூறல்.

தஞ்சை சரஸ்வதிமஹால் நூல் நிலயத்துள்ள நூற்களை சிதைந்து போகாவண்ணம் வெளியிட்டு உபகரிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சரஸ்வதிமஹால் புத்தக சாலையின் கௌரவ காரியதரிசியாகிய பிரம்மஸ்ரீ **S. கோபாலய்யர் அவர்கள் B. A. B. L.** என்னையும் வருக வென அழைத்து இந்நூலையும் இதுபோன்ற நூற்களையும் வெளியிடுமாறு பணித்தார்கள்.

ஆதலின், அவர்கட்கு எனது நன்றி என்றும் உரித்தாகுக. அங்ஙனமேபோல சரஸ்வதிமஹால் நூல் நிலய ஆராய்ச்சி ஆசிரியர் பிரம்மஸ்ரீ **K. வாசுதேவ சாஸ்திரியார் அவர்கள் B. A.** இந்நூல் வெளியீடு காரணமாகச் செய்து தந்த உதவி மிகவும் பாராட்டற்குரியது. அன்னார்க்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

தஞ்சை,
1—7—50.

S. முத்துரத்னம்,
பதிப்பாசிரியர்.

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
207	அககரமெலலா ...	... 80
282	அஙகவள.........வாநத ...	... 109
33	அஙகுட்டமான ...	... 14
306	அடியாா வநதாலி ...	... 118
211	அணணலடியா ...	... 81
165	அததியூா வாழ ...	... 64
232	அபிமன முதலாய ...	... 90
149	(அம)மலைகள ...	... 58
87	அரசுதுறநதாரணிய ...	... 34
112	அரசுதுறநதாரணியம ...	 44
114	அரவமுருமாறி ...	... 56
70	அரவுயர்ததோன் ...	... 28
307	அரவுயர்த்தோன தனனை ...	... 118
265	அரவுயர்த்தோன வருசனைக்கு	... 104
184	அராவந் ...	... 72
196	அரிசினமுங் ...	... 76
132	அருணனவ ...	... 51
31	அருநதவத்தோன ...	... 14
163	அல்லும் பகலு ...	... 63
143	அறுவரும் ...	... 55
203	அனுமனறன ...	... 78
225	ஆதிமுதலவன ...	... 126
12	ஆயாபுகழ்த் ...	... 7
104	ஆரமிகவெடுத் ...	... 40
218	ஆரோவழியறியீா ...	... 85
49	ஆழிநீர் வண்ண ...	... 19

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.		பக்கம்.
225	ஆறறல பிரமபெரிய	...	... 88
223	ஆறறறகரிய	...	... 87
49	இடும்பனையும	...	... 21
40	இதுவெனககுக	...	... 17
267	இத்தரை எலலா	....	... 105
25	இந்த இவள்	...	.. 12
55	இந்த மறைறயோனை	...	... 23
214	இந்த வரைமேல	...	... 84
28	இப்படி எலலாம	...	... 13
219	இலஙகை மலஙக	...	... 86
339	இவன கணடாய	...	... 132
307	இவன காணிடி புரசு	...	... 118
35	இமமானை	...	... 15
334	ஈசனுக்கும எஙகளுககும	..	... 130
18	ஈரோனபதினை	...	... 9
204	உமககு விரதமிது	...	... 78
193	உயாநத தடவரை	...	... 75
178	உருக் கரந்து	...	... 69
176	உரு.........வெளிப	...	... 68
158	உள்ளவா	...	... 62
240	உனக்கினையா	....	... 95
302	ஊனுடமபு நீஙகி	...	... 116
148	எஙகோனக	...	... 58
111	எஞசாதெதிர	...	... 43
245	எட்டெழுதது	...	... 97
108	எணணறனைகு	...	... 42
	எணணறுஙகால	..	... 67
254	எந்தோழ	...	... 100
136	எந்நாட்டு	...	... 52
93	எமபெருமா	...	... 36

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
291	எலலாக கொலை ...	... 112
331	எலலாரு மேத்தி ...	... 129
292	எல்லையதைக கடபப ...	... 113
29	எழு கடலினுட் பெய	 13
1	எனமேலிருந்த ...	... 4
312	எனன பிழையி ...	... 120
56	எனனுலறியப ...	... 23
153	எனனுடனே ...	 60
283	எனனுருவமதான ...	... 110
36	என்னை நீ யஞ்சா ...	 10
335	எனக்கினியா	... 131
21	எனககு பெனக	 10
137	ஏநதிழையி ...	 53
91	ஏழ பொழிலு ...	... 36
80	ஏழுகி எவ்வுலகு ...	... 31
315	ஏறறின கணை ...	... 122
217	ஐந்து மலா ...	... 85
45	ஐயாறு நாளங ...	 19
23	ஐயிரணடு ...	... 11
121	ஐவிருங காககினற	 47
96	ஐவிருளு சேரு ...	... 37
42	ஐவொரு முநதன ...	... 18
132	ஒட்டி வந்த ...	... 14
177	ஒலலை நீ ...	... 69
239	ஒனனலர்கள ...	... 95
319	கஙகைக குரு ...	... 124
50	கஙகை மகனை ...	... 21
175	கடலடைத்த ...	... 68
7	கடல.........ந்தரடி ...	... 5
105	கணவனை (முதலை வருமே)	... 41

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.		பக்கம்.
235	கண்ணனே	...	... 92
194	கண்ணனறன	...	... 75
182	கண்ணீரொழுகும	...	... 71
107	கரி முகவன்	...	... 42
65	கருடனவன்	...	... 27
16	கருமம நினைந்து	...	... 8
9	கருமம பெரிதுண்டு	...	 6
3	கரும பீடர	...	... 1
128	கருமபுங கதலியுங	...	... 50
120	கரு வேந்தி	...	... 46
106	கலி புகுந்த	...	... 41
221	கலி புகுந்து	...	... 87
168	......கழல பணிந்தாள்......		... 65
316	கழுததளவு	...	... 123
326	கற்றைச சடைக்	...	... 127
243	கனல விழிததுச	...	... 96
44	காணடா வனததை	...	... 19
48	கார்மேகமெங்கும	...	... 20
210	கார்மேக வணணனே	...	... 81
123	கார்மேக வணணனை	...	... 48
249	கார்வரை மேல	...	... 98
258	காற்றோ மலையோ	....	... 102
84	குந்தியு மாதவனுங்	...	... 33
38	குருககளில	...	... 17
187	குருக்களிலங	...	... 73
116	குருககள் குடிப் பிறநதார்	...	... 45
88	குருககள் குடி முதலாங	...	... 34
255	குருககள் குல பதியே	....	... 100
295	குவளை மலர்	...	... 114
146	துரோணக்கிளை	...	... 57

பாட்டு எண்.	பாட்டின முதற்குறிப்பு.	பக்கம்,
234	குன்றத்தின் ...	... 92
59	கையால நடந்து ...	... 24
95	கொலலைவாகு	... 37
22	கொற்றமூர்சு ...	... 11
131	கோகுலங்கள ...	... 50
82	கோதநிரரைக ...	... 32
43	கோவர்த்தனமெடுத்து ...	... 18
99	சங்கரனறன ...	... 39
169	சங்கிறெடு ...	... 65
41	(ஸ்ரீ) சங்குமாய ...	... 18
264	சங்குவீரமு	... 104
310	சண்பகத்தின ...	... 119
227	சந்தனமும் ...	... 89
126	சாகரங்க ...	... 49
242	சாரவருவன ...	... 95
285	சிரங்கனுயவந்த ...	... 110
293	சிரங்கநாயகரான ...	... 113
209	சிவந்தநுகி ...	... 81
256	சிவனுடைய ...	... 100
222	சினவேங்கை ...	... 87
101	சீராருந ...	... 40
289	சீமெனிதர் ...	... 112
297	சுற்றுமதி ...	... 115
140	செங்கோல் ...	... 54
260	செங்கோலநிசை ...	... 103
75	செந்தாமரை ...	... 29
314	செம்புருக்கி ...	... 121
72	செம்பொன ...	... 29
200	செய்தறகரிய ...	... 77

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
273	செய்ய......னுமானிடவர் ...	... 106
323	சென்றுடு ...	... 126
298	சேமத்துத் ...	... 115
277	சோர்ந்து கலவிக் ...	... 107
274	சேவனுங்கட் ...	... 107
320	தககவிருமெமரயுக் ...	... 125
89	தங்கள் நிலை ...	... 35
119	தங்கள் பணி ...	... 61
52	தங்கோன மணியிற் ...	... 22
15	தடத்தருகே ...	... 8
113	தருமாதானிறகத் ...	... 41
13	தருமனும் தம்பியரும் ...	... 7
122	தருமனமுக ...	... 47
286	தலையுட புறத்தென் ...	... 111
77	தனமனைத்தான ...	... 30
250	தாங்கரிய ...	... 98
201	தாழ்வரைகள் ...	 77
317	தான செய்த ...	... 121
17	திங்களவோ ...	... 9
313	திண்ணந்தபுகளாய் ...	... 121
318	திருககண்ட ...	... 124
202	திருப்பாற ...	... 78
81	திருமுகங்கள் ...	... 32
296	தெய்வக் கடாகனி ...	... 114
100	தெய்வமிதனை ...	... 39
152	தெய்வமுனி ...	... 59
180	தெயவமருந் ...	... 70
279	தேடிவந்தேதா ...	... 108
300	தேர்வேந்தா ...	... 116

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
261	தேவர்.....பணிகேட் ...	... 103
150	தேவாசுரன்	... 48
109	த, தெனமெ நாலோவிண்ண ...	... 43
65	நரகுலமீது ...	... 27
216	நரசிங்கமாகி ...	... 97
215	நல்லானை ...	... 84
189	நன்மையுடையாரை ...	... 73
309	நலமையும் ...	... 119
92	நன்றியது பயந்து ...	... 36
271	நாமேதான சென்றங்கே ...	... 106
238	நாயிறிரண்டாறி ...	... 94
130	நாரதனை புனனை ...	... 50
124	நிருபதிகள ...	... 48
275	நீயாருனை தமபியார் ...	... 107
333	நீலத்தடவரை ...	... 130
147	நீளவரையால ...	 57
266	நூற்றுவாக ...	... 105
90	நெய்தற்றடமும் ...	... 35
2	நெய்மெய்யதழல் ...	... 4
125	நெறியினொடு ...	... 48
118	நோநத சிலையழியா ...	... 46
186	பஞ்சவாக ...	... 73
138	பஞசவர் நீராவில் ...	... 53
270	பஞ்சிதழி ...	... 106
162	படாசடைகள் ...	... 63
64	(படி) முழுதும ...	... 26
290	படுகுழிகள் ...	... 112
57	பண்டுனவழி ...	... 24
30	பண்டைமுனி ...	... 13

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
192	பாஞ்சாலி ...	... 75
276	பாண்டவரில் ...	... 107
110	பாண்டவருந் ...	... 43
216	பாதங்கள் ...	... 85
115	பாமையைக ...	... 45
206	...பாயககடிடெங்... ...	... 79
19	பாரதப் போர் பயின்று ...	... 9
190	பாரதப்போர் வெல்ல ...	.. 74
183	பாரேழுமுண்டு ...	... 72
288	பாறை ஒளித்துறை ...	... 111
228	பார்த்தனுக்கு ...	... 89
253	பார்வேந்தர் ...	... 99
94	பாலைநிலமுட ...	... 37
322	பாலோடளாயநீர் ...	... 125
220	பாற்கடற்கே ...	... 86
244	பிடிக்க நினைந்து ...	... 96
166	பிறை கவ்வி ...	... 64
8	புகுந்தாலித்தாய ...	... 6
129	புண்டரீகா ...	... 50
241	புனபுனமை ...	... 95
259	பூந்தாமம ...	... 102
78	பூபதியையா ...	... 31
303	பூப்பறிகள ...	... 117
79	பூவையமாவடு ...	... 31
321	பூவிறெறு ...	... 125
338	பூவைப்பூவண்ணனை ...	... 132
278	பொங்குபுனலாற ...	... 108
188	பொங்குமுகிலைகள் ...	... 73
157	பொய்யமை யொரு ...	 61

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
280	பொருகலையே ...	... 109
61	பொருள் சுமந்த ...	... 25
141	போதுமினி ...	... 54
179	பிறப்பு முற்றே ...	... 70
231	மஞ்சடுத்த ...	... 90
58	மஞ்சாடு சோலை ...	... 24
226	மஞ்சுதவழ ...	... 88
51	மணிவண்ணா றருத் ...	... 22
156	மணிவெரிப் ...	... 61
337	மண்ணிரந்து ...	... 132
135	மண்ணிற் பிறந்த ...	... 52
174	மண்ணுண்டு ...	... 64
197	மண்ணுலகில் உளவி ...	... 76
230	மண்ணுலகில் வாழ ...	... 90
328	மண்ணுலகும ...	... 128
294	மணமுழுதும் ...	... 113
191	மந்தரமே ...	... 74
208	மனமறுகி ...	... 80
54	மனவா கடுகி ...	... 23
133	மன்னவா மாமுனிவே ...	... 51
311	மன்னவன் பொற ...	... 119
86	மன்னரெழுந்தருள மாநகரத ...	... 34
85	மன்னரெழுந்தருள மாநகரியோ	... 34
257	மனனுவெனக் ...	... 101
73	மனனுங் குருநாடன ...	... 29
304	மனனுமடங் ...	... 117
103	மறப்பதனறி ...	... 40
14	மறுதிறத்துவான ...	... 8
142	மற்றின மலர்ப் ...	... 55

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.		பக்கம்.
272	மாக்குன்றின்	...	... 106
332	மாடங்கள் தோறும	...	... 129
11	மானியமாவலி	...	... 7
27	மாதவத்தோர்	...	... 12
127	மாதவனை கேசவனை	...	... 49
185	மாதவனே கோவிந்தா	...	... 72
74	மாதவனானை	...	... 29
145	மாமுனிவனை	...	... 56
236	மாம்பொழிலினை	...	 93
10	மாயனைமுத்தானை	..	.. 6
39	மாயனிருந்த	...	.. 17
69	மாயன் பணித்த	...	... 28
155	மாயூர பர்வத	...	... 61
159	மாரிபெருக	...	... 62
63	மாலவனும்	...	... 26
172	மாலை நினைந்	...	... 66
5	மாற்றரசர்	...	... 5
268	மாற்றலர்	...	... 105
251	மானககிரி	...	... 98
161	மானத்தை	...	... 63
269	மானிடவர்	...	... 106
284	மினனிவரும	...	... 110
229	முன்னைவினை	...	... 89
151	மூங்கில	...	... 59
26	மெய்கள் விதிர்	....	... 12
324	மெய்யேயானவை	...	... 126
213	மேகக்குழாள்	..	... 82
263	மேகங்களோ	...	 144
114	மேகநாதன	...	... 44

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
248	மேகம் நிழலெடுப்ப ...	... 97
134	மேகம பொழிந்த ...	... 52
98	மேறுகடலிற ...	... 39
76	மைந்தரிவா ...	... 30
102	வஞ்சமுலைப் ...	... 40
195	வண்டுகளும ...	... 76
171	வண்டுசெறி ...	... 66
305	வண்டு முரலும ...	... 117
17	வண்டுவரை தனனி ...	... 20
53	வண்டுவரை முறைம ...	... 22
252	வம்பவிழுதார ...	... 99
170	வராகமொடு ...	... 66
62	வலிய கொடுநகினறும் ...	... 26
60	வழுதகைப ...	... 25
154	வழியிற சில ...	... 60
287	வழுவு மொழுகும ...	... 111
173	வாஙகு கடற ...	... 67
212	வாழைமுழுமட ...	... 82
281	வாளொருகை ...	... 109
66	வாள விசயன ...	... 27
6	(வானம) மழை பொழிய ...	... 5
198	வானவரும தானவருமலலயாரு	... 82
330	வானவரும் தானவரும வந்து	... 128
301	வானவர்கள் ...	... 116
68	வானவர் தம ...	... 28
164	வானவற்கும் ...	... 64
160	வானின்ற ...	... 63
233	விசயனும்	... 91
47	விண்ணவறகாய்த் ...	... 45

பாட்டு எண்.	பாட்டின் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்,
181	விண்ணுமிக	71
1	விதியாறதன்மேல்	3
34	வில்வளைய வாளி	15
37	விலவேடன்	16
24	விளையாடு போதினை	11
139	வீமனிவனை	53
20	வீமனை விசயா	10
297	வீமா விசயா	141
199	வெஞ்சமத்தில	77
336	வெணசாமரை	131
247	வெள்ளைச் சுரிசங்	97
97	வெள்ளை நிறச்	38
	வையகத்து வாழ்வா	83
237	வையகத்து வெண்கதிர்	94
205	வையமுழு......	79
83	......ழிகளெல்லா மிருத்திடு	32
167	..........வகருவரை	65

உ

"பெருந்தேவனார் பாரதம்"

[விநாயகர் துதி]

ஓதவினையகலு மோங்கு புகழ் பெருகுங்
காதற் பொருளனைத்துங் கைகூடும்—சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர் தீட்டுந்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் தாள்

[திருமால் துதி]

மாலெல்லாந் தாமமினை மாலவரையானை மால விசும்பின்
மாலினை புயல்காத்த மாலவனை—மாலரவப்
பேரோதப் பேராழியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர்.

உ

ஸ்ரீ கணபதிராயன் துணை.

"பெருந்தேவனார் பாரதம்"

பொழிப்புரையுடன்

மகாவிந்தம்.

விதியை வெல்ல வல்லாரில்லை என்ன, நீ விதி இல்லை என்று சொன்னாய், உனக்குமேல் வருகின்றதும், கூறுகின்றேன், வராமல் காக்கவல்லையாமாகில் காத்துக் கொள்ளென்று உரைத்து, இற்றைக்கு இருபத்தேழா நாளில் பெருமகதியானது வருமென்று கூறித், தன்னாசிரமம் எழுந்திருந்து போயினன், மகாவிருடி என்றவாறு.

இப்பால் "சனமேசயன்" யாது செய்தானென்னில்

விதியா றதன்மேல் வினைமுன்னே காட்டுதற்கென்
றோதுவார் தம்மை யுடனழைத்து—நீதி
அருந்தவ வேள்வி யதுதுடங்கு மெனாமுன்
பெருந்தழலில் நெய்வார்த்துப் பின் (1)

எ-து. வேதவிதியால் வேள்வி இயற்றினால் விதியை வெல்லலாமென்றுரைத்த, முதுமொழிகொண்டு நாற்றெட்டு வேதவியாதரான(?) விப்பிரரை அழைத்து அக்கினி வளர்த்து ஓமந் தொடங்கி யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்,

நெய்பெய் தழல்வளர்த்து நேரிருந்த நித்தியனாய்த்
தெய்வ மறையவனைத் தேர்வேந்தன்—ஐயவோர்
தெர்ப்பையினால் விட்டெறியத் திண்டாடு வேதிய
னும்
அப்பொழுதே பட்டா னயர்ந்து (2)

எ.து. வேதமுறையாய் வேளவி செய்கிற பிர.........
.........மல் பாரதகிற விருந்து கேட்பாயாகில பிரமகத்தியா
தோஷமும உனமேலுண்டாகிய குற்றமும நீங்குமென்று
ரைத்துப பின்னும பாரதத்துச சொன்னான வேதவியாசன.

கரும்பிடர மென்றதனைக் காதலித்து மன்னு
விரும்பிட நீமேலிட் டிருந்தால்—[நெரு]ங்கும்
வினைவிட்டகலு மென்றும் விதிகடக்குமாதலால்
மனத்திருந் தாராய் மதி. (3)

எ. து. கரும்பிடர மென்றதனை மேலிட்டு இருந்து
பாண்டவர் புராணங் கேட்டு அவமதியாதே இருப்பாயா
கில, உன. திருமேனியும பொற்கென்று பிரமகத்தியும் போம்
மென்ன, அதனைக்கேட்டு யாது சொன்னான் ஜனமேஜயன்

என்மேலிருந்த வினை யகல வெந்தூவர்
தன்மையது வெல்லாம் தவறாமல்—முன்னே
இகழ்ந்துரைத்த தீமை இடர்கெடுமா மாகில்
புகழ்ந்துரைக்க வென்றான் புரிந்து. (4)

எ து. என் குருவங்கிசத்திலுள்ள பராக்கிரமங் கேட்
டால் என்மேலிருந்த வினை விட்டகலுமானால் அதனைப்
கேட்ப [தேவரீர்] அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, [illegible]
[illegible] பிழையான † [illegible] [illegible]
தொடங்கினான். அந்த [illegible],

* வடியில இருந்தப்பின் [illegible]
† சகலமும் [illegible] இருந்தலேவேண்டும்.

மாற்றரசர் தங்கள் வலிதொலைத்து மண்ணின்மேல்
ஏற்றரசு செய்தங் கினிதிருந்தான்—நூற்றுவரை
............லையஞ்சோ ராண்டிருந்தான்
வென்றி முரசுயர்த்த வேந்து. (5)

தனமபுததிரன எவவகை இராசசி(யபாரம செயதானெ வெனில)

[வானம்] மழைபொழிய மாநிலத்தோர் வந்தி
றைஞ்சத்
தானமொடு தன்மந் தலைநிற்ப—நானிலத்தே
செம்பொன மணிமகுடம் [சேரவே] வீற்றிருந்தான்
அம்பொன் மணி யாசனத்தே யாங்கு. (6)

எ.து. ஆனினம பெருக, அநதணா அறம வளர, அற நிலைகள தழைததோஙக, வருநதவததோா மனமகிழச சிவ நெறி வளரச செஙகோல செலுததித துட்டநிககிரகஞ்செயது, வேநதா திறை அளபப ஆறில ஒன்று கடமைகொணடு அசுவ மேதங *கிரதுககள் பலவுஞ்செய்து நீ....................ன தனமபுததிரன எனறவாறு.

இபபால் ஸ்ரீ வாசுதேவா நிலைமை யாதாயிறறோ எனில

கடல்..............................
.........................ந்தரடி பணிய
வங்காச னற்றே(?) நெடியமால் வீற்றிருந்தான்
செங்கோல் விளங்க மதித்து. (7)

இவவகை இருநத ஸ்ரீ வாசுதேவர் ஸ்ரீ பலதேவரை வேறுகொணடிருநது யாதருளிச்செயதாா.

---

* கிரது-யாகம்.

'புகுந்தா லித்தங் கொலிகடல் சூழ்வையம்
அகம்புகுந் தாளுங் கலிதானிற்க—விகழ்ந்தி
..................க்கொன்றான் மாதவத்தோன்
துய்ய முடையானைத் தொகுத்து. (8)

எ.து. இனித்துவாபர[யு]க முடிவுங் கலியுகத்தில் முதலுமான(தால்) இனித் தன்மசீலரானவர் கலியுகத்தில் நல்லோர் இருக்கலாகாது. இருந்தால் செய்த தவ(ங்க)ளுங் குன்றித் தன்ம தானங்களும், மற்றும்செய்த அசுவமேதங் கிரதுக்களும் அழிவாய் நரகத்துக் கெய்துவர் கண்டாய். இனி நாமும் இராக்கிஷராகப் பின்பற்றியே போகிறது †கறபென்று(?) ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்து தன்மபுத்திராதியரிடைக்கு யாது சொல்லித் தூதரை விடுத்தாரோ எனின்,

கருமம் பெரிதுண்டு கார்வரைக் கோர்வார் வார்(?)
குருபதியாரைக் கொடுவா ரென்று[று]ன்—உரிமை
யால்
மண்ணளந்து மண்ணுண்டு மன்றிழந்த மண்காத்த
மண்ணுலக மாயோன மகிழ்ந்து. (9)

எ.து. தன்ம புத்திரனைக் காரியமுண்டென்று கூட்டிக் கொடுவாராயாமென்னத் தூதனும் போய்த் தன்ம புத்திரனைக் கண்டு யாது சொன்னான்.

மாயனழைத்தான் வளர்குருநா டாளுகின்ற
தூயபுகழ்த் தருமன் தூதனுன்—பேய்முலையை
வாழாம லுண்டான் வளருந் திருநகர்க்குத்
தாழாதே ஏகின்று னென்று. (10)

[illegible] தூதன் சொல்ல யாது செய்தான் தன்ம புத்திரன்.

[illegible] பிறழ்ந்துள்ளது. † [illegible]பென்று' இருந்[illegible]

மாணியா மாவலிபால் மூவடி மண் கொண்டானை
காணவியத் தருமன் காதலித்துச்—சேணிலத்துப்
போய்மலரும் புனற்கங்கை நன் றுடன்
மாதாவின் பாலணைந்தான் வந்து. (11)

எ-று. மாதாவாகிய குந்தி தேவியை வணங்கி ஸ்ரீ வாசு
தேவனை அழைத்தபடியுஞ் சொல்லிக்கொண்டு போந்து யாது
செய்தான தன்மபுத்திரன

ஆயர்புகழ்த் தரும னுடவர்கள் தற்சூழ
மாயனைக் காண்பான் வருகின்றான்—பேய்முலையை
மீட்டுப பாலுண்டான விளங்கமதித் துவரைக்
கூ[ட்]டப்பாற் சத்தங் கொண்டு. (12)

எ-று. தன்மபுத்திரன பதினாலாயிர மிடக்கைச் சின்ன
முமி யானை, தேர், குதிரை, புடைசூழச் சங்கு பேரிகை கடல
முழங்க ஸ்ரீமத துவாரகாபுரி யாங்கணம புக்கானே எனில,

தருமனும் தம்பியரும் வந்தார்களென்று
நிறையொளிசேர் நீர்வாசல்காப்பீர்-கருமுகில்போல்
வண்ணத்தான் மாவலிபால் மண்ணிரந்துகொண்
டாற்கு
விண்ணப்பஞ் செய்கென்றான் வேந்து. (13)

அதுகேட்டுத் துவாரபாலர் ஸ்ரீ வாசுதேவறகு விண்ணப்
பஞ்செய்ய அவரை உள்புகுதவிடுவீராமின என்னக் கேட்டுத
துவாரபாலருந் தன்மபுத்திரன அருளிப்பாடெனன வுரைநக
வுள்புகுந்து யாதுசெய்தான் தன்மபுத்திரன.

மறுதிறத்து வான்சகடுமா வாயுங் கொன்று
அருதிறத்தி லன்றன் னையரும்—வுகிரழுத்தி
மேனியோ னீர்க்கனக வெற்பை யதிரட்டுத்
தான் றுள் பணிந்தான் வந்து. (14)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவனை அடிவணங்கி யாது விண்ணப்பம் செய்தான் தன்மபுத்திரன்.

தடத்தருகே வாழை இளம்போ தலர்வாளை
அடற்குருகு தாமென் றஞ்சி—உடற்சுருங்கிச்
சென்றியற்ற மீனினங்கள் சேர்ந்தொளிக்கும் நன்னுடா
இன்றழைத்த தேதோ வெனை. (15)

எ-து எம்பெருமானே அடியேன் அருளிய பாண்டவர் தூதா வந்து அழைத்த பணிவிடை யேதென்று தன்மபுத்திரன் கேட்ப ஸ்ரீ வாசுதேவன் யாது அருளிச்செய்தான்

கருமம் நினைந்து தரணிதனில் நீக்கும்
கருமமது காதலித்தென் கண்டாய்த்—தருமம்
நினைத்தனையும் சார்கிலராய்த் தீமைதரும் தீமை
வினைப்பயனில் யாம்விழுதல் விட்டு. (16)

எ-து. யானுன்னை அழைத்தபடியைக் கேட்பாயாகில், இவ்வுலகமெல்லாம் கலி வந்தாண்டால் பின்னை தன்மம் பிட்டாரானவர்களிருக்கு மதுகாரியமல்ல கண்டாய் என்று இப்ப சமுத்திரத்தேற யானும் போகின்றேன். நீங்களும் இங்கே இருக்குதல் போகுதல் செய்யாமல் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுவது பொருட்டாக அழைத்தேன் கண்டாய் என்றருளிச் செய்ய, இதுகேட்டுக் கண்ணாதிரை யானும் என் தம்பிமாரும் நின் ஸ்ரீபாதங்களைப் பிரிகை உண்டோவென்று தன்மபுத்திரன் விண்ணப்பம் செய்ய ஸ்ரீ வாசுதேவன் யாது அருளிச் செய்தான்.

திங்களவே (?)தாரணியம் சேர்ந்திருக்க வேணு
மென்று
உங்கள் தனக்கே உடன்சொல்லி—வங்கக்
†கடல்சூழ்ந்த மண்ணெல்லாம் பொங்கி வரும்
நூற்றுவரு மாளப் பொருதுனக் கேயாக்கியதிறல்
வீற்றிருந்தா(ன்) ஆசனத்து மேல். (17)

எ.து. துரியோதனாதிகள் நூற்றுவர் உன்ன மித்துரு
வாநதவததாரையும் ஈடழிதததுத துரோணனை, கிருபன, கன
னன, சலலியன, சகுனி தொடககத்தாரையும பொருது
கொனறு இவ்வுலகடனைததும நினனதேயாக்கி ஆளாநின
ாய். நீ எனனோடு இராச்சியததினைத் துறந்து போதுதற்குக
காரணம் ஏதெனறு ஸ்ரீ வாசுதேவா அருளிசசெய்யத தனம
புத்திரன யாதுசொனனான.

ஈரொன்ப தின்மரோடும் எழுபதின்மரோடும்
தேரும் பொருந்துந்திசை அழித்தாய்-காரணத்தால்
கஞ்சனையுங் காய்ந்தாய் கடல் வண்ணா நீசெய்த
வஞ்சனை காணன்றோ விம்மன். (18)

அனறியும,

பாரதப்போர் பயின்றுவித்தும் பார்த்தனுக்குத்
தேருரச்
சாரதியாய் முன்னே தனிநடந்தும்—மக்கட்கு
ஒப்பரா மதுவாய்மை பண்ணினாய் எங்களுக்கு
உன்னைவிடக் காரியமென் னோது. (19)

எ.து. பூமி தேவியின் பொறை தீர்ககவும் கஞ்சன
வதை நிமித்தமாகவும தேவர்கள யுத்தததில் பிழைத்த வீரிய

---

† இவ்வடி மிகுந்துள்ளது.

அசுரரைக் கொல்லவும் பாரதப்போருக்குத் திரிந்தவும் நீயே நின்று கொல்லுவித்தது இயன்றால் பாரதத்திலேயன்று, ஒருவர்க்குப் பக்கமாக நின்று வெற்றியோடு இமையவ ரெல்லாம் எனக்குத் தந்தருளினாய். பூர்வத்திலேயே யவனன்றே, என்று உள்ளபடியே தருமபுத்திரன் விண்ணப்பஞ் செய்ய ஸ்ரீவாசுதேவனார் மறுமொழி யாது அருளிச்செய்தார்.

வீமன் விசயனென் றிரண்டு வெங்கோப யானைகளை
போர்வென் றழித்தலால் போர்வேந்தே—எம் முனைக்கண்
என்னைநீ கூறி லிதுவே தகாதென்றான்
முன்னைப் பயனை முயன்று. (20)

எ. று. "அர்ச்சுனன் என்றும் அங்ஙனமே வீமனென்றும் வாயுவும் இரண்டுங்கூடிப் பாரதயுத்தம் வகித்தது, என்று செய்யப்பட்டதில்லை" என்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்ய யுதிஷ்டிரன் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தானென்னில்,

எனக்கு மெனக்கிளைய தம்பியர்தங் கையால்
மனக்கினியார் மாண்ட பழிதான்—எனக்கோர்
மதியினைத்தார் மாதவங்கள் மண்ணின்மேல் நீங்கும்
கதியினைத்தான் வென்றான் கடந்து. (21)

எ. று. இராச்சியத்தின் பொருட்டுத் தமர் பித்ருக்களாந் தந்தாரையெல்லாங் கொன்று, அரசாண்ட தருமபுத்திரன் என்னுஞ்சொல் பாரிடமெங்கும் நிகழ்ந்ததாலிப் பழி நீங்கும் வண்ணமெனக்கு அருளிச்செய்வாய் என்றுகேட்க ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்தான் என்றவாறு

கொற்ற முரசுயர்த்த கோவேந்தர் கூறுங்கால்
உற்றவினை நீகொன்ற வூழிவினை—வெற்றிகொள்ள
வேண்டுதிரே மாவிந்தம் வெங்.........
.... (22)

பதினாயிரம் வேதவித்தியாதரர் சேவிப்பத் திருவோலக்கமிட்டு எழுந்தருளியிருந்தான், இப்பால்,

ஈரிரண்டு மீரிரண்டு மவ்வளவிற் பிள்ளைகளும்
மெய்திரண்டு தோளால் மிகவிரும்பிக்—கைதிரண்டு
நின்றுவிளை யாடுவார் நீணகலா மாதவத்தோர்
சென்றவனைக் கண்டார் தெளிந்து. (23)

எ-து, அந்த நகரியில் பிள்ளைகளெல்லாரு மிரண்டு ஒரு வெள்ளைக் கருப்பிணியாகச் சீலையை வயிற்றகத்தில் கட்டிக்கொண்டு விளையாடா நின்றகாலத்துத் தேவர்கள் பணியினால், அந்தத் துருவாச மகாவிருடி துவராபதியைச் சாபமிட வேண்டிப் பிள்ளைகள் நிற்ப, மகாவிருடியைக்கண்டு பிள்ளைகள் யாது சொன்னார்.

விளையாடு போதின்கண் மெய்ந்தோ மிவள்தான்
களைகா ணிலாள்போற் கலங்கும்—தளையாடு
மாணோபெண் ணோவீ தறியோ மருந்தவத்திர்
பெண்ணீர் கூறும் பெயர்த்து. (24)

எ-து. இவள் வயிற்றில் பிள்ளை ஆணோ பெண்ணோ வென்று சொல்லுவீராமின் என்று பிள்ளைகள் மகாவிருடிக்குச் சொல்லுமளவில் யாது சொன்னான் மகாவிருடி.

---

* இதன் பிறகு சுவடியில் இரண்டு எடுகள் இல்லை.

இந்த இவள் வயிற்றில் வந்தோரிருப் புலக்கை
புந்தியி லும்மைப் பொடியாக்க—வந்து
பிறக்கு[மா]மென்று பெருந்தவத்தோர் சொல்லச்
சிறக்குமா லிப்போதிற் சென்று. (25)

எ.து. இவள் பெறுவதோ ரிருப்புலக்கை யாதலால் உங்களுக்கும் உங்கள் சுவாமிக்கும் மிருத்துவாவதென்று மகாவிருடி சாபமிட்டுப் போயினன். அப்பொழுது பிறந்த இருப்புலக்கையைப் பிள்ளைகளெல்லாம் பற்றிக்கொண்டு போ யாது செய்தார்.

மெய்கள் விதிர்விதிர்த்து வேர்த்துமிக நடுங்கிக்
கையதனுற் பற்றிக் கடுகிப்போய்ச்—செய்யமலர்
கண்ணன்பாற் றுன்சென்று காதலித்துக் கட்
டுரைத்தார்
வண்ண வுலக்கைதனை வைத்து. (26)

* எ.து. பிள்ளைகளெல்லாம் இருப்புலக்கையைப் பற்றிக் கொண்டுபோய் ஸ்ரீ வாசுதேவருக்குக் காட்டிச் சொல்லுவார், தாம் விளையாடினவாறும், மாவிருடி சாபமிட்டவாறும் சொல்லி நிற்ப ஸ்ரீ வாசுதேவனும் பயப்பட்டுப் பிள்ளைகளை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தார்.

மாதவத்தோர் சாபம் வழுவா வதை வருமால்
ஏதவிருப் புலக்கை யெள்ளளவும்—போதாமல்
தாரா தலத்தில் வீழாமல் தக்கவாங்கொண்டே
அராவிடுங் கோளென்றார் அறிந்து. (27)

இருப்புலக்கை யாவரும் அறியாரில்லை. இந்த [illegible] கெடுக்குமாதலால், மகாவிருடி [illegible] இ[வ]ரை [illegible] பொடியாக [illegible] [illegible]

* பி[illegible]—பகல்வெட்டியில் [illegible]

கொணடுபோய்ச் சமுததிரததிடுமின, எனன அவர்கள் ஆங் கொா அரங கொண்டு பொடியாக்கி யாதுசெய்தார்.

இப்பொடி எல்லாம்வாரிப் புழுதியுட ணங்கே
அடியின்மேற் றன்படா வண்ணங்—கடிதன்னை
யன்றெடுத்துக் கொண்டாங் கனவினுடன் பெய் [தார்
குன்றெடுத்தார் கூறக் கொணர்ந்து. (28)

எ.து. இபபடி இவர்கள் சமுததிரததிட்ட இருப்புலக் கைப பொடி யாது செயததோ எனில,

எழுகடலி னுட்பெய் திடவிருடி சாபம்
வழுவின்றி வார்கரையிற் சேர்ந்தங்—கொழுகு [புனல்
மண்டிஎழுந் தெங்கும்வளர் சம்பினுடன் பொழிந் [தார்
*பிண்டி பாலானதே பின்பு. (29)

எ.து. மகாவிருடி சாபம பழுதுபோகாதாகலின் ஓத மெறிகரை சோநது ,பொடியிருமபெல்லாம், கூடிப் பிண்டி பாலுருககொணடு சமபாய் நினறதெனறவாறு.

அபபொழுது ஸ்ரீமததுவராபதியில் பிள்ளைகளாக விருந் துள்ள இராசகுமாரருஙகடலாடி, விளையாடாநின்ற காலததுு யாதருளிச செயதாரோ எனில,

பண்டைமுனி சாபம் பரந்துபல சம்பாகி [கள்
மண்டுகடல் பார்மேல் வளர்ந்ததனைக்—கண்டுதங்
கையாற்பறித்துக் களித்தார்த்து வார்மணலில்
தொய்யாநின் றாடினார் சூழ்ந்து. (30)

* எறிபடைவகை, பிண்டிபாலத்தை ஏந்தி, சிந். 2269.

என்று, பிள்ளைகளெல்லாம் சம்பின் கோலாகக் கருதி, ஒவ்வொன்று தாம் கைக்கொண்டு யாது செய்தாரோ எனில்,

அருந்தவத்தோன் சாபத்தால் ஆங்கெங்கும் சம் [பின்
குருந்தெழுந்த தோரொன்றாக் கொண்டு—பெருந் [திரையில்
ஓடினார் ஓடி இகலி எதிரெதிரே
சாடினார் தம்மில் சலித்து. (31)

இவ்வகையே பதினாறாயிரம் குமாரர்களும் தம்மிற்படை பொருது எறிந்து மோதியும், ஒருவர் சோராமல் உள்ளபடியே மடிந்தார்கள். அப்பொழுது பிள்ளைகள்பட்ட சேதி ஸ்ரீ வாசு தேவரறிவிப்ப, அவரும் தம்மிலே நிந்தித்திருப்ப ஸ்ரீ பல தேவர் யாது சொன்னார்.

ஓட்டிவந்த நாளிருநா றாயிரமிவ் வொண்பதியில்
மட்டவிழ் தாராய்வந்து மண்ணுண்டோம்—பட் [டனரோ
தங்கிளைஞ ரெல்லாரு நாமுமினிப் பாற்கடற்கே
அங்கணையச் செல்[வோமினி] (32)

அப்பொழுது அவ்வனத்திலிருந்த வேடன் யாது செய்தான் என்றவாறு.

அங்குட்ட மான பிரமாணத் தவ்விரும்பை
வங்கக், கடல் மீன், வயிற்றகத்தே—தங்கியதோ(ர்)
அம்பாகக் கொட்டி அருங்காணி லெய்தினான்
வெம்பாவ வேட்டைக்கு மிக்கு. (33)

* இதற்கடுத்த ஏடு (27-வது) இல்லை.

எ. து. மகாவிருடி சாபத்தால வந்து தோன்றிய இருப புலகதைகயை அராவிச் சூழகடலினகணணிட அஙகுட்ட பிர மாணததோரிருமபு மீன விழுஙக, அமமீன வலையிறபட, அங நதனை ஒருவேடன வாஙகி அமமீனைப பிளக்க அமமீன வயிறறில கிடநத இருமபைககணடு மிகபபிரியபபடுத தன னமபுக்குத தலையாகவிட்க கொணடு செலலாநினற காலதது, ஒருநாள வேடடைககுபபோய் ஒரு மானைககணடு அமபு தொடுத தெயயவேணடி யாது செயதான வேடன,

வில்வளைய வாளி தொடுத்தந்த வெங்கானில்
செல்லுங் கலைமான் செறுத்தந்த—ஒல்லையம்பை
உற்றவந்தா னெய்யவது ஓடியதே மாதவன்மே
லற்றமுன் சாபத்தா லாங்கு. (34)

எ. து. பூரவ விதியினாலே வேடனுக்கஞ்சி ஓடுகிற மானைத் தபபி வடவிருட்சததினகீழே யோகமாக எழுநதருளி யிருககினற ஸ்ரீ வாசுதேவன ஸ்ரீ பாதாம் குண்டத்து உருத்த லுங கணடு வேடனு மதி பயமெயதி மானைப் பிழைத்த அமபு மனிதரைபபட்டது போலுமம எனறு அம்பு தேடிச செலலுகினற வேடுவன் ஸ்ரீ வாசுதேவரானதுவும, தன னை அமபு பட்டதுவுங கண்டு யாது செய்தானோ வெனில,

இனமானை யானெய்ய வெங்கோனு மோடி
உனயோ திருந்தமா லின்பகற்—றன்காலிற்
பட்டவா வென்று பதைத்துப் பயமாகிக்
கெட்டேனென விருந்தான் கீழ். (35)

எ, து. எம்பெருமானே நின்னாலறியப்பட்டதிலலை இனி என்னைக் கொல்வாயாகிலும் இரட்சிப்பாயாகிலும் திருவுள மெனறு பாதாங்குட்டத்தில் சுரோணிததததை யமைத்து ஸ்ரீ பாதத்தின் கீழிருந்து பிரலாபிககின்ற வேடனைப் பார்த்து யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்.

என்னை நீயஞ்சா திருங் கானில்
முன்னை வினைகாண் முரண்வேடா—மன்னுபுகழ்
பார்த்தனைக்கொண் டிங்கணைவா யாகென்றான்
பஞ்சவற்கு
வார்த்தைதனைச் சொல்லீர் மறித்து. (36)

எ.து. வாராய் வேடனே நின்றால் ஒரு தோஷமுமில்லை. இதுவெல்லாம் பூர்வ விதியே கண்டாய் என்று வேடனைத் தேற்றி நானென்ன சிவன் விடுவன முன்னே அத்தினபுரம் புகுந்து அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்லி அவனுடன் கொண்டுவருவாயாகென்று அருளிச் செய்து விடை கொடுப்ப வேடனும் பரவசப்பட்டு விடை கொண்டுபோய், அத்தினபுரம் புகுந்து அர்ச்சுனன் கோயில் வாசல் குறுகித் துவாரபாலரைக் கண்டு சொல்லுவான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் தூதனானேன் வந்தேன் என்று அறிவிப்பீராமென்ன, அவர்களும் சென்று தன்மபுத்திரனும் அர்ச்சுனனுக்கு அறிவியுங்களென்று கூறவும், உடனே அர்ச்சுனனுக்குத் துவாரபாலர் சொல்ல அவனும் வந்த தூதனை வரவிடுவீராமென்று சொல்ல வேடனும் வந்து அர்ச்சுனனை முன்கண்டு புகுந்தபடி எல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்ய அர்ச்சுனனும் யாது செய்தான்

வில்வேடன் சென்று விசயற்கு வேறாகச்
சொல்லியவா றெல்லாந் தொழுதுரைப்ப—ஒல்லை
யிற்போய்
மாமுரசமுன்னும் மன்னவற்கு மற்ற தெல்லாம்
கோமத்தலை கூறும் குறித்து. (37)

என்பது வேடன் சொன்ன வார்த்தை எல்லாம் தம்ம புத்திரனுக்கு அர்ச்சுனன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

என்னை வருகவென்று அருளிச் செய்தானாகில் பின்னை நானருளிப் பாடுண்டானால் வருகின்றேன். நீங்களிருவரும்

போய மாதவனபால் புகுநத தெல்லாமறிந்து வருவிரா மெனன, வீமாாச்சுனறகு விடைகொடுபப வேடனே முன கொணடு போயாது செய்தாா

குருக்களில் முன்பிறந்த கோவேந்தன் கூறிப்
பொருப்பனைய தோளாரும் போந்து—செருக்கண்
மணிநெடுந்தேர் முன்னூர்ந்த மாதவன்பால் வந்தார்
அணிநெடுந்தே ரேறி யவர். (38)

என்பது இவ்வகை இருவரும தேரேறி அதநினபுரம புறப்பட்டுப் போநது பலதுளளிமிததஙகளும கண்டு யோக மாக எழுநதருளி இருநத வடவிருடசத்துககு நேரே சென்ற பொழுது,

மாயனிருந்த நிலைமைதனைக் காண்டலுமே
நெடித்தாய மன்னவர்கள் நெஞ்சுருகித்—தாயஞ்சேர்
நூற்றுவரை அன்றேவி நேர்பரித்தே நீர்கண்ணு
போற்றியென வீழ்ந்தார் புரண்டு. (39)

இவ்வகை திருமேனியில தளாச்சியும சுரோணிதமுங கூடிடு ஸ்ரீ பாதஙகளிருகையுறப பூணடுகொணடு பிரலாபிதத இவாகளை நோக்கி ஸ்ரீ வாசுதேவன யாதருளிச செயதான

இதுவெனக்குக் காலமிகல் வீமா பார்த்தா
விதிநினைந்து வேறுநீர் வேண்டாங்—கதுமெனப்போய்
வண்டுவரைக் குள்ள மாநிதியும் மாதரையும்
கொண்டுபோ மென்றூர் குறித்து. (40)

எ.து. இது எல்லாருக்கும் காலமாதலால் நீங்களிருவரும் போய ஸ்ரீமத் துவராபதி புகுந்து, அணி இழையாரையும், என் மகாபண்டாரமும் மற்றுங்குள்ள மானிதியமும் சாத்திரங்களும் எல்லாங்கொண்டு, அதற்கினப்புறம் புகுவீராமின் என்று அருளிச் செய்யுமளவில் தேவர்கள் புட்ப வருடம் பொழிந்து சதுர் வேதங்களைப் பாடி வந்தெதிர்கொண்டு ஸ்ரீ கருடனை நினைந்தருள அவனும் அப்பொழுது அஞ்சலியத்தனாய்ப் பஞ்சாயுத சகிதனாய்ச் சங்கு சக்கரதரபாணியாய், மாண்ட*

ஸ்ரீசங்குவாய் வையத்தார் தமக்கு நீ
இங்குரிமை பூண்டே விசையா — இவ்விடத்தில்
வேல்வேந்தன் மாண்டார்க்குச் செய்யும் வழக்கு 41

எ.து. இவற்குத் தாழாதே வேண்டுங் கிரியைகளெல்லாம் செய்து நம்மைத் துறந்துகொள்வதென்று விமலேசனை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னானென

ஐவரு முந்தன் அடைக்கலமாய் வாழ்வோமை
பொய்போல விங்ஙன் புறத்திட்டுச்—செய்தான்
மருவுந்தோள் மாயா மறந்தனையோ வெங்கள்
செருவினியிற் செய்த திறம். (42)

அன்றியும்.

கோவர்த்தன மெடுத்துக் கோவினிரையைத் தான் [மேய்த்தும்
மாழ்த்தக்க புள்ளின் வாய்பிளந்தாய்—பூவின்
மடந்[தை]தனைக் கைவிட்டு மண்மேல் அவமாய்க்
கிடந்தனையோ வென்றான் கிளர்ந்து. (43)

அன்றியும்,

* 33, 34 [illegible]

காண்டா வனத்தை இன்று கருதித் தனிவாட்ட
நீண்டபெருந் தேவனுய் நீயருள—ஆண்டமக்கோர்
மாதவனுய் மைத்துனனு மாபாரதம் பொரவோர்
தூதுவனுய் நின்றிலையோ சொல். (44)

என்றிவ் வகை, பலவுஞ் சொல்லிப் பிரலாபித்து ஸ்ரீ பாதங்களிலே கிடந்தரற்றுகின்ற அர்ச்சுனனை எவ்வண்ணந் தானுந் தேற்றி இனித் தாழாதே சங்காரஞ் செய்வாயாக என்று அர்ச்சுனனும் அரிதாகத் தேறி அக்கினி வளர்த்துத் தருப்பையும் பரிதையும் பரப்பி, வெண்பொரியும் வெண் பூவும் தெளித்து நீதிமார்க்கம் வழுவாமல் வேதமார்க்கமே செய்து சர்வ திக்குகளில் உதகங் கொண்டுவந்து வீமசேனன் கொடுப்ப உதக கிரியை செய்து அக்கினி மூட்டி அலை கொளுத்தினன். அர்ச்சுனன் அப்பொழுது வேண்டும் கிரியை பண்ணின பின்னை அங்கு நின்றும் வீமசேனனோடும் துவார பதி புகுந்து அர்ச்சுனன் யாத்து செய்தான்

ஐயாறு நாளங் கணிநகரத் துள்ளிருந்து
வையகத்தோர் தான்செய்யும் வான்முறையால்—
வாய்த்தனடைவெல்லாம் வழக்காக வாய்ந்தபுகழ்
பார்த்தனவன் செய்தான் பரிந்து. (45)

இவ்வகை ஸ்ரீமத் துவாரபதியிலிருந்து ஸ்ரீ வசுதேவருக்கு வேண்டும் கிரியைகளெல்லாம் செய்து, நிற்கும்பொழுதில் ஸ்ரீமந் துவாரபதிக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ வென்னில்,

ஆழிநீர் வண்ண னருளாலே அந்நகரி
மூழையது வெழுந்து மூடிற்றே—ஊழி
யுகம்புகுந்த வாங்கே யுறுநீர்தான் வையத்
தகம்புகுந்தா ழுங்கடல்நீ ராங்கு. (46)

எ,து. ஸ்ரீ நாராயணனை பணியிலூர் வருணராசனுக்குத் தான் முன்னமே வேண்டிக்கொண்டிற சமுத்திரக்குள்ளே

சிறிதிடம தரவேணும், என்றருளிச செய்ய வருணராசவிடம கொடுத்து ஸ்ரீமத துவாரபதியென்று படைவீடு செய்திருந்து ஸ்ரீவைகுண்டமேறின பின்னை முன்னம் இவ்வண்ணமேயாக வேணுமென்று, ஏரம்பிழையாது மற்றந்த நகரிக்கு மூழைந புகுதவேண்டித் துவாரபதி நீங்கிக் கலிபுகுந்ததனோடு மூழ்கக் கொண்டதென்றறிக, அப்பொழுது அதுகண்டு விசயாச்சுனர் யாது செய்தார்.

வண்டுவரை தன்னிலுள்ள மாநிதியும் வாம்பரிமா
கெண்டையங்கண் மாதருடன் கேசவன்றன்— பண்டார(ம்)
உள்ளதெல்லாம் கொண்டுவர வோங்குவரை வானர்
கொள்ளைகொண்டா ரெல்லாம் குறித்து. (47)

அணியிழையாரையும, மாநிதியையும, ஐம்பதினாயிரம மதகரியும இருபதினாயிரம் மணிநெடுந்தேரும, அறுபதினாயிரம பாய் புரவியும, மற்றுமுள்ள பண்டாரமனைத்தும் கொண்டு வீமசேனன் கடைக்குழை தாங்கவும, அர்ச்சுனன் முன தாங்கவும, அதன்பின்புறம போகப் போகாநின்ற பொழுது,

* கார்மேக மெங்கும் கலந்தெழுந்த வாறேபோல்
போர்வேட ரெங்கும் புகன்றெழுந்தார்—சீர்மேவும்
மாநிதியுங் கொள்வார் மடவார் துகிலுரிவார்
தார்விசயன் காணவே தான். (48)

எ-து. கார்மேகம்போல வேடரெல்லாந் திரண்டுவந்து விசயாச்சுனர் கண்டு நிற்கவே ஆயிழையாரைத் துகிலுரிவாரும ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொள்வாரும், மணிநெடுந் தேரும் மதகளிறும, வயப்புரவியும, கைக்கொள்வாரும், மாநிதியும, சூறைகொள்வாருமாக நின்றபொழுது,

* கற்பனைப் பாடல்.

*இடும்பனையும் பேகனையு மேற்றி யிருங்கானில்
கடும்போரில் நூற்றுவரைக் காய்ந்தான்—அடங்க
லரை
வென்றடர்த்து நின்ற விறல்வீமன் வீரியமுங்
குன்றியதா லூக்கங் குறைந்து. (49)

எ-து. இடும்பனையும், பேகனையும், கொன்று சராசந்தனைப் பிளவு செய்து, துச்சாதனனை மறக்களத்திற் கொன்று சுரோணிதமும் பருகித் துரோபதையுமிருந்து தன் மனக் கருத்து முடி வீமசேனன் வரப்பலன்களும் குறைந்து நின்ற மை கண்டு நாராயணன் பலமல்லது இவரால் ஒரு பலன்களு மிருந்ததில்லை என்று தேவர்கள் கண்டு சொல்லா நிற்ப,

இனி, வீமார்ச்சுனர் சத்தி குன்றினபொழுதே அகலிடத் தாற்கும் அழிவன்றோ என்று தேவர்களும் திகைத்து இருக்கு மளவில் அர்ச்சுனன் சிறிது தாங்கலுற்றானுக்கு யாது நிகழ்ந்த தோ எனில்,

†கங்கைமகன் முதலாங் கன்னனையே யுள்ளிட்ட
அங்கவர்க ளெத்தனைநூ றாயிரவர்—பங்கப்
படமலைந்த பார்த்தன் பகழிதொடுத் தெய்ய
உடலகவா வாங்கண் டொழுது. (50)

எ-து. அக்கினி தேவன் ஆங்கறிவிப்பக் காண்டாவனந் தீயெழுப்பி மகாதேவருடன் யுத்தஞ் செய்து மகாபாரதப் போரில் விட்டுணன் கன்னன் மற்றுமுள்ள எத்தனையோ ஆயிர ம்பிராணிகளைக் கொன்று பூமி பாரந்தீர்த்து தர்மபுத்திரனுக்கு இராச்சியங் கொடுத்த தோள்கள் வலிகுறைந்து அர்ச்சுன [illegible] வாங்கவொண்ணுதாயிற்று

இவனையோ பட்டார் படவும், பிடிபட்டார் பிடிபடவும், [illegible] இருந்தார் வீமார்ச்சுனர் என்றவாறு.

---

* இப்பாட்டுங் கற்பனையுடையது. † கற்பனைப் பாடல்.

இவ்வகை சென்ற இருவரையும் கண்டு தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னன்,

மணிவண்ணற்குத் தீங்குளவோ மன்னர் காள்
நீங்கள் திருமுகத்தில் வாடியவா—செப்பார்கொல்
துவராபதி வாக்கைச் சொல்லா துமக்குக்
கவரான தெல்லாங் கரிந்து. (51)

என்றிவ்வகை தன்மபுத்திரன் கேட்பவும் மிலேச்சித்த நேத்திர முகம் நோக்காது விமார்ச்சுனர் புகுந்தபடி சொல்ல அது நிற்ப அர்ச்சுனன் நமஸ்காரஞ் செய்து தன்மபுத்திரனை வணங்கி யாது செய்தானே எனில்,

தங்கோன் மணியிற் றனஞ்சயனும் வீமனும்
போய்ப
பொங்கா ரணியம் புகுந்ததற்பின்—செங்கண்மால்
சென்று புரஞ்சோதி சேர்ந்தனவும் சீர்சோதி
ஒன்றினவுஞ் சொன்ன ருவந்து. (52)

அன்றியும்

வண்டுவரை மூழ்கி எழுந்ததுவும் நன்னெறியில்
விண்டவர்கள் சூறைமிகுத் தாடினவும்—பண்
டெதிர்ந்து
மாற்றுனர் சார வளர்வாகு குன்றினவும்
வேருகச் சொன்னன் விரிந்து. (53)

எ,து. தன்மபுத்திரன்

வந்ததெல்லாம நீர் கூறுமின, அவ்வரிய முண்டாகின்றது தீர்ப்பன புகுந்த வண்ணமெல்லாம உரைப்பீரா மெனனப் பினனும சொல்வான் தனமபுத்திரன்

41, 42 இந்த இரண்டு ஏட்டிலில்லை.

மன்னர் *கடுகி வந்துநுணுக் கென்ன
வன்னமணி ஓசை எடுத்தீர்—உன்னியது
கட்டுரைமின் என்றுரைத்தான் கார்வயல்சூழ் நன்
றுடன்
†எட்டுணையுங் குன்றா தெடுத்து. (54)

எ.து. பிராமணர்களே உங்களுடைய அபிதாயம் கேட்டுக் குவலாகப பயந்தேனுகின்றேன. உங்கள் நியாயம உரைப்பீரா மெனனத் தனமபுததிரனை நோக்கிப் பிராமணர் சொலலுவார்

இந்த மறையோன் எனக்கோ ரகம் விற்றான்
அந்த வகத்திலடையுமோ ரூதியம்—எந்தன்
பெருமானே யான் பெறுதல் பேசுங்கால் வேண்
டேன்
அருமறையோ ராக மிது. (55)

இநதப பிராமணனை எனககுச சிறிது பூமி விற்றான். அநத நிலததை யானும உழுவிப்ப அநதபபூமியில சிறிது திரவியம கிடந்தது. இந்தத் திரவியததை நீ கொள்ளென்று சொலலப், கொள்ளேன் என்கின்றான பிராமனை எனறா, அவனுக்குப பூமி கொடுத்த பிராமணனை நோககித் திரவியம வாஙகிக் கொளளோமெனபது, தக்கதன்றென்று தனமபுத்திரன கேடப பூமி கொடுககும் பிராமமணன சொல லுவான்.

என்று மறியப் படாத விருநிதியம்
மன்றுளனக் கதனல் வாழ்வொழிந்தேன்—முன்
றுள்
விலைகொடுத்த நாளே கொடுத்தேன்பின் கொள்கை
புலைமகட்கு(ம்) ஆகாப் பொருள். (56)

* கருகிவந்து, பாடபேதம். † எட்டணையும்—பாடபேதம்

என்பது. பிராமே யான பூமி கொடுத்தவரே அப் பூமியில் கிடந்த திரவியமும அவனதே என்றும, எனக்கது பொருளாவது யானறிந்ததாகில அன்றோ என்றும், தானறி யாத பொருள கொள்ளலாகாதென்றும், பூமி கொடுத்த பிராமணன் சொல்லப் பினனும் யாது சொனனுன தனம புத்திரன்

பண்டுன் வழியுள்ளார் வைத்த பழம்பொருளைக்
கொண்டிடுவ தல்லாது கூறுவதென்—எண்டிசை யும்
ஏய்ந்த புகழ்மறையோ ரீண்டன்று கொள்கவென் ருனை
ஆய்ந்த முரசுயர்த்தோ னங்கு. (57)

எ.து. உன்னுடைய மூதாக்கள் வைத்த பொருள நின தன்றோ கொள்ளாயென்ன எனக்கு ஆகாதென்று பிராமணன மறுத்திடலும இதற்குச் செய்வதேது மறியாத பட்டாகளை அழைத்துக் கேட்டப் பட்டாகள் யாது சொன்னா.

மஞ்சாடு சோலைசூழ் நாடாளு மன்னவனே
அஞ்சாறு நாளி லறியலாம்—வஞ்ச
மறையவர்கள் தங்கள் வழக்கிதனைக் கேட்க
இறையவனே என்று ரிசைந்து. (58)

எ.து. இவர்கள் வழக்குச் சொலலும்பளவில் அஞ்சாறு நாளைககு * அவதி வேணுமென்று அப்பிராமணர் இருவரை யும் வேறு கொண்டுபோய்க் கேட்டுககொள்ளுஙகள். உஙகள வழக்கு வீடறுத்துச் சொல்லுகிறோமெனறு சொலலி விடு மளவில யாது நிகழ்ந்ததோ எனில

கையால் நடந்து தலைகீழாய்க் கால்மேலாய்
பொய்யால் மிடைந்த புகழ்சூடி—வையம்
வலிகவிந்து தக்கோர் வழக்கழிய வந்து
கலிபு குந்தான் காசினியிற் காய்ந்து. (59)

எ.து. அப்பொழுது வழக்காளருக்குப் பட்டாகள் விதித்த நாள் வந்துற்றதில் கலியது வழக்காளருக்கு முன்பே அந்தினபுரம்புக்குக் காலிரண்டு மேலாகித் தலைகீழாயக் கையால நடந்து புகா நிற்க நீதி அழிந்து நெறி குன்றிப்போயப் பாயந்ததாகக் கருதுவது

அப்பொழுது,

வழக்கைப் பிணங்கித் தவவலிமையாற் பற்றி
சழக்கோடித் தக்கோர்களிடத்தம்மை உழக்கின்றே
உள்ளாற்றித் தீதை யிருந்துநலிந் திட்டதே
கள்ளத்தால் வந்த கலி. **(60)**

எ.து, கலி புகுந்த காரணத்தினால் தன்மதானங்களும் இன்றி, ஆதித்தியகிரணங்களும் சுருங்கிப்போயக் கலிவருகிற தென்றவாறு

அப்பொழுது,

பொருள்சுமந்த அந்தப் பொருளெனதே என்று
னருளஞ்சி நீங்கிய பின்னிற்—பொருளு
மஞ்சினன்கொள் ளென்றுனு நன்னிதிய மெல்லாம்
உன்னதே என்று னிசைந்து. **(61)**

எ.து. அந்தத்திவசம் போயின. பிறறைஞானறு பொருள்கொள் என்ற பிராமணனும் பொருள் என்னதே என்றன.

பூரி கொடுத்த பிராமணனும் பொருள் என்னதே என்றுன். இப்படி இவர்கள் யத்தியம் கேட்டுத் தன்மன பய்யப் பாட்டுச் சகாதேவனை நோக்கி யாது சொன்னுன.

வலிய கொடுக்கினும்பொன் வாங்கா மறைபோன
நிலையழிந்தான் நீணிலத்தின மீதே—கலிபுகுந்த
†காரணத்தாற் கண்டேரோ வென்றுரைத்துக்
காட்டி, 62

இவ்வண்ணமே ஆபிரமிடனாய பாரின் இராச்சியத்துக்கு இராசாவென்றிருப்பது நாமல்லவென்று ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சிந்தித்து யாத்து சொன்னான் உதிட்டிரன,

/

மாலவனுந் தன்சோதி காட்டினான் வானுலகில்
காலமும் போய்வந்து கலிபுகுந்தான்—கோலமலர்
ம[1 ன்னு]ளோர் தாமொழிய மாவிந்தம் போமவ
னுக்
கென்னுமோ வென்று ரெடுத்து. 63

எ-து. தம்பிமாரை நோக்கித் தருமபுத்திரன் சொன்னது வான ஸ்ரீ வாசுதேவன வைகுண்டத்தே எழுந்தருளினான், நமக்கினி தலைக்காவில்லை கலிபுகுந்தது நாம ஐவரும் துரோபதையும அதினபுரமவிட்டு மாவிந்தம போவோமென்று. ஒருபாடு பணவிப்படி அபிமனனுவின் குமாரன பரீக்ஷித்துவை நோக்கி யாத்து சொன்னான் தருமபுத்திரன.

[2 படி]முழுதும் வந்து பணிகேட்பப் பார்மேல்
முடிசூடி முனசூழ ஞாலத்—திடிமுரசு
நின்றியம்ப நீராசு நீகாக்க வென்றுரைத்தான்
வென்றி [3 முரசு]யர்த்த வேந்து. 64

47-வது ஏடு இல்லை. * ாடடி இல்லை.

† இவ்வடியுமிருந்திக் குறை.

1 மன்னுளோர்-மூ. பாடம். 2 பணி-மூ. பாடம். 3 சேர்க்கப்பெற்றது

என்பது, காவிரி பாலர் பணிகேட்பத் தமனியக் குடை மேல் நிழற்ற என்னைப்போல இராசசியம் செய்திருப்பாயா என்று தன்புத்திரன் பணியப் பரிகசித்து யாது விண்ணப்பம் செய்தான்.

கருடனவன் காக்குங் கடலுலகம் காப்ப
திருடா வியதுவோ வென்னே — அருணன்
*[அராவிற்] றன்மீதுல வும்புவிக ளெண்டிசையே
தித்தநீண் முடியாய்ச் சொல். 65

எ.து. கருடன் காக்கின்ற புவி எல்லாம் அருயிராயிருந்து காக்கவொன்று பெருமான் எழுந்தருளியிருந்து காத்த இராசசியத்தை என்றும் இராட்சிக்கப்போமோவென்று பரிட்சித்து விண்ணப்பஞ் செய்யாத தன்புத்திரன் அந்நிசசெய்தான்

வாள்விசயன் சேர்க்கு மருளேயிம் மாநிலந்தா
ளுளறியா ரில்லை பார் — ஒளிசேர்
மற்றெப்பார் நிலமுழு துங்கா வலனு
வாளாநீ யென்று ணார்ச். 64

எ.து. பூமியான உரியார் பிறரில்லை, நீ அருச்சுனன் மகன் அபிமன்யு புத்திரனாகையால் இராசியத்தினை நீ ரட்சிக்க வேணுமாதலால் மணப்பட்டத்தை வருந்திடாமலும் நம்முடைய அதிட்டானம் குலையாமலும் நீ துட்டரைச் சங்கரித்துச் செங்கோல் செலுத்தென்று தன்புத்திரனை அருளிச் செய்ய யாது விண்ணப்பம் செய்தான் பரீட்சித்து

நாகுலமீது தனில் நல்லமிர்த மாகு
மிரதி பயவா விருந்தும் — வீரப [ருண்ட
படைவேந்தர் தம்மையெல்லாம் பாரிடைக்கொன்
கொடைவேந்தன் வீமனையே கூறு. 67

* இவ்வடியிருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது. † அராவிற் சேர்க்கை.

எ-து. வீமசேனனுக்கு இராச்சியம் கொடாயாகில் ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குச் சாதகனாகிய அர்ச்சுனற்கு இராச்சியம் கொடுப்பதென்று பின்னும் சொல்லுவான் பரிட்சித்து.

வானவர்தம் கோனுக்காய் மாவலிதான் தேறாத்
தானவரைக் கொன்ற தனிச்சிலையோன்—என
விருளிற் றெட்டலு மியல்வரைசூழ் நாடா
பெருமகற்கே நல்காயிப் பேறு. 68

எ-து. இந்த ராச்சியத்தினை அர்ச்சுனற்கே கொடாயாகில் அதிபராக்கிரம ராஜ்ய நகுல சகாதேவற்குக் கொடுத்தருள்வாயென்று மற்றவனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் தருமபுத்திரன்

மாயன் பணித்தமையால் வாள்விசயன் தன்சிறு
சேயுந் தனக்காக்கித் திண்புவியை—நீயே [வன்
முடிசூட்டி வைத்து முராசுயர்த்தோய் நீங்கள்
அடிகூட்ட நம்மருகே யாம். 69

சொல்லக் கேட்டுக் குந்திதேவி யாது சொன்னாள்.

அரவுயர்த்தோன் வஞ்சனைக ளன்றுபல நீங்கள்
வரையனைத்து மவனகான(ம்) நண்ணிப்-பரவுகின்ற
பாரதப்போர் வென்றுகடற் பார்காக்க வெய்
தினையோ
நேருனக் கின்றார்சொல் நீ. 70

அன்றியும்,

வேந்தர் திறைகொணர வெண்சாமரை இரட்டச்
சாந்தணியும் மென்முலையார் தற்சூழத்—தீந்திகழும்
மன்னவர்கை கூப்ப மணியாசனத் திருந்தான்
என்னது யா(ர்) வேண்டா ரிது. 71

51, 52, 53 & 54 இந்நான்கு ஏடுகளும் இல்லை.

அரசறியும,

செம்பொன மணிமகுடஞ் சூடியகோ வேந்தர்
அம்பொ[ன்]னகரத னுட் புகுந்து—தம்பியர்கள்
சென்றுதிறை கொணரச் செங்கோல் செலுத்தாதே
குன்றிடைநீ யேகுவதோ கூறு. 72

எனறிவ்வகை சொல்லிக குந்திதேவி தவிபபத தனம
புத்திரன யாது சொன்னுளை.

மன்னுங் குருநாடன் மாதைமன மகிழ்வுற்
றென்னைப் பயந்தெடுக்க வென்றிறைஞ்சி-முன்னம்
கடற்றுவரை நன்னுடன் கட்டுரைத்த தெல்லாம்
எடுத்துரைத்தா னுங்கே இசைந்து. 73

எ.து. மாதாவே நான மகாவிந்தம் போகினறது ஸ்ரீ
வாசுதேவன் பணியாதலின் நீககப்பெறுதெனறு விண்ணப்
பஞ் செய்யக் குந்திதேவி யாதருளிச செயதாள.

மாதவன்றன் சொல்லை வழுவாத வண்ணத்தால்
மாதவமேற் கொண்டுநீ மன்னவனே—போதியோ
எங்கோவே உன்னை இறையும் பிரிந்திரேன்
வெங்கானம் வருவன் விரைந்து. 74

எ,து. மாதவன பணித்தருளினன் வழுவாமல போகா
நின்றுலே யான உன்னை இருங்கானம போகி இமைபபொழு
தும தரியேன யானும வருவன் எனக்கேட்டு யாது விண்ணப்
பஞ் செயதான் தன்மபுத்திரன்.

செந்தாமரை யடிகள் சேந்துபல பாலுறைப்ப
வெந்தரிருங் கானகத்(து) ஏகுவதில்—பைந்தார்
வாள்விசயன் சேய்க்கு வருமகனைக் கொண்டரசை
ஆளுநீ ரென்று னவன். 75

எ.து. எமபெருமாட்டி தேவகிகருப்பகாலிததப போல தரிது. அபிமன்யுவின புததிரன பிடசிக்கு இராசசியபா பணணுவிததுககொணடிங்கே எழுந்தருளி இருக்கவேணடிய வென் சிபாதங்கள நாளிடை நடககவலலதோவெனறு தனபுததிரன விணணப்பஞ் செய்யககேட்டுக் குநதிதேவி யாது சொலலி யாது செயதாள,

*மைந்தரிவர் சொலலாற்றூர் ... .
*(வேந்த)ரிவர் சொல்லாற்றூர் . .. .. சிந்தை—(தடு
மாறியே)
இருதலைக்கொள்ளிமின் வெள்ளெறும்பே யொத்தேன
ஒருதலைக்கு மாற்றூ துழனறு. 76

எ.து. மகாவிந்தம போகவேணடாமெனபெறு மெ நிந்த மாலவச மழைததேறுவோ. அபபோது எனனையும போக வேண்டா வெனறுவ

பிள்ளைகளைப பிரிந்தோரு மாறறி †........பொழுதிருக கலால ஆறறேனெனறு தனசிந்தை ஆருலநது செயது கணணீர சொரிநது நினறு யாது சொனனுள் குநதிதேவி—

தன்மனைத் தான் பார்த்து நாராயணன் வசனந்
தன்வசமே தானுகச் சார்ந்தொழுகி—என்மகனே
உன்வசனங் குன்றுமல் உம்பியரோ டேகின்றுன்
தன்வசனங் குன்றுன் தளர்ந்து. 77

எ.து. திரேதா யுகததிலகணை சக்கரவாததி தன மகனை காடுறையபபோகந்த தாலா மாணபெயதினுள. அவளைப போல யானுமுஙகள திணடோளகளும செமமுகங்களும, உஙகள சததிய வாககியங்களும உஙகள் தைரியங்களும காணுதே யானுமுயி ரழிகினறேன.

---

* இவ்வடிக ரின கடைசசீரில்லை

† இங்குள்ள எழுத்துககள விடபபெறறிருககின்றன.

நீயுந் தம்பிமாரும் மகாவிந்தத்தே நாராயணன் திருவருளை மறவாதே திருவடி சேர்மின என்று குந்திதேவி அருளிச் செய்யத் தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னான்.

பூப்தியைப் பொற்கொடியா டன்னை யுடன்படுத்தி
மாமதிக டன்னையவ் வாய்முறையே—பூபதியைக்
கொண்டுநீ ரிந்தச் சுருபத்தைக் காத்தருள்பின்
எண்டிசையு மென்று ரெடுத்து. 78

இவ்வகை மாதாவுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து அவர் பாதமுற வணங்கிப் பின்னை யாது செய்தான் தன்மபுத்திரன்

பூவலய மாண்டு புனையிழையார் தற்சூழக்
காவ[ல]ன்றன் றேடிருந்த காந்தாரி—சேவடிகள்
செந்தாமரைக் கரத்தாற் சென்றுதரு மன்பணிய
வந்தா னவள்பால் மகிழ்ந்து. 79

எ.து. காந்தாரி கோயில் போகப் போய் ஐவருஞ் சென்று பாதமுற வணங்கிநிற்ப, யாதுசொல்லி வாழ்த்தினாள் காந்தாரி

ஏறுகி எவ்வுலகு மாண்டங் கெதிரன்றி
மாறுத வென்றி மகர்மகளு—...ன்றின்றி
யும்பியரும் நீயு முய்ந்தூழி வாழ்கென்று[ள்]
அம்பிகைசேர் காந்தாரி ஆங்கு. 80

எ.து. உனக்கெதிர் யாவருமின்றி உன்தம்பிமார் புடைசூழ பாராட்டிநிற்க இராசாக்கள் பணிகேட்ப திருமடந்தை என்றும் பிரியாமே இருந்து இராசியபாரம் பண்ணி இனிது ஊழி வாழ்மின் என்று வாழ்த்தினாள் என்று விசாரித்து யாது சொன்னாள் காந்தாரி.

திருமுகங்கள் வாடிநின் திண்டோளுஞ் செல்வம்
பெருகொளியும் பேணுதலொன் றின்றிக்—குரு
குலத்துக்
கோமானே வந்தவா றுகூறென்று டன்சிந்தை
வேமாறு முன்னம் விரைந்து. 81

எ.து. நின திருமுகம வாடினவாறும ஸ்ரீ வாசுதேவன நிலமையும, என நகறியச் சொலலுவாயாகெனன யாது சொன்னான் தனமபுதநிரன

கோத்திரரைக் கொன்ற கொடுவினைகள் தான்தீர
யாத்திரைதா னுமாறு மெவ்வாறும்—மாத்திரையில்
வந்தேனடியேன் வரலா றுணர்த்தி இன்றுன்
செந்தாமரை அடிக்கே சேர்ந்து.

எ.து. குருககளையும் என மிததுரு பாந்தவததாரையும பிராதாககளையும கொ[னறு] பிரமகத்தி தோஷந்தீர எனக்கு தீாதத யாததிரைககு விடை தருவாயாகெனறு அடிவணஙக யாது சொனனான காநதாரி

... .ழிக ளெல்லாமிகுத் திடி......ம்
மாறவொரு தன்ம மமையாதோ—வேறுனக்குத்
தீங்காவ து[ண்டா திருமேனி]யிற் றளர்ந்து
போங்கா ரணமேதிப் போது. 83

உன்மேலுண்டாகிய பழியனைத்து[ம, செய்யத் தனம] யஙகளிலும, நின சத்திய வாககியத்திலும், பலமசெய வறஞே வென மக்கள் நூறறுவரையும், மேன[மை]மி[குநத தவத்] தாரையும, இழந்து, நீயும நின் தமபிமாருமம சுகமே இருநது இராசசியததினை இரட்சித்துப போது[கணடு] உஙகள செம ரு நமேம அமையுமெனறு யான மாண்டகாலததும், உன தமபி

60-வது எடு முன்பாதி இல்லை.

மாா பிதா[வுக்கு நடதததுவி] ராகதத தம போலே எனககு நனமை செயய, நீ உண்டெனறு துயரொழிந்து நினமுக[ப நின தமபி]மாா வீமாாச்சுனர், நகுல சகாதேவா முகஙகளி லும விழிததிருந்தேன இனி நின தமபிமாரும [தீாத்த]யாத திரை போகில் எனக்குண்டாகக கிடக்க அறப சிவனும இன றெ ஒழிந்தனரோ எனறுபினனும் யாதுசொனனள காந்தாரி.

எ.து. சனமாநதிரததிலே தனமனு செய்தாாக்குத தவ ாமே கை கொடுககும. ஆதலால இது பூாவவிதி கணடாய எனறு பின்னும் யாது சொனனள் காந்தாரி.

குந்தியு மாதவனுங் கூறியகொன்[சொல்] மாறுதே
எந்தைநீ மாவிந்தம் ஏகுதியோ—கந்தமலர்ப்
பூந்தாராய் போகுதியோ வென்னுப் புலம்பினள்
காந்தாரன் பாவை கலந்து. 84

எ.து. ஸ்ரீ வாசுதேவர் பணியும் குந்தாதேவி பணியு மாறுதே போகினறுய். அருவினையென் சொல்லைத் தவறி யனரோ என்று தன செம்மலர்க்கண்ணருவி சோரத் தனம புதிரனுக்கு விடை கொடுத்தாள் காந்தாரி.

அப்பொழுது தம்பிமாருந் தானும் மாதாவை நமஸ் கரித்து மீண்டும் வந்து சபாமண்டபததிருநது மந்திரிகள, புரோகிதர், சேனைபதிகள மறறுமுள்ள படைத்தலைவர், மண்டபத் தலைவராயுள்ள சாமந்தர்கள் இவ்வனைவர்க்கும் பரிட்சித்துவைக் காட்டிக கொடுத்து, உச்சியை முகநது கொண்டு ' கா ' அத்தினபுரி அரசு [காடத்தின] முறைமை குன்றுதே நடததுதி என்று சொல்லித் தழுவிக கொணடு போகலுற்றபொழுது நகரிசனங்கள யாது செய்தார்.

மன்னரெழுந்தருள மாநகரியோ ரெல்லோரும்
என்னதாய் வாழ்வோ மெனவிரங்கிப்—பின்னை
அகநோவ வாய்விட் டரற்றினார் தங்கள்
முகமோதி கைசலிக்க முன். 85

அன்றியும்,

மன்ன ரெழுந்தருள மாநகரத் தோரெல்லோரும்
இன்னபடி சொல்வோ மென்றாதே--தன்னுயிரைக்
கூடிருக்கக் காலன் கொடுபோவ தேதுடன்கொண்
டாடலுற்றார் கைதலைமே லாய். 86

அன்றியும்,

அரசுதுறந் தாரணிய மைவருந்தா மேக
அரவண்[ம்] வரைகடல் போலாகி—அரவந்*
தலைசுமந்து மண்ணுளோர் தாம்தா மிரங்கி
நிலையழிந்தார் நெஞ்சத்துள் [†நின்துருகி] நின்று. 87

அன்றியும்,

அமரலோகத்தில் பண்டு தேவர்கள் அமுதங் கடைந்து ஆலித்தெழுந்த ஆரவாரம்போலப் புலம்பா நின்றது அதின் புரம் என்றவாறு. இவ்வகை நகரிசனம் புலம்புதலும், நகரியில் மகாசனங்கள் சோபங்கண்டு பரீட்சித்துவை நோக்கியாது அருளிச் செய்தான் தன்மபுத்திரன்

ருருக்கள் குடிமுதலாங் கோவேந்தர்க் கெல்லா(ம்)
இருக்கையிது கண்டாய் என்றும்—பெருக்கத்தாய்
கண்ணாலே மண்ணுமிருங் காதலித்து காத்தளியாய்
மண்ணாளு நீதி மகிழ்ந்து. 88

* கற்பனைப் பாட்டு.

† இச்சீர் இருந்தவாறு எழுதப்பெற்றது.

இவ்வகை பரீட்சித்துக்கு அறிவுணர்த்தி இராசசியம் கருகாமே, மண்மடந்தை வருந்தாமே இரட்சிக்கிறுயா? என்றுசொல்லிப் பின்சென்ற மகா சனங்களையும், மந்திரி, புரோகிதா சேனுபதி தொடக்கத்தார் மற்றனைவரையும் நோக்கி யாது சொன்னுன தன்மபுத்திரன.

தங்கள் நினைவெல்லாம் சொல்லி அருள்கின்ற
அங்கவரை எல்லா(ம்) அகமகிழ்ந்து—நீங்கள்
ஏகுமது வேண்டா எழில்நகரி எல்லாரு
போகுமின்க ளென்றுர் புரிந்து. 89

இவ்வகை நகரிசனங்களுக்கு விடைகொடுத்து பரீட்சித்துவை அணைத்துக்கொண்டு, [நா]டிக்கொள்ளத் தன்மபுத்திரன சொல்லுவான : மாசின்றி மச்ச, கூர்ம, வராக, நரசிங்க, வாமன, [1]ராமோ, [2]ராமச்ச, [3]ராமசசவிட்டுணுவாய் அவதாரம பண்ணி அருளிய ஸ்ரீ மாதவனுடைய ஸ்ரீ வைகுண்டமல்லது அறிவதில்லை. ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்குச்செல்ல நெறிகாட்டுமெனவுரைத்து அவர்களும், எங்களால் அறியப்பட்டது நீங்கள வடக்கு நோக்கி வழிகொண்டு போமின் எனப், பாண்டவாகள் யாது செய்தாா,

நெய்தற் றடமும் நெடுவயல்சூழ் நன்றுடு
மெய்தற்கரி தென்னவு மெய்தினுர்—கொய்தமலர்
மாக்கங்கை சூடும் வளநா[ட்]டவுன் றன்னருளால்
கோக்கங்கை தாணிழிந்த குன்று. 90

எ.து. அனுதிகாலம தவம் பண்ணி அசுவமேதம் பலவுரியும விபபிரதானம் பண்ணியும் எய்தற்கரிய வரை இடங்களும, நீந்தற்கரிய மாலியாறும் கடந்து சதத விருடிகளாக

64-வது ஏடு இல்லே.

1. பரசுராமன. 2. தசரத ராமன. 3. பலராமன்.

மதிக்கப்பட்ட திரிசூலபர்வதம் சார்ந்தாராகக் கருதுவது. அப்பொழுது ஆதித்திய பகவானும் யாது செய்தான.

ஏழ்பொழிலு மேழ்பகலு மேழ்பரித் தேரோட்டிச்
சூழவருஞ் சூரியனு மோடித்—தாழ்கடலுள்
காரிருளைக் காட்டிக் கடிதுடனே போய்வீழ்ந்தான்
கூரிருளை மேற்போர்த்துக் கொண்டு. 91

எ.து. ஆதித்தனும் அத்தமன பர்வதஞ் சார்ந்தான. பாண்டவருந் துரோபதையும், திரிசூல பருவதஞ்சாருமளவில ஆதித்தனும நல்லிருள்படாமல் போர்ப்ப, இந்த நலலிருள் யாமதுச் சந்திரனும வந்து தோனற, ஐவரும் ஒரு பளிங குப்பாறையில் இருந்தபொழுது நித்திரைவாராமல ஒருவரை ஒருவர் முகநோக்கித தஙகள் இராச்சியம பல சொலலுவது கேட்டுத், தன்மபுத்திரன வீமசேனனை நோக்கி யாது சொன னான.

*நன்றியது பயக்கு ஞாலமது தன்னை
இன்றிவந்தே நீர்வளன்றுயர மெய்தாதே—நன்
றறியாப்
பாலகனைப் பாராள வைத்தோம் பணித்தாங்கே
(காலமதை உணர்ந்தே தான்.) 92

வீமசேனனே போய இராச்சியததினை இரட்சிப்பாயா தென்ன யாது சொன்னான வீமசேனன.

†எம்பெருமா னேகு மிடமே எனக்காக
வம்பவிழும் கானே வளநாடு—எம்பெருமான்
உம்பியர்க ளோடேகிர், 93

67-வது ஏடு இல்லை.

* ஏற்றடி சேர்க்கை. † 3-வது அடி குறை. 4-வது அடி இல்லை.

இவாகளும், இப்பரிசே விண்ணப்பஞ் செய்யத் துரோபதையை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தான தனமபுத்திரன்

பாலைநிலமும் படர் காடும் பாறைகளும்
சேலுகளு மாறுந் திரியாதே—ஞாலத்துத்
தேக்குருதிச் சேயலைக்கும் சீர்கொளுவும் நன்னாட்
டி(ல்)
மாக்குந்திபா லிருப்பாய் வாழ்ந்து. 94

எனபது, இனனமும் பல தீர்த்தஙகளும் ஆடக்கடவோம் எஙகளுடனே இந்த அருங்கானகமுங் குனறுகளும் மால் யாறுங கடந்து உழலவேண்டா நீ போய அத்தினபுரம புகுந்து குந்தாதேவியுடனே சுகிததிருப்பாய், ஆங்கென்ன யாது சொன்னாள், துரோபதை,

கொல்லைவாகு கொழித் தன்னை சொற்கேட்டுச்
செல்வஞ் சிறிதாய்ச் சிறந்தாலும்—சொல்லுங்காற்
றன்கணவன் சோறே தனக்கமுத மாதலால்
புன்கண்மை எய்துவரோ போய். 95

என்று இவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னாள் துரோபதை,

எ.து,

ஐவீருஞ் சேரு மருஞ்சுரமே யன்னகரி
ஐவீரும் சொன்னதே யாமெனக்கு—வையகத்தோ
ரேசும்படியோ விருப்பே னிருநிலத்தார்
பேசும்படி இருப்பேன் பின். 96

[என்னை] சேர்கதை.

எ.து. ஐவீரும் புககரு நகரியே எனக்கு நகரி, ஐவீருட புகக சுவர்க்கமே எனக்குச சுவர்க்கம், ஐவீரும் புகக கான கமே எனககுக் கானகம், என்று பின்னும் கலிபுகுந்த காலதது நீங்கள இராசசியந் துறந்து மகாவிந்தம போக, யான கனட பூமி போகேன என்று துரோபதை சொல்லிப் பினனும் யாது செய்தாள்.

வெள்ளை நிறச் சங்கார்ப்ப வெண்டா மரைகண்மேல்
துள்ளிவரால் பாயுந் துறையன்ன—புள்ளிருந்தே
மாங்கனிகள் கீறும் வளநா டொழிந்தைவர்
போங்கான லென்கா லுக் கோர்பூ. 97

நீஙகள ஐவிருட *ஒட்டச சூதாடி உறைந்த கானகத திலே பனனீராண்டு கரநதுறைநது ஒராண்டுங கூடி அனுப வித்தேன. சுவாக்கபதிகளாக நீஙகள அழகிய இராசசியங் களை விட்டுப்போகையால எனனைக் கன்மலோகத்திலே போ யிருககப் பணிபபது,

தனமமோ எனறு துரோபதை சொல்லி நிறப வீமாாச சுனர் நகுல சகாதேவர் யாது விணணப்பஞ் செயதார்.

எமபெருமான் எஙகட் கிசைந்தருளுங் குறறேவல ஏவி யவர் செயதால. இனறு எம்பெருமான இராசசியம பண்ணு கிறது.

நாம மகாவிநதம் போமளவிலிஙகு குறறேவல செயய அடியோஙகள வேணடாதே, வாவெனறு விண்ணபபஞ் செய்யுமளவில் ஆதிததன யாது செய்தான.

---

* ஒட்டம்—பந்தயப்பொருள.

சூரிய உதய வருணனை

மேற்கடலிற் றான்குளிக்க வெய்யோன் விரைந்து
[போய்
கார்க்கடலின் கீழ்பாற் கதிர்விட்டான்--பூக்கமல(ம்)
வண்டிரைப்ப மாமலர்கள் வாய்திறப்ப மண்ணுலக
மெண்டிசையு நீங்கிற் றிருள். (98)

இவ்வகை ஆதித்திய பகவான் உதயஞ் செய்யப் பாண்டவருந் துரோபதையும் பர்வதஙகளில உள்ள தீர்த்தங்களை யாடிப் பினனும யாது செய்தார்.

சங்கரன் றன்சடையி னின்றும்போய்த் தாழுக்
கங்கைவழிந் திழிந்தவாரி மடுக்கண்டு—பொங்கு
புனலிடையே யாடிப் பொருப்பிடையே போயினார்
கனவரை யோர்க்கடிகண் டாங்கு. (99)

இவ்வகை தேவேந்திரனுடைய கஙகைமடுக் கண்டு தீர்த்தமாடி ஸ்ரீ கைலாச வாசியை நமஸகரித்து,

"முகவனபாற சென்றடிபணிந் தாறரும லாங்கு"

எ,து, பாண்டவருந் துரோபதையும் பர்வதத்தின் பக்கத்தில் அரிய தாபத்துடனே ஆற்றாது வந்து கணபதிகோயில் கண்டு தம்பிமாரை நோககி யாது [சொனனான்] தனமபுத்திரன

தெய்வ மிதனைநாம் சிந்திந்துக் கைதொழுது
ஐய மறவழிகண் டாற்றலா—மெய்யே
.........மலான் பாலே தாம் பணிந்தால்
ஓங்குநெறி காணலா மென்று. (100)

71, 72 ஏடுகள் இல்லை.

எ,நு. விககினேசுரன நமமை எலலாமவனைத தோத திரஞ் செயது வணங்கினுல் நமககு, நெறிநணடு இனிபபாறிப போகலாமெனறு மவனை ஐவரும சென்று யாது சொலலித துதித்தாரோவெனில்

சீராருந் திருமடந்தை...............
சடையாற்கு நேரிழையாளு [வந்தளித்தகரி]முகவா
கணபதியே உனக்கப யம். (101)

அனறியும,

வஞ்சமுலைப் பேயி னுயிருண்டு மருதிடந்து
நஞ்சரவத் தாழ்கடலிற் ருன்துயின்றும்—நஞ்சரவி
னடம் பயின்று நந்தன்மனை வளர்ந்துங்
கஞ்சனைக் [காய்ந்த]பதியே உனக்கப யம். (102)

அன்றியும்,

மறப்பதன்றிஎப்பொழுது மதுதும்பை பலகொண்டு
சிறப்புக்கள் சிந்தனையாற் செய்வோமைப் பிறை [தும்பை
அரவினெடு பெரும்புனலுஞ் சடைக்கணிவோன்
திருமகனேகணபதியே உனக் கபயம். (103)

அனறியும,

ஆரமிக வெடுத்தணைத்து அன்னையென்றும் பேச்சி
[கோர]முலைவாய் வைத்துண்ட கொடுங்குழவி தன் (மருகா
பாரொழிந்து பஞ்சவரோ பாஞ்சாலி யோடும்வந் (தோம்
[தேருநெ]றி ஈதென்ருக் கணபதியே உனக்கபயம். (104)

என்றிவ்வகை பாண்டவர்கள் துதி செய்ய மற்றவர் சுவர்க்கத் திருட்டியனுய அவர்களுக்கு முன்னின்றருளி விக்கி னேசுரன் யாது அருளிச் செய்தான்.

கணவன்[முதலேவருமே] கானகமெல் லாம்போய்
எனை அளவு மெய்தநீர் வேண்டா—மனையவற்கு
இன்புறற் றிண்சுவாமி யானவ் விடத்தே
துன்புற் றிடர்தீர்ந் திரு[நீர்சூழ்ந்து]. (105)

எ,து. நீங்கள் ஆரணிய வாசிகளாய மலையினும், கானி லும் உழலவேண்டாம நாம் ஐநதுபோகமும பரம சுவர்க்க மாகப பூசிக்கத்தக்கதாகத் தருவோம. நீர் எங்கும் போகாதே இனிநிருபபீராமின என்று விககினேசுரன அருளிச்செய்யத தனமபுததிரன் யாது விணணப்பம செயதான

கலிபுகுந்த காரணமே கார்வண்ணன் கழிந்
[தான்போ
யரசுகை விட்டோம் போந்தோம்—வலக்கையர்
விந்தத் தடவரையை யாங்கள் கடிது
வரவருள்வா யாக கடிது. (106)

எ,து, துவாபரயுக மொழிந்து நீங்கிக் கலிபுகுந்ததென்று ஸ்ரீ வாசுதேவர் பாரதுறந்து வைகுண்டத்து எழுநதருளினுர். அடியோஙகளும ஸ்ரீ நாராயணன பணித்தருளின வரம்பிழை யாதே மகாவிந்தம போகப்புறப்பட்டோம.

பூலோகத்துப் பஞ்சபாணடவராகினரேும் யாஙகள கலி புகுந்தவாறே எஙகள அரசு துறநது இராச்சியம்விட்டு மகா விநதம போக விடை கொணடுவநதோம.

நின திருமலேயிலே அனேகந் திறக்கப்பட்டு வழிகாணுது உழனறு திரிகினரேும், எமககு இந்த வரைகடநது போகப பிரசாதித தருளவாயாகெனன, விககினேசுரனுக்கு அதிட்ட

[தாண்ட]ாய நீங்கள் வடக்கு நோக்கி இமமலை கடந்து போமின என்று நெறிகாட்டி ஆச்சரியமாயினான.

அப்பொழுது பாண்டவருந் துரோபதையும் யாது செய்தார்

கரிமுகவன் தன்னருளாற் கார்வரையை நீந்தி
அரியவன மெல்லாம்விட் டங்கோர்—பெரியதொரு
தேயத்தின் மிக்க திருக்கடையி னுட்புகுந்தார்
காத்திருந்தார் தெய்வக் கடை. (107)

எ.து. இமயகிரி பர்வதத்தைக் கடந்து சுரோணிதமென்னும பர்வதத்தின மேலே எழுநதருளி இருந்த அபிஷேக பாலன் கோயில்கண்டு ஐவருஞ் சென்று துதிசெய்து வலமாக வந்து அபிஷேகபாலனும் பிரதயக்ஷமாக உங்களுக்கு வேண்டும வரம் என பக்கலில் வாங்கிக்கொள்ளும என்னப் பாண்டவரும், தம்பிரானே எங்களுக்கு வரமாவது, ஸ்ரீ நாராயணன ஸ்ரீ பாதங்களைக காண்கிறதே கண்டாய். எங்களுக்கு வரமெனனும் அபிஷேக பாலனும் மிகப் பிரியனாய் "சுரோதத கிரி பர்வதத்தை" அடைந்து வழிகாட்ட அனுக்கிரகம் செய்தருளினான.

அப்பொழுது பஞ்சபாண்டவர்களும் வடக்கு நோக்கிப் போய் காலபர்வதத்தைக் கண்டு வானவர் உறையும பருவத மிது காணுமென்று தன்மபுத்திரன கூறவும பருவததநின் மீதேறி அங்குள்ள தீர்த்தங்களையும் ஆடிப்போகப பின்னை யாது கண்டார் பாண்டவர்கள்

எண்ணான்கு யோசனையி னீளமக லத்தால்
எண்ணான்கு சூழுமியல் புடைத்தாய்—கண்ணினாற்
காண்பார் தமக்கினிதாய்க் காட்சியினாற் காட்டிற்றே
மண்பாலு மாநகரந் தான். (108)

78-வது ஏடு இல்லை.

எ-து. காந்தருவ ராசன் நகரி என்னூன்கு யோசனை யுடைத்தாகிய நீளமும அகலமும,

த், தென்கோ லோவிண்ணடைய......... (தார்
அற்றனர்கோ லெண்ணுங் கொருநொடியின் வந்
அற்றமது கொதிப்பா னுங்கு. (109)

எ-து. மேகராசன என்னும் நகரத்து வாதராசன, பாண டவரும துரோபதையும் கண்டு இவாகள் பூமியில வாழும் மனிதா, தேவர்கள் வாழும கோநகரததுக்கு வந்தார்கள. இவர்களை நாம் சென றறிய வேணுமெனறும், கதுமென எதிரே வந்து யாது சொனனுன மேகநாதன்

பாண்டவருஞ் சென்று பனிவரையி னன்னெறிகண்
டீண்டின்வருவா ரெதிர் [3]விளங்கி—([1]யாண்டுபல)
மந்திரங்க ளொத்த மதியாலே வந்தணைந்தார்
[2]செங்கதி(ரோன்) முன்னினத்தே தான். (110)

இவ்வகை மேகநாதன சொல்லத் தனமபுத்திரன யாது சொன்னுன்.

[5]எஞ்சா ததிர்[4]விளங்கி எம்மை வினவுதியோ
பஞ்சவரோ நாங்கள் பகருங்கால்—அஞ்சவரு
நாடிந்த அவனி யெல்லாம். (111)

செய்யத் தொடங்க வேணுமெனற அனுதிகாலமுனனுல தேடித திரிகினறேன். யுத்தத்துக்கு ஐவீரும ஒருப்படுவீரா மெனறு மேகநாதன் பரீட்சித்துக்குச சொல்லுவது கேட்டு யாது சொனனுன் தன்மபுத்திரன,

---

80-வது ஏடு இல்லை. 1, 2 சேர்க்கை. 3, 4 விளங்கி—மூலபாடம்.
5. குறைப்பாட்டு.

அரசுதுறந் தாரணியம் ஐவோரும் போந்தங்
கொருவரையுங் கொல்லா துயர்விரதம்—பெரி
(துடையோம்
பேணுமை யானீ பிறிதொன்று சொல்லிடினுங்
கோணுமை எங்கள் குணம். (112)

எ-து. அரசு துறந்து இவ்வடிவுகொணடு போந்தோம நாங்கள கொண்ட விரதத்தால் இப்பொழுது நெறிகளோடு போம எமமை எலலாரும் செயின உடனபட்டோமெனறு தனமபுததிரன சொலலி வீமசேனனை நோககி யாது சொன ஞன் மேகநாதன்.

தருமந்தா னிற்கத் தடுத்தாண்டமைமிக்க
குருபதியைக் கூர்வயிரத் தண்டால்—திருகியொரு
நூற்றுவரைக் கொன்றாய் நொடிவரையி லென்
(னேடு
போர்க்குறிமி னென்ருன் புகன்று. (113)

இவ்வகை மேகநாதன கூறக கேட்டு வீமசேனன் யாது சொன்ஞன்.

மேகநாதன் சொல்ல விடம்போல விறல்வீமன்
ஆகத்துப் பட்டாங் கழுந்தாமுன்—மேகத்
தத்திங்கள் வெண்குடையான் தன்னருளா ேேனக்க
†முத்திங்க ளாகு முகம். (114)

எ-து, மேகநாதன சொலலிய சொறகேட்டு நெருபபெழ விழிததும, அஙகு நின்றதோா வடவிருக்ஷததைபபறறிநோககு தன்மபுததிரன [*தாரநிருட்டியினல] நோக்குதலும அப் பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ, எனில,

* ரோஷகிருட்டினல் மூ. பாடம். † முததினஙகள்-சுவடி.

பாம்பைக் கருடன் படஞ்(சு)ருக்கிறாற் போலக்
காம்பணைத் தோள்வீமன் தன்னைத்—தேம்ப
நயனத்தால் நோக்க நறும்பாதம் பாத்து
வயனத்தால் மாநிலத்தான் மற்று. (115)

எ.து. ஸ்ரீ வைகுந்ததேவன மாநாகததைப் படஞ்சுருக நிறுறபோல வீமசேனன கோபாககினியைத் தனமபுததிரன நயனமாகிய சொலலால தணிநதான எனறவாறு.

அப்பொழுது மேகநாதனை நோககி வீமசேனன யாது சொனனுன.

குருக்கள் குடிப்பிறந்தார் கொண்ட விரதம் (னும்
நெருக்கிடினும் நின்னொப்பார் வந்து—செருக்கிடி
(சீ)றுவதொன் றில்லையால் தேர்வேந்தே எம்பெரு
(மான்
கூறுவதே எங்கள் குணம். (116)

எ.து, யாதே யாயினும எஙகள் வமசத்தார கொண்ட விரதம, நினபோலார் வநது [நெருக்கிடினும்] மீறுாவதிலலை. எமபெருமான தனமபுததிரன பிரசாதமல்லது மற்றென்றுங நடவோம் அலலவென்று வீமசேனன சொல்லக்கேட்டு அருச் சுனனை நோககி யாது சொனனுன் மேகநாதன்.

விண்ணவற்காய்த் தானவரை வென்றடர்ந்த வேல்
(விசயன்
ம(ண்ணக)த்து மாபாரதம் பொருதாய்-கண்ணகத்து
மைத்துனனே மாலுமக்கு வந்தொருகால் வரமருள
வித்தகத்தை என்மேல் விடு. (117)

எ.து. தேவராசனுககு மகனுகிய இரணியபுர வாசிகளைக கொனறய. நீ என பழம் பகைஞன ஆதலால, நாராயண மூர்த்தி நிற்கையால் நான மெய்தூரமாட்டாதிருந்தேன். நான் இனறு உனனை ஏகாநதத்துக் கண்டேன். என்னோடு யுததம

செய்தியோ என்றும, யுத்தம் செய்யாயாகில் உனனைப் பிடிக துக் கொன்றுவிடுவேன என்றும, மேகநாதன கூறக்கேட்டு அர்ச்சுனன் யாது சொன்னான்.

நேர்ந்த சிலையழியா நின்னைப் போலாகாது
கூச்சமை செய்யார் குருகுலத்தார்—வாயினாற்
பேணித்தருமன் பெயர்த்தொன் றருளுமேல்
காணத் தகுமென் கருத்து. (118)

யுத்தம் செய்யாமைக்கு விரோதங் கொணடேன் ஆயினும் உன்பொருட்டுத் தன்மபுத்திரன் பிரசாதம் பெறில நீ சொல்லுகிற சேவகம் அறிந்து விட்டொழிந்தேன் என்று,

கூறிகளை, அவமதித்துக கூறினேன ஆதலால எனனோடு நினறு அமர் செய்ய அஞசினார்கள. நீ ஆகிலும் நின சேவகததைக காட்டுதி என்று மேகநாதன கூறககேட்டு யாது சொன்னான் நகுலன்

தங்கள்பணி நோக்கி தானவன்சொல் நோக்கி
வெங்கோபந் தன்னை விட்டொழிந்து—கங்கைத்
திரைபார்த்துப் போய்வசனம் சொல்லைக் குருநாட
னுரைசுருங்கு தென்றா னுணர்ந்து. (119)

எ.து. மேகநாதன கூறிய சொறகேட்டு எழுந்த கோபாக்கினியைத தன்மபுத்திரனென்னும கிருபாசமுத்திரததாற றணிந்து நகுலன் ஒனறை உரையாதே நிற்ப சகாதேவனை நோக்கி யாது சொனனான மேகநாதன்.

கருவேந்தி மேகங் கருவரைமேற் பெய்ய
மருவேந்திச் சென்று மண்டுங்—குருவேந்தா
கோக்குமாரா நீதான் குறித்தொருகால் வாளமருட்
டாக்குதியோ வென்றான் சமைந்து. (120)

85-வது ஏடு இல்லை.

எ.து. யாவரும் தேவாசுரர் என்னுடனே யுத்தம்செய்து வெனருரிலலை பண்டொரு காலத்துத் தேர்வே.........

அன்றியும,

ஐவீருங் காக்கின்ற ஆரமுதமாங் கதனை
கையாலே தீண்டிக் கருங்காகம்—மெய்யதனைத்
தீண்டுமோ வென்றழுதாள் தீயவினை தீண்டும்
பாண்டவர்க ளென்ருள் பணிந்து. (121)

எ.து. ஐவரும் அருந்துகின்ற ஆரமுதத்தினை ஒரு காகம அருந்தக் கண்டு நிற்பதோ என்று துரோபதை பிரலாபியா நினறவிடத்து தன்மபுததிரனை நோகசி யாது சொன்ஞன் வீமசேனன்.

தருமன்முக நோக்கித் தம்பியரை நோக்கி
உருமதிர வுற்றெழுந்தங் கோடி—செருமனத்தால்
மாமலையின் மீதேறி யொருமரத்தை வாங்கினுன்
[*காமர்]தோள் வீமன் கருத்து. (122)

எ.து. தன்மபுத்திரனை நமஸ்கரிததுத் தம்பிமாரைக் கடைக்கணித்து ஒரு வடவிருக்ஷத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வடவாமுகாக்கினிபோல் மேகநாதனை அடர்ந்து சென்றழித்துப் பின் யாது செய்தான் வீமசேனன்.

பொருப்பு நெருப்பெழ வகிர்த்துப் பொங்கி அச்சுதனை, ஆதிவராகனனை, அநந்தசயனனை, பரந்தாமனை, பரஞ்சுடரை, ஸ்ரீதரனை, தங்கள் சிந்தையுளளே வைத்து கோமேதகமென் னும் பருவதத்தைச் சென்று எய்தி அதன் மேலுள்ள தீர்த் தஙகளையும் விரும்பி ஆடியதில வாழ்கின்ற இருடிகளைக்கண்டு நமஸகரிதது அஙகு நின்றும்போந்து வடக்கு நோக்கிச செல் லா நினறுர குருகுல வேந்தா என்றவாறு.

87 & 88-வது ஏடுகள் இல்லை. * காமருவு—மூலபாடம்.

கார்மேக வண்ணன் கழலிணைதான் சிந்தித்துக்
கார்மேக வேணங் கனவரைவாய்ச்—சார்மேவும்
பன்னரிய காதம் பலவுஞ்சென் றெய்தினர்
மின்னரிபோல் வேலார் விரைந்து. (123)

இவ்வகை பல மாலவரைகளும் பல தீர்த்தங்களும் ஆடிப் பறபமராமெனனும பர்வததததையே நிதம தேவாகள விருமபி ஆடும தீாததஙகளைத் தாஙகளும விருமபி ஆடி அதனமே லுள்ள அஷடத விருட்சஙகளைக கோ[வை] பொனனோடு இருமையையும போதலால் மினனிடையைக் கொண்டுபோவான றனனைக கொல்லாமல காபபவனுககு வீரனைக் கொலவதோ விடுவதோ எனறு தன்மபுததிரனை நோககி அர்ச்சுனன சொலல யாது சொனனான் விமசேனன்.

நிருபதிகள் நின்னெப்பார் நீணிலத்தி லுண்டோ
நரபதிகள் நாடுங்கா னண்ணித்—துருபதையை
கொண்டேகக் கண்டுநின்ற கோமானே நின்னை
[யொப்பார்
உண்டோ வுலகத்தி னுள். (124)

எ.து. நரபதிகள் நின்னோடு ஒப்பாா நானிலததிலர் எனறு அருசசுனனைத் துதிததுச சொலலித துரோபதையுங்கொண்டு சித்தர் ஆசிரமம புகுந்தார் பாணடவாகள், எனறவாறு.

மேகநாதன யுத்தமுடிநது முற்றும், இவ்வகை கந்தாவர் களை விட்டு, அங்கு நினறும துரோபதையுடன கொண்டு பஞ்சபாணடவாகள் யாது செய்தாா.

நெறியி னெடுமரங்கள் நின்றுதழை கின்றீர்
வெறிகொள்ளும் வெந்தழலே வீசச்—செறிகொள்
கொடிப்பவளந் துன்னிய குன்றிடையே நின்றார்
அடிப்பவளம் போற்சிறப்ப வாங்கு. (125)

எ-து. அங்கு நின்றும் போந்து பவளம் என்னும் பாவதம் சார்ந்தார். அப்பொழுது அந்தப் பாவதத்தின் கிரணங்களையும், கண்டதன் மேலுள்ள தீர்த்தங்களை விரும்பியாடி. அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

சாகரங்க ளேயுகந்து தண்ணீர்கை யாற்குடித்து
ஆகமங்க ளோதி அறிவறிந்து—வேகத்தால்
நீலநெடு வரைமேல் மேவினார் நீணிலத்தில்
கோலநெடுந் தேவியுடன் கொண்டு. (126)

எ-து. சாகரமே ஆகாரமாகக்கொண்டு தண்ணீர் பருகி வெங்கதிர்க் கிரணங்களால் வெப்பப்பெற்று விருட்சங்களெல்லாம் வற்றிக்கிடக்கின்ற கானகத்தூடே பாதங்களிலே பரலுறைப்பச் சென்று நீலமென்னும் பாவதத்தைக் கண்டு அதன்மேலுள்ள தீர்த்தங்களில் விரும்பியாடி அதனையுங் கடந்து வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள், என்றவாறு.

........யுங்கண்டு அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

மாதவனைக் கேசவனை வாராழி மாயவனைச்
சீதரனைச் சிந்தையுற நினைந்து—*போதித்துப்
புள்ளினங்கள் வந்துறையும் புட்கரணி நண்ணினார்
தன்னினங்கள் தாரார் கடிது. (127)

இவ்வகை பல யோசனைகளெல்லாம் நடந்து சென்று ஒருவரும் காணாமல் தாய் போய மகனைச் சென்றெய்தி புட்கரணியின் பொலிவு எவ்வகையோ எனில்,

93-வது ஏடு இல்லை. * போதித்து மூ. பாடம்.

கரும்புங் கதலியும் கார்கமுகும் தெங்கும்
நெருங்கும் பலாமாமு நீடி—மருங்கெழுந்த
மாதளையு மல்லிகையும் வாய்த்தமலர்த் தேன்
[சொரியும்
போதுகளும் பொய்கைப் புனல். (128)

அன்றியும்,

புண்டரீகப் பொய்கைப் புனல்ததும்பப் பொய்கை
[எலாம்
கண்டியம்பப் புள்ளினங்கள் காளைவரால்—
[வண்டலரும்
செந்தாமரையே தலைக்*கணியச் சேர்ந் திலங்கும்
பைந்தாமரை மலரே ஆங்கு. (129)

அன்றியும்,

நாரத்தை புன்னை நறுங்கொது நன்செருந்தி
கார்வந்து சேருங் கனவரைமே—லாயிரஞ்சேர்
சந்தனமு மஞ்சனமுந் தான்மறந்து காட்டிற்றே
அந்தமருஞ் சோலை மருங்கு. (130)

அன்றியும்,

கோகுலங்கள் பாடக் குதலைவாய் கொஞ்சுகிளி
ஆகமங்க(ள்) ஓதி அருவரைவாய்த்—தோகை
மயிலினங்கள் கூத்தாட வான்கறிக்கை பொன்னே
வியலுளதென் றீயு மிடம். (131)

* தலைககணைய—மூ. பாடம்.

எ.து. இப்பிரகாரங்களை உடைத்தாகிய புட்கரணியைக் கண்டு அதனகண்ணே சதநிவிருடி என்னும் பேருடையான இராசவிருடி தவசு பண்ணினவனைக் கண்டு பாண்டவருஞ் சென்று அவர் பாதம நமஸகாரம் செய்து நிற்குமளவில ஆதித்திய பகவான் யாது அருளிச செய்தான்.

அருணனவ னன்றேக ஆதித்த னுங்கே
வருணன் திசைநோக்கி வந்து—தரணியோர்க்
கந்திப் பொழுதாக வாழ்கடலில் மூழ்கிடுகச்
சந்திர னுந் தோன்றினன் தான். (132)

ஆதித்திய பகவானும் அத்தமன பர்வதம சார்ந்தான். அவ்வெல்லையில சந்திர பகவானும் வந்து தோன்ற ஐவரும் துரோபதையும் இராசரிஷி யருகே நின்றார். அப்பொழுது இருடியும சில புராணங்களை உரைத்து, இருக்குமளவில தனமபுத்திரனை நோக்கி இராசரிஷி யாது சொன்னான்.

மன்னவா மாமுனியே வந்தபடி யேதென்ன
மன்னவனு மாமுனிக்கு வந்த வகைசொல்லி—
மன்னவனும்
அன்னங்கள் மேவு மணிமா மலர்ப்பொய்கை
தன்னைவினை வென்றான் தான். (133)

எ.து. தனமபுத்திரனை இருடி பார்த்து நீங்கள் போந்தது ஏதென்றான். நாங்கள் பாண்டுவின புத்திரராம, தன்மபுத்திரர், வீமார்ச்சுனர், நகுல சகாதேவர் துரோபதையார் என்போம். யாங்கள் துவாபர யுகம நீங்கி கலி புகுந்தவாறு இராசசியந் துறந்து மகாவிந்தம போவது பொருட்டாக ஸ்ரீ வாசுதேவன பணியாற புறப்பட்டோமென்று, தனமபுத்திரன சொல்ல இருடி யாது சொன்னான்.

மேகம் பொழிந்த வியன்சார லிற்பொய்கை
ஆகுமிது தன்னி லழகாக—நாக
கன்னியர்கள் வந்து கலந்தாடுந் தீர்த்தமிது
மன்னவனே என்றான் மகிழ்ந்து. (134)

நாக கன்னியர்கள் அனபதினாயிரா வந்து தினந்தோறும தீரத்தபானம பண்ணிப்போகிற புண்ணிய தீரத்தமாகியது மகா தீர்த்தங் கண்டாய். நாக லோகத்தினகண நின்றும வந்து தரணியைககுறுகி ஆடையும ஆபரணஙகளும் களைந்து தீர்த்தமாடிப் பழந்துகிலுடுததுப் புனை இழை புனைந்து மகா இருடிக்குத தானஞ்செய்து, தஙகள் இனிது பேசிநினற நாக கன்னியரைப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குக் காட்டி, மறறவா களும் கன்னியர்களைக்கண்டு காட்சிசெய்து நிறகுமளவில, கனனியாகளுககுப பாண்டவர்களைக் காட்டி இவர்கள சிலர் மாண்டவர் போலிருந்ததெனத் தஙகளிலே பேசி அடுதது நினறு சொல்லி யாது செய்தார்,

மண்ணிற் பிறந்த மனிதர் வரவரிதாம்
நண்ணத் தகுவரோ நற்பொய்கை—நண்ணினுங்
கேட்டறியோ மென்று கிளிமொழியா ரெல்லாரும்
வாட்டமின்றி எய்தினார் வந்து. (135)

இந்தப் புட்கரணியினகண் மாணடவர் யாவரும வரவு அரிது, இவர்கள் இராககதரோ, க்ஷததிரியரோ, வித்தியாதர ரோ, மனித்தரோ எனறு அறிந்து போவோம் எனறு அவர் களமாடெயதி நினறு யாது சொன்னார் கன்னியாகள்

எந்நாட்டு மன்னவரே நும்மூரேது பேரேது
இந்நாட்டி னீர்வந்த காரணமென்—மன்னாட்டி
எட்டனையும் குன்றா தெடுத்துரைமி னென்றுரைத்
[தார்
மட்டவிழும் பூங்குழலார் வந்து. (136)

எ.து, நீங்கள் யாரோ நும ஊா எது பேர் சொலலு மின, இநத மாதர் யாரெனறு கனனியாகள வினவத் தனம புததிரன யாது சொனனுன.

ஏந்திழையீ ரெம்மை வினவுதிரோ இங்குத்தான்
வாய்ந்த குருக்கள்வழி வந்தோம்—ஏந்தியசீர்
பாண்டவரும் பாஞ்சாலி பின்னின்ருள் பாரதற்கிங்
கீண்டியமா விந்தம்போ வோம். (137)

எ.து, நாஙகள் குரு வமசததுப் பாண்டுபுததிரர், பஞ்ச பாணடவறனெறு மறறிவளும பாஞ்சாலன பயந்தாள் துரோபதையாகினருள் யாஙகள, தனமராசசியம செயயா நினறகாலதது துவாபர முடிவும, கலியுகததலையும உலோகம் சத்திய விரதம குனறிப்போயப் பரந்து வருவது கணடு ஸ்ரீ வாசுதேவன பணிபப இராசசியங் துறநது மகாவிந்தம் போகினறேம எனறு தன்மபுததிரன் சொலலக்கேட்டுக் கன னியாகள் யாது செய்தார்,

பஞ்சவர் நீராகில் பார்த்தன்தா ஞர்கொலோ
வெஞ்சமரில் அஞ்சாத வீமனென்று—அஞ்சாது
[1]போகுறியு மாற்ற மெடுத்துரையு மென்றுரைத்தார்
[2]மாற்குறியுங் கண்ணுள் மகிழ்ந்து. (138)

வீமனிவன் காண் விசயனிவன் காணு[ம்]
நாமத்தருமன்ரு ஞன் காணும்—சேம
இரட்டையர்க ளிங்குநின்ருர் ஏந்திழையீர்காணு
[3]மட்டாலி யாம்வந்த வாத்து[[4]வாறு]. (139)

1, 2 இவ்வடிகள் இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.

3 ஈற்றடி சரியாக இல்லை. 4. வாறு சேர்க்கை.

எ.து. வீமசேனனிவ னென்றும, இவறகிளையான ஆச்சுனன இவன என்றும, இரட்டையராகினுர் இவா என்றும இவன அனையவறகு மூத்தான தன்மபுததிரன ஆகினறேன யானெனறும, பத்தினியாகிய துரோபதையாகினுள இவ ளெனறும, வேறுகக கூறக்கேட்டுக கன்னியாகளும பெரிய காதலொடு யாது சொனனுர்.

செங்கோல் திசைநடப்பத் தேர்வேந்தர் போற்றி
அங்கனில முற்று மரசாண்டு—சிங்கா [செய
தனமதனில் வீற்றிருந்தார் [*தார்வேந்தர்] மற்று
வனமதனில் வந்தாரோ நின். (140)

பொனனங்கழல் மாப்போலும் நல்ல திருவடியே எம் முடைய சொல.

எ.து. திரிபுவனமெல்லாம இராசசியம பெறினும வேணடாம. ஸ்ரீ வாசுதேவன ஸ்ரீ பாதகமலஙகளே எஙக ளுககு இராசசியம என்று தன்மபுத்திரன் சொல்ல, இவாகள நறகுறற மனிதராய இருநததென்று சாலவும காலபெருகி யாது செயதாா கன்னியாகள.

போதுமினி நாமென்று பொற்கொடியார் தங்களிலே
ஏதம் பலவு மெடுத்துரைத்துச்—சோதி
மணிவிளங்கித் தோன்று மலர்ப்பொய்கை நின்று
நிலைதுளங்கிப் போயினுர் நின்று. (141)

இவ்வகை நாக கனனியர் போயினபினனை பாணடவரும இராச........... நமஸகரிதது விடைவேணட மகா இருடி யாது அருளிசசெய்தான.

---

* சேர்க்கை. 101-வது ஏடு இல்லை.

மறறினமலர்ப் பொய்கை நின்றுவடக் கேகுதிரேல்
வெற்றரவின் வாயதனில் மேவுதிரேல்—உற்றவற்
குடம்]
நான்முகற்கு [மற்றவர்க்கு] நன்றாய்த் தவம் புரிவான்
மேல்வருவ தேஉரைத்தான் மீண்டு (142)

எ.து. இநதப் புடகரணியிலினறும வடககு நோககிச செல்லுவிராகில இவ்விடத்துக்கு மூனறு யோசனை சென்றால ஒரு மகா நாகமுண்டாம. அதனவாயில் அகபபடுவீராகில் பிழைப்பிலலை எனறு மகாவிருடி சொலல இருடியை நமஸ கரித்து வடககு நோக்கிப் போயினா பாண்டவா எனறவாறு.

இவ்வகை பாணடவர் மூனறுயோசனையும நடந்துசெல்ல மகாவிருடி சொலலிய மகா நாகததுககுப் பாண்டவரும துரோபதையும சாரஙிறபக குமுதபாவதமெனனும மலையரு கும மகாநாகம பூமிமேற கிடப்ப ஆகாசமுட்டின வயிறும் வாயுமாய்க கிடநது புகையும் இரைததலும வேறுபோக வழி காணாது இருடி சொனன மகாநாக மிதுவெனறு ஐவருந் துரோபதையும் நினறுவிசாரிதது நாகததைப்பார்த்து நிறகு மளவில மகாநாகமும பாண்டுவின புத்திரரைக கண்டு நாவ லைததுக கொட்டாவி விட்டு எரிபோன்ற நயனங்களால் நோககிக் கிட்டவர நிறப, பாண்டவா யாது செய்தாரோ எனில,

அறுவரும் தன்வயிற்றி னுள்ளே புகுந்திட்டவர் கள்தன் னுயிரை
அய்வரும் போய்ப் புரத்தாயினர் அவ்வனத்தில் [முனிவன்
செப்பவரும் சாபம் சிதைத்து. (143)

---

* மறறவாககும் சேர்க்கை.

எ,து. அறுவருந் தன் வாயினூடு வழிபோமளவில தட பிரானை அறிநது வயிறு கிழித்து அப்புறததே உருவினா பாண்டவர் எனறவாறு,

அரவ முருமாறி அந்தணனாய் வந்து
பரவிப் பணிவானைப் பார்த்து—விரவியநீர்
பேரின்ப மெய்தும் பெருந்தவத்தோர் நந்தமக்கின்
றூரென் றுரைப்பாய் இனி. (144)

எ,து. பாணடவா வயிறுகிழிய மகாநாகட சாபம நீங கிப் பிராமணனாக வேஷமாயத தனமபுததிரனுவளிடடா ரை வணஙகி நிறப இவாகள அவனைப பாாதது நீா ஆரெனறு தனமபுததிரன் வினவப பிராமணன யாது சொனனான.

மாமுனிவன் தன்னருளால் வந்தின்மலர்ப் பொய்
[கைதனில்
நாள்வழுவா வண்ணமலர் நானெடுப்ப—னொருநாள்
தாமமெடுத்து வரத்தாழ்த்த தென்னைத் தான்
[முனிந்து
சாபமிடக் கண்டழிந்தேன் காண். (145)

எ.து. பிரானே தனமபுததிரனே முனனாள் ஒரு மகா விருடி நாராயண பகவானைப பூசிததிருபபானுணடு. அவனுக குப் பூசைக்குதவ நான பொய்கையிலே மலரெடுததுக கொண்டு செல்வேன. ஒரு நாளிலே சில கனனியர்களைக கண்டு பூசைக் காலததுக்கு உதவ மலரெடுததுச் செலலாதே கன்னியாகளுடனே சுவாததம சொலலித் தாழ்த்துநினறேன. இருடியும கோபிதது இததனைபோது தாழ்த்த காமக்குரோதி யன்றோ எனறு நீ அநதப் பொயகை இடத்துப் பெரியதொரு பாமபாயக் கிடவென்று சபிக்க நானும் அந்தச சாபததுடனே இருடியையபாாதது நீ இட்ட சாபம நீங்குவ தெபபடி எனறு கேட்டேன.

ஒரு நாளிலே பஞ்ச பாணடவருந துரோபதையும மகா விநதம வருவாாகள. அபபொழுது உளவாயினூடு வந்து வயிறு கிழியப புறபபட்டபொழுது சாபம நீஙகுவதெனறும, அபபொழு துனககு மோடச மெனறும அருளிசசெய்தாள. அநதச சாபம இனறு உஙகளாலே ஒழிந்தது. எம்பிரானகள எனறும இவாகளை மிகவும, இரடசிததவாகள நீஙகளனறோ எனறு துதிததுப் போயினா. பிராமணன மறறவனுககு விடைகொடுததுப் பின அஙகுநினறும வடக்கு நோககிப் போயினா பாண்டவாகள எனறவாறு, அப்பொழுது

குன்றகத்தின் மேலே குடபால் வடபாலாய்ச்
சென்று சென்றேறச் செல்வரிதாய்—நின்றிருந்து
பன்னாட் பலகூடிப் பார்வேந்தர் சென்றடைந்தார்
முன்னோர் நெடுவரையின் முன். (146)

பல நிவசம வழியில் தங்கிக கிழக்கும் மேற்கும இரு விலககாய்க கிடந்ததோா பர்வததனதைக் கண்டு போகலாவ தோர் நெறிகாணுது ஏறவும, இழியவும இடமின்றி விசும்பு முட்டிய பாவதமாய்க் கிடந்த இதனைக்கண்டு தமபிமாரை நோககி யாதருளிச செய்தான் தனமபுத்திரன.

நீள்வரையால் மேலுயர்ந்து நின்ற வரையதனில்
வாள்விசயர் வீமர் வரவரிதாய்க்—காளையர்காள்
கட்டுரைமின் என்றுரைத்தான் கார்வரைசூழ் [நன்னாட்டை
விட்டுவரை சேர்ந்தான் விரைந்து. (147)

எ.து. தன்மபுத்திரன் தம்பிமாரை நோக்கி மனத்துய ருற்று முகநோக்கிச சொல்ல யாது செய்தான் வீமசேனன்.

எங்கோன்க ளார்ந்திட் டிடர்கூறத் தான்கேட்டு
இங்கேயோ யாமிருப்ப தென்றெழுந்து—செங்க [மலக்
கண்ணன்றன் சக்கரமாய் கைதன்னைத் தியானித் [துத்
திண்கமல மோதினன் சென்று. (148)

எ.து, வீமசேனன கைத்தலமே திருமாலது சக்கரமாக வரைந்து பிரசாதித்துக்கொண்டு தனகையாலே நெடுவரையை மோத

[அம்]மலைகள் பொடியாகி நீரெழுந் ததுமன்றி
மண்ணதிர்ந்து மாமலைகள் தள்ளாடி--உண்ணடுங்கி
நாகலோ கந்துளங்கி நின்றுநடுங் கிற்றே
வேகமுட னடிகண் மிக்கு. (149)

எ.து. இவவகை சதத சமுதநிரஙகளும் கலங்கிறறு. பூலோக பர்வதஙகளும கலங்கி நடுஙகிறறு. பிரமலோகமும அதிர்ந்திட்டது அவ்வளவு *பருமனயக கிடந்த குடி கன...... வடிவுபெறறு வீமசேனனைத் திருவடி தொழுது நினறு யாது சொனனன.

தேவாசுரன் சினத்துடன்ற காலத்து மாங்கே
பூவாருஞ் சக்கரத்தாற் பொன்றினரைத்-தேவர்கள்
வைகுந்த மாள்வதற்கு வைகுந்தனுங் கதற்கின்
றெய்தினர் சாப மிது. (150)

எ.து. தேவாசுரர் யுததம பொருத காலதது நாராயணை சுவாமி திருசசககரத்தால் பட்டு அசுரரை யான் கொண்டு போய் ஸ்ரீ வைகுண்டமேறற நாராயணசாமி முனிநதருளி பர்வதமாய்...........பாய், ஆகெனறு சாபம பணித்தருளிய சாபம மோட்ச எஙஙனம நீஙகுவதெனறு வேண்டிக்கொள்ள

* பறுமாயக் கிடந்த மூ. பாடம்.

யாது அருளிச் செய்தான். பாண்டுவின் புத்திரன் வீமசேனன், நீ வைகுண்டத்துக்கு வருவன் அப்பொழுது நின்னை அவன் கைத்தலத்தால் மோதிடுவன், அப்பொழுது சாபம் நீங்கு மென்று அருளிச் செய்தான். அப்படியிலே யான் மோட்ச மெய்தினேன் என்று நமஸ்கரித்து நிற்ப இருடி தனக்கு, விடை கொடுத்து அங்கு நின்றும் வடக்குநோக்கிப் போயினார் பாண்டவர் என்றவாறு. இப்பால் பெரியதொரு வனத்திடையே சென்றார் எங்ஙனமோ எனில்.

மூங்கில் மிடைந்தெழுந்து முப்பத்தைந்து யோச
நீந்தற் கரிய நெடுவரைக—ளாங்கே [னைகள்
ஒருவகையாற் சென்றடைந்தா ரோங்குவரை யுச்சி
மருவினிய தோள்வீரர் வந்து. (151)

* * * *

பேசு, நீ யார் தான் உனக்குப் பேரேது உன்னைச் சாபமிட்டார் ஆரென்று அர்ச்சுனன் கேட்ப, அசுவமுகி யாது சொன்னாள்.

தெய்வமுனி யைச்சென்று திருக்கைதனைப் பிடிப்பத்
தெய்வமுனியும் சினந் தெழுந்து--தெய்வ[பாவமது]
வாக்கினன் பாண்டவரை யந்தார் விசயனிது
நீக்குவா ரென்று னினைந்து. (152)

எ-து, இருடி பகவான் மகன் 'அத்துமி' என்பான் விட்டுலோகத்து நின்றும் வந்தான், அவனை யான் சென்று கையைப் பிடிப்ப அவன் முனிந்து நீ அசுவமுகத்தியாய் வனத்திடை வாழ்வாய் என்று சபித்தான்.

அப்பொழுது சாபமோட்சம் வேண்டி நின்றேன், பாண்டு புத்திரன் மகன் அர்ச்சுனன் மகாவிந்தத்துக்கு வருவான், அவனை நின் கையாற் பற்றித் தழுவி உன் சாபம் நீங்கி மோட்சம் பெறுதியென்று தெய்வமுனி அருளிச் செய்தான்.

109-வது ஏடு இல்லை.

நான் உன்னைத் தேடி உன் வரவு பார்த்திருந்தேன் அநேககாலமுண்டு நின்னாலே மோக்ஷம் எய்தினேன் கண்டாய் என்று நமஸ்கரித்து நிற்ப ஆசாரியன் சொல்வான். வாராய் அசுவமுகி நாங்கள் அனைவரும் போக என்னைய,

*　　　　*　　　　*　　　　*

இவ்வகைத் தன்மபுத்திரன் உரைப்ப அனைவரும் அப்படியே துதிசெய்ய மற்றவள் அருந்துயரிந்து, பரமேசுரியிடம் பிரத்தியக்ஷமாக நோக்கி யாது அருளிச் செய்தாள் [என்னுடனே வேண்டும் வரம் வாங்கி]

என்னுடனே வேண்டும் வரம்வாங்கி இப்பொழுதே
பொன்னணிதார் மார்பா புகலுவீர்-மின்னிடையாள்
* வாக்கின்றற் சொல்லவெங்கள் வைகுந்தம் சேரும்
[வகை
ஆக்குவாய் என்று ரறிந்து. (153)

எ-து, பரமேசுரி என்னுடைய பக்கல் வேண்டின வரம் வாங்கிக்கொள்ளுமென்ப பாண்டவரும் மேகங்களுக்கு வரமானது ஸ்ரீ வைகுண[டம்பெ]றுவதே என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய மாகாளியும் அப்படியே ஆகுகென்று பிரியப்பட்டு, அவளை நமஸ்கரித்து வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர் என்றவாறு

அப்பொழுது வன்கானிடைவழியிற் றங்கி யாது செய்தார்.

வழியிற் சிலநாட்கள் வன்கானிற் றங்கிச்
செழுவரையிற் சென்றணைந்தா ராங்கே—ஒழுகி
[வரும்
கங்கைநீர் பாய்ந்துகளும் கார்வயல்சூழ் நன்னாடர்
சிங்கம்போல் வார்களும் சென்று. (154)

111-வது ஏடு இல்லை.　　　* வாற்றினுல் மூ. பாடம்.

இவ்வகை சென்றும்,

*மாயூரபர்வத மென்னும் வரைதிகையும் சண்பக
*கேயும்வளர் சோலை எழில்வனப்பி-லந்தரமா [மெங்
மாருதம்வந் தூடாடும் வாவியிடைச் சென்றடைந்
[தார்
பாரதங்கள் சொல்லிப் பயின்று. (155)

சிறிதிடஞ் சென்றவாறே ஒரு பொய்கையின் நன் பெரிய தாகவும் புட்பங்களும் பல அருவியாறுகளும் உடையதொரு பொய்கையைக் கண்டு துரோபதையை நினைத்துச் சித்த சந்தாபத்துடனே யாது செய்தார் பாண்டவர்

மணிவாரிப் பொன்கொழிக்கும் வானதிசூழ் நன்
னாட[ர்]
அணிபொழில்சூ ழாற்றங் கரைமேல்—இணர்மலர்
[த்தார்
மாமுரசு முன்னுயர்த்த மன்னவருந் தம்பியருந்
தாமிருந்தா ரரசின்கீழ்த் தான். (156)

இவ்வகை ஆற்றங்கரையையும் பொய்கையையும் கண்டு அந்தக் கரையில் பொலிவெய்தி நிற்பதொரு அரசின்கீழிருந்து யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

பொய்கை யொருபாற் புனற்செருந்தி யொருபால்
நெய்தற் றடமொருபால் நீழலுட[ன்]—எய்தும்
சடைமவுலி தான்போகத் தக்கதே கானத்
திடைமருவும் பொய்கை இது. (157)

இவ்வகையே பொய்கையின் குணம் சொல்லியிருந்த போது அவ்விடத்து வாழ்வதொரு சிங்கிலி என்பதொரு

* இவ்விரண்டடிகள் சீர் சரியாகவில்லை.

மகாவிருடியைக் கண்டு நமஸ்கரிப்ப அவனும் இனிது பேசிச் சாகா, மூவா, பலமருந்தியிருக்கின்ற விருடி யாது சொன்னான்.

உள்ளவா கண்டுகந்தே னாகிலு மும்மைநான்
உள்ளவா கேட்குந் திறமுளதால்—வெள்ளமீன்
மண்டிவயல் சேரு மாநிலத் தீரோவென்று
விண்டவன்றன் கேட்டான் விரைந்து. (158)

என்பது, நீங்கள் பூலோகத்து மனிதர் போலிருக்கின்றீர் உங்கள் வரலாறு தெளிய வுரையுமென்ன யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்,

மாரிபெருக அறம் பெருக மண்முழுதும்
வாரிபெருக வளம் பெருக—ஆரியர்கள்
நாவின்மறை பெருக ஞாலமுழு தாண்டிருந்த
தாவுபுகழ்ப் பாண்டவரோ தான். (159)

என்பது, மண்ணெல்லாம் வளஞ்சுரக்க அறம் வளரத் தன்மதானம் பண்ணுநிற்பத் துவாபரம் நீங்கிக் கலிபுகுந்தவாறே ஸ்ரீ வாசுதேவரும் வைகுண்டத் தெழுந்தருளிப் புகுந்தார்.

யாங்கள் ஐவரும் மாவிரதம் போவதற்கு வந்தோம். இது எங்கள் வரதத்து என்று தன்மபுத்திரன் சொல்ல மகா இருடியும் விதிபோலவானன்றோ, விதியை வெல்ல வல்லாரில்லை என்று சொல்லியிருந்த இடத்து யாது சொன்னான் மாவிருஷி. நீங்கள் தளர் வெய்தி இருந்தீரோ, பசியுண்டோ என்ன எங்களுக்குப் பாகம் பண்ணியிடுகிறவள் துரோபதை என்பாள் வழியிலே நடையிலே தளர்ந்து மரித்தாள் அது கொண்டு மூன்றும் மூவரசமாயிருந்து ஆகாரங் கொள்ள அன்றித் தபித்தோம் என்ன விருடியும் விசாரித்துச் சாகா மூலபலங் கொள்ள அறிவீரல்லர் என்று, தன்னாச்சிரமமே கொண்டு போய யாது செய்தான் இருடி.

வானின்ற மங்கையரைப் பார்த்தந்த மாவிருடி
தானீன்ற ழைப்பறுவர் தங்காது—கானீன்ற
கற்பகந்தா னீன்ற கறிசோறுடன் றயிரும்
அற்புதமாக் கொண்டுவந்தா ராங்கு. (160)

எ-து, கனனியாகள் கறியுஞ சோறுந தயிருங கொணடு வநத விடததுப பாணடவரை (அ)முது செயவிததிருக்கு மளவில ஆதிததனும அத்தமன பாவதம சாரநதான. அபபொழுது மகா விருடியை நோககித தனம புததிரன சொலலுவான.

மானத்தை இல்லாக் கலியால் மனைவிட்டுக்
கானத்தை யாங்கள் கடிதடைந்தோம்—ஞானத்தை
பேணுமாறு செய்யும் பெரியோனே மாலவனைக்
காணுமா றெங்கனே என்று. (161)

படர்சடைகள் தாங்கிப் பருவரையைச் சேர்ந்த
கடருமா றங்குட்ட மூன்றி—உடலின்
உயிரங்க வுன்னி ஒருநெறியே பார்த்தாலுந்
தெரியவரியான் காணென்றான் தேர்ந்து. (162)

எ-து. ஒரு கடிய ஒருவன சரிதாராய்த் தங்கள் மெய்யி னும் அவனைக் காணுதற்கரிது கணடாய் எனறு பின்னும் சொல்லும மகா முனி.

அல்லும் பகலு மழல்கொண்டு நின்றாலும்
வெல்லும் பரியன்ன வேல்வேந்தே—நல்ல
திறமறிவார் சிந்தை தெளிவின்று நிற்பானும்
அறியா னும்பற் குணர்ந்து. (163)

அன்றியும்,

வானவற்கும் காண்டற் கரியமலர்ப் பாதம்
தானவற்கும் காணாத் தகைமைத்தே—ஞானமிக
இந்திரனே நான்முகனே யீசனே என்றிவர்கள்
மந்திரித்துக் காணார் மரித்து. (164)

அன்றியும்,

ஓங்காரமாதி யுரைர ....
யானுமைப் பலவுஞ் சொல்லி விலக்கினேன். நீங்களினி வடக்கு நோக்கிச் சிறிதிடஞ் சென்றவாறே, நெறிகாணலாம் என்று இருடி சொல்ல ஆந்த்தன் உதயம் செய்தருளினான். பாண்டவரும் மகா விருடியை நமஸ்கரித்து வடக்கு நோக்கிப் போய நீரும், நிழலும் இல்லாததொரு கொடிய வனத்தைக் கண்ணுற்று தண்ணீர்த்தாகமாய்த் தம்பிமாரை நோக்கி யாத்ரு சொன்னான் தருமபுத்திரன்.

அத்தியூர் வாழ வந்தூர நற்கண்ணர்
மெத்திகையின் தண்மா லிருஞ்சோலை அத்தியுடன்
வானவர்கள் போற்றும் மதிலரங்க வேங்கடமே
எனவுரு வாறு னிடம். (165)

இவ்வகைத் துதித்து தாகந்தீர்ந்து போய யாத்ரு நடந்தாரோ எனில்.

பிறை கவ்விநின்ற பெருங்குன்றம் போலத்
துறையடைத்துத் தோன்றுமோர் துட்டக்—கறை
[முகவேற்
கண்ணுடையான் மன்னவரைக் கண்டுகலந்
[தெழுந்தாள்
பெண்ணுருவாய் நின்றுழலும் பெண். (166)

எ-து, ஆரணியத் தூடே செல்லாநின்ற பாண்டவரைக் கண்ட பர்வதம் போலவான ஒரு இராக்ஷி நகநிறைந்து.

* * * *

127-வது ஏடு இல்லை. 129-வது ஏடு இல்லை.

...ள கருவரை போலன்று நின்றகார்......
... ..க்கி யாங்கேறி......... (167)

.. .. கழல் பணிந்தாள்... .....
காவலரை வன்டிரைக்கும் கூ .. ..
... .திரள் பண்டுநீச.........
சாலப் பழையார பொற்பைந்தொடி பணிந்த
[காரணத்தைக்
கட்டுரையாய் என்றான் அழல்.........
... .யோ துரோபதைக்குச்
சார்ந்தாய் ஒலிந்த வாரண......து சொன்னாள்
அந்தமில் சீர் மாதவத்தோன் புத்திரி. (168)

* * * *

விருஷியைக் கண்டு தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான.

தடுப்பதற்குக் காரணம் ஏதெனச் சொல்லுவான் இப் பருப்பதத்தில, நாலு வாசலுங்காத்து நிற்பாரில விக்கினே சுரனுந் துர்க்காதேவியும் கேதத்திரபாலனும் சாமுண்டீசுரியும் காவலர் ஆகையால இங்கிவாகள் நாலவருந் திருககணசாற்றி அருளினல ஒழிந்து யாவர்க்கும போக வொண்ணுதென்ன அதற்குடன்பட்டு யாது சொலலித் துதித்தார பாண்டவர்.

சங்கினெடு நேமி தண்டுசிலை வாள் சூலம்
அங்கையிற் கொண்டன் றவுணரெல்லாம்—மங்கச்
செருவிளையாட் டாதே ....ஏந்தி
அருவினைக டீர்த்தே அருள். (169)

130-வது ஏட்டில் பாதி இல்லை.
131 — 136 ஆறு ஏடுகள் இல்லை.

இவ்வகை துதிப்ப மற்றவரும் திருவைப் பலவிப் போக வென்று பிரசாதஞ் செய்யப் பாண்டவரும் போய் அறுபத்து நாலு யோசனை சென்றார். அப்பால் செல்லும் நெறி எங்ஙனே வெனில்.

வாரகமொடு மானு மறையு மயிலும்
குராகவிருங் குன்றுங் கொடிய—தாரதலமாய்க்
கண்பயில வொண்ணுக் கடுவெளிசென் றெய்தினார்
எண்பது யோசனைக ளேய்ந்து. (170)

இவ்வகை, குரோத பருபத மென்னும் பருபதங் கண்டிலேன்.

வண்டுசெறி புண்டரிகங் காலக் கரதலங்கள்
பொன்மேனி மண்தான்... .....
பண்டு உண்டான் வடிவு .... (171)

என்பது நாளும் நாராயண சுவாமியை இப்படியே கண்டோம், நீயுங் கண்டாயாகில் கண்ட வண்ணம் சொல்லுதி என்று சிறிய வாசகம் சொல்லத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

மாலைநினைந் திருந்தேன் வல்வினையால் மாதினொடு
சால நினைந்திடுந் தம்பியரை—ஞாலக்
கருத்தாய் நினையுந் தன்னுள்ளே நின்று
வருந்தா மயலாக்கு மற்று. (172)

இவ்வகை என்னை பஞ்ச இந்திரியங்கள் மயக்கா நின்றன என் சித்தம் எம்பியரை நினைந்துழியும் ஒருபால் திருமாலை நினைந்து அழியும் ஒருபால் பாஞ்சாலி நிறத்தாரும், ஒருபால் குந்தி தேவியையும் காந்தாரியையும் நினைந்து மெய்ம்மை நெறியில் அடங்க, வாய் அங்காந்து யாது செய்தான்.

வாங்குகடற் பாரில் வந்துமுன் போனயுகம்
ஆங்கறியவே விசனத்தாலோ—கோங்கின்முகை
ஒக்குந் தனமுலையாள் ஓங்குதிரு மார்பா
மிக்கெங்கட் கெல்லாம் விளம்பு. (173)

என்பது. முன்னையுகங்களில் ஸ்ரீ வாசுதேவர் செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும் பிரமா செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும் பரமேசுரன் செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும், மூவரிலும் செயமுடையார் யாவரென்று நாங்கள் அறிய அருளிச்செய்வாய் ஆகென்று வீமசேனன் கேட்பத் தன்மபுத்திரன் அருளிச் செய்வார்.

மண்ணுண்டு மண்ணளந்து மண்ணுமிழ்ந்தார் வார்த்
[தைதனை
அன்னை ஆணை செய்ய வதுகேட்டுத்—திண்ண
வழியதனைத் தாங்கடந்தார் வண்மை பலசொல்லி
மொழியுமதஞ் சேர்களிற்றூர் போய். (174)

என்பது. நாராயணசுவாமி செய்த பராக்கிரமங் கேளென்று சொல்லுவான், அங்கிலிக்கணையினான் என்னும் முக்கண்ணீசுரனும், விட்டுணும், பிரமாவும் கூடியிருந்தவிடத்து பிரமா சொல்லுவான். யான் சிருஷ்டித்த பாரங்களையோ—

* * * *

.... நெஞ்சா, யாது செய்தான் வீமசேனனை......
...னை யாது செய்தான் வீமசேனனை

எண்ணுங்கால் ஏழுலகம் அஞ்சிட்ட தென்கொ
[லென
கோத்திட்ட வால்பாவங் கேட்டுஇராக்கதனுமஞ்சிய
மெய்தளர்ந்து பார்த்தமுகங் கருகிப்பறக் கிட்டி
விண் சுழன்று வீழ்வதுபோல் மிக்கு. [யாத்த

142-வது ஏடு இல்லை.
*ஏட்டில் இருவாறு எழுதப்பெற்றது.

அப்பொழுது வி........ன மகாமேருவைப போல. ......ன மகாமேருவைபபோல தோறறமுடையவன உடன,

......லெ, பரமாக்கி விடுகினறேன. காததுக்கொளள....... விரோவெனறு கூறிச சமரீனை பணணுமளவில சதுரததச புவனங்........பபனையாககி அநதநிலேயில ஒரு குழவி ஆறறிடம ஆலிதது அழா நிறபத திறததிலே குழவியாககிடநதழுத விட்டுணுவைக கணடு அதிசநதோஷததைச சொலலுவால, சமஸதமும் நீயே ஆதலால நீ சமஸ்த முமக்கிவை (முழு து)ம எழுதும எமககுக காட்டுவாயாகெனன அனந்தசயன னும இவையனைததையும மீளவும இழிந்து காடடினுன என

கடலடைத்த வாறுங் கடலிலங்கை புக்குப்
பொடிபடுத்திப் போந்தவா றெல்லா —மிடிமுரச
முன்னுயர்த்தோன் மொழியவே முற்றுணர்ந்தோர்
[மாவிந்தம்
*பின்னுயற்கப் போவார் பெரிது. (175)

எனபது. திரேதாயுகததின கணணிராவணனேடு யுத தஞ செயது இலஙகாபுரியை அழிததவாறும வாலியைக கொனறு சுககிரீவனுககு இராஜ்ஜியம கொடுதது நனமை பலவுஞ சொல்லிப பாவதஙகளும மரமடர்ந்த காடுகளும கடநது எணபது யோசனை சென்று ஒரு வட விருஷங்கணடு அதன கிழிருநது யாது சொனனுன தனமபுததிரன

உரு..... வனிங் கிருநிலத்தைத் தானே யகற்றிக்
... ..கொண்டொழுகுந் தன்மையால்--தானடைந்த
பொனனின்ற மார்பகலம் போந்தது மற்றெல்லாம்
மனனன் பணிந்தான் வகுத்து. (176)

---

* பினனுயரப் போவார் என்றிருக்தல வேண்டும.

இவ்வகை யாலினகிழிருநது ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன தொழிலகளைப பாராட்டி நடநது தூரமுஞ் சொலலி நாராயணன கீரததியே கொண்டாடுகினற பாண்டவரைத திருவுளததடைதது, மறறவர் விபபிரகாயமறிந்து வருவாயாகெனறு வயின தேவனை விடை கொடுததருள, வயினதேவனும கடுகவர விசைந்து ஸ்ரீ பாதகமலஙகளை நீஙகி அனனமாக வடிவு கொணடு வநது பாணடவா கூறுகின்ற நாராயணனகீரததிகளை வட விருக்ஷததின மேலிருந்து கேட்டுககொண்டு பாணடவரை நோக்கி.............. வாறு சொலலி[ற்]ருரெனில

ஒல்லைநீ ரெப்பொழுது மிங்கிவனை ஓயாமற்
சொல்லுதிரோ எவ்விடத்தான் சொல்லுவீர்—அல்
[லாது
கற்றுநீ சொல்லுதிரோ கார்மேக வண்ணனைத்தான்
உற்றுநீர் சொல்லுதிரோ ஒப்பு. (177)

எ.து. நீஙகள பலகால இவ்விடததிருந்தவனைப பராககிரமஙகளே பேசுகினறீா. நீஙகள அவனை அறிவதுமுணடோ அதுவனறியே கேட்டி.......ருநது சொலலுகிறீரோவெனறு அனனமாகிய புளளரசன கேட்ப விருடசததின மேறபாாத்து அனனத்தினைக கணடு யாது சொனனான தனமபுததிரன

உருக்கரந்து வந்திங் குறைகின்றீ ராரோ
அரக்கரோ வானவரோ அன்பாற்—கரக்கமறக்
கூறுவது மற்றுனதே கூறுநீ ரென்றுரைத்தான்
தேறியுருத் தோன்றச் சிறிது. (178)

எ.து. நீா உருமாறி வநதீா இராககதரோ, வானவாகளோ விததியாதரரோ, விட்டுணு நாதரோ ஆரென்று சொலலுமெனன வயினதேவனும் நீஙகள ஆரெனறு சொல

146—148 மூனறு ஏடுகளிலலை.

ளுங்கள். ஆராகிலென்! நீங்கள் பலகாலும் நாராயணசுவாமி கீர்த்திகளைச் சொல்லுகின்றீரேயல்லால் முகமும் அறிவீரோ வென்னத் தன் புத்திரன்

ப்பிறப்பு முற்றோ .. ..
முரம் பிடித்துக் கொண்டோ முணர்ந்து.

அன்றியும்,

தெய்வற்குந் தெய்வத் திருப்பாற் கடற்கிடந்தான்
எவ்வறரும் நாராயணனெங்கோன்—மேவித்தன்
வைகுந்தஞ் சேர்த்தான் மனத்துக்கோ மாதவன் [கான்
வைகுண்டங் காட்டு மருந்து. (180)

எ-து. எங்கள் இராசசியமாவதும் ஸ்ரீ தேவியாலு நாராயணனுற்ற திருவடிகளைக் கண்டாய் என்று பாண்டவர் சொல்லி ஸ்ரீ கருடனோடே பெருகப் பிரியப்பட்டு நீங்கள் திருக் கேதாரத்தைக் கழித்து ஸ்ரீவைகுண்டம்புக விட்டுறு சுவாமி திருவடிகளைப் பிரார்த்தித்து விண்ணப்பஞ் செய்வான்.

பாண்டவர்கள் கற்புடைமையுந் திறமும் பிழையாதவாறும் அவர்கள் செறி வயிராக்கியமும் அவர் ஒரு மாத்திரையும் பற்றாமை விட்டிறு நீதிநியை செய்திருக்கிறவாறும் சொல்லரிய பக்திமார்க்கங்களும் ஸ்ரீ கருடாழ்வான் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கண்டு சந்தோஷித்துத் தம்பிமாரை நோக்கி யாது சொன்னதுன் தம் புத்திரன்

இது கேட்ட யுதிஷ்டிரனைகள் இந்திராதி தேவர்கள் அவ யரைக் கொல்லச் சென்றுபோனது, இவ்விடத்திருந்து பலங்

* வைகுந்தம். பா—பேதம். 150வது ஏடு இல்லை.

நின்று சுரோணிதபுரத்தை அழிக்கவெனச *சூக்த னுடைய முகங்களில் நான்முகத்தில் ஒரு முகம் தம்மை அசுரர்க் குச் சொல்லி இந்திராதி தேவர்கள் எல்லாம் திரிநேத்திரனுக்கு அறிவிப்ப அவனும் பிரமாவின் சிரத்தைச் செயித்துத் தர வேணுமென்று தேவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்யத் தேவ தேவனுடன்பாடி பிரம சிரசு பேறித்தான், அதனால் முன் னிலே மந்தர[னா]யிருந்தமையினால் மந்தன பர்வதமென னும் பேராயிற்று என்று தம்பிமாருக்குச் சொல்லி இருக்கு மளவில் சகாதேவனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோவெனில்,

விண்ணு மிகஅதிர்ந்து மீன்பகலே தான்விழுந்து
கண்ணின் விழிசுழன்று கால்நடுங்கி—துண்ணென்
றுவாதசங் காட்டி யிருந்துயர மாயிற்றே
ச[கா]தேவன் என்பான் தனக்கு. (181)

அப்பொழுது * துடுக்கென்று தன்மபுத்திரனைத் தொழுது யாது சொன்னானெ சகாதேவன

கண்ணீ ரொழுகும் புருவங் கடந்துடனே
எண்ணுங்காற் றேளு மிடந்துடிக்கும்—நண்ணி
[யோர்
பொல்லாக் குறிகள் பலவும் புகுந்தானே......
சொல்லா யிதென்றான் தொழுது. (182)

இப்படிச் சில துர்க்குறிகளுந் தோன்றிச் சூல பாசத் தராய் வந்து தோன்றி என்னை அணுகா நின்றார். அதுவு மன்றியே திவ்விய விமானமுந் தோன்றிற்று என்று தன்மபுத் திரனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து வீமார்ச்சுனர் நகுலரைப் பார்த்து நமஸ்கரித்துச் சொல்லுவார். நம் சுவாமியாகிய தன்ம குந்திதேவியையும் இராசசியத்தினையும் துறந்து மகா

---

* துற்கண்டு. எ.து. மூலபாடம்.

விந்தம் போந்தார் நினக்கு இவ்விடத்தே அபத்தையாயிற்று நீங்கள் மூவரும் தனமபுத்திரனை இரட்சித்துக்கொண்டு போங்களென்று அவர்களையும் இரத்துக்கொண்டு பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களைச் சாந்தமாக்கி நாராயணசாமியை என்று உணர்த்து துதித்தானே எனில்,

துதிப் பாடல்

பாரேழு முண்டுமிழுந் தானே சரணம்
பாரேழு மீரடியா லளந்தானே சரணம்
பாரேழு முனைப்பணிய நின்றாய் சரணம்
பாற்கடல் மேற்றுயிலுங் கார்க்கடலே சரணம். 183

அரா வந் தடிபணிய நின்றாய் சரணம்
அவுணர்கடம் போர்தொலைத்து நின்றாய் சரணம்
உத்தமனே கடலைஅணை செய்தாய் சரணம்
சங்காழி அங்கையிலே வைத்தாய் சரணம். (184)

என்றிவ்வகை துதித்துப் பின்னும் யாது சொல்லித் துதித்தான் சகாதேவன்

மாதவனே கோவிந்தா வென்பேறன் வாயினல்
மாதவனும் வந்தென் மனத்துளான்—மாதவனே
ஆரணனே அச்சுதனே அண்டர் தொழும்
நாரணனே என்றுரைப்பே றன். (185)

இவ்வகை துதித்து மோட்சமெய்தினான் சகாதேவன் என்றவாறு

அப்பொழுது தன்மர், வீமர், அருச்சுனர், நகுலர் தனைந்து விழுந்தலறிச் சிறிது தேறி எழுந்திருந்து யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தாரோவெனில்

பஞ்சவர்க ளென்னும்பேர் பாரிற் பழுதாக்கித்
துஞ்சுவதோ தேவர்சொல லொன்றுத்—தஞ்சமே
போழ்ந்தோறு நீயொளித்துப் போவதோ
[தானென்று
வீழ்ந்தார்கள் சாதேவன் மேல். (186)

இப்படி நால்வரும பிரலாபிககுமளவில் வீமசேனன் யாது சொலலிப பிரலாபிததாலுறெவெனில,

குருக்களிளங் களிறே கோளரவத் தோணைச்
செருக்கழித்த சேவகனே செப்பாயா—கருணை
ஆரணியத் தெம்மை யகல்வதோ வையாவெங்
கானகத் தூடுங் கலந்து. (187)

சனமாந்தரததிற செயத விதியினபடி போயகல்வதோ வையாவெனறுடமைம ஐவர் எனறு சொலலுமதனை பிரிவித் தாய எனறும வீமசேனன கிலேசிப்பத் தன்மபுத்திரன தேறிப் பலவுரு சொலலி வியாகுலந் தணிககுமளவில் திருவடி தொழுது யாது சொனனுன வீமசேனன.

பொங்கு முகில்கள் பொருப்பதனின் மேற்பொழிய
எங்கும் பரந்தங் கிருகரையும்—கங்கைநீர்
சென்றுவயல் மண்டுந் திருநாடா சாதேவன்
இன்றுநம் மைப்பிரிவா னேன். (188)

அது கேட்டு யாது சொனனுன் தன்மபுத்திரன்

நன்மை யுடையாரை யாரேனு நாடுங்கால்
புன்மை யுடையார் புறத்தாவர்—துன்னி
இருந்தா ருடன்பிரியா தேகுவரோ வென்றும்
திருந்தாருந் தோளினுய் செப்பு. (189)

எ.து. ஒருத்தர் வயிற்றில் பல புத்திரர் பிறப்பார்கள். ஒருவன் தானம் செய்வான், ஒருவனே ஆராய்ந்து காரியம் விசாரிப்பன், ஒருவன் அறத்தின்வழி நிற்பன், ஒருவன் பரமாத்மா ஆவன். ஆதலால் அவர்கள் தன்வசம் கண்டாய் என்றும் இவன் நாம் எல்லாமிருக்க மோட்சமெய்திய காரணம் ஸ்ரீ நாராயணனை உள்ளபடி அறிவன் அதுவன்றியும் என்றாலும் சிறிதறியப்படுமென்றும் யாது சொன்னான் தர்மபுத்திரன்.

பாரதப் போர்வெல்லப் பலியிடுதும் யாமென்ன
பாரதப் போர்வெல்லாமல் பண்ணினான்--பாரதத்
பட்டா ரவருடை பாவமது துடர... ..... [தில்
விட்டா னுடன்[வீ] விரைந்து. (190)

எ.து. நாம் பாரதப் போர் வெல்லப் பலியிடவேணு மென்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச் செய்ய நன்முகூர்த்தக் களப் பலி செய்தான் இவனாதலால் அமர்க்களத்திற் பட்டார் பாவங் களிவனைத் துடாந்து விடாதென்று கருதி முந்த அழைத்து அருளினான். அதாகவேணுமென்று தன்மபுத்திர னுரைத்துச் சகாதேவனுக்குச் சடங்கறுத்து அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக் கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

சகாதேவன் மோட்ச முற்றும்.

இப்பால் சகாதேவனுக்குச் சடங்கறுத்துத் துக்கமெய்தி தம்பிமாரைத் தேற்றி யாது சொல்லி நடந்தான் தன்மபுத் திரன்.

மந்தரமே மத்தாக வாசுகியே வான்கயிறா
அந்தமிலாச் சோமன் அணையாக—சிந்தாக்
கடல்கடைந் தார்செய்த கதையவற்குச் சொல்லி
இடர்களைந் தான்தன்ம னிசைந்து. (191)

அனறியும,

பாஞ்சாலி துஞ்சியதும் பாரின்மேல் தம்பின்னேன்
தான்போய் மரித்ததுவுந் தானினையா—நீஞ்சுபுனல்
மந்திரமென் றெல்லோரு மாதீர்த்த மாடுகின்ற
சந்திரவர் புக்கார்க டான். (192)

இவ்வகை நாராயணசாமி செய்த பராக்கிரமங்களும சொலலி இடர் களைந்தான.

தனமன இசைப பாஞ்சாலியையும் சகாதேவரையும் பறந்துபோய் இருநூறறு ஐமபது யோசனை கடநது சந்திரகிரி எனனும பாவததைதக கண்டு அதன்மேலேறி அங்குள்ள திர்த்தஙகளையாடி, அந்தசசுனையிற குவளையும் தாமரையும மலர்ந்தவறறைக் கண்டு தம்பிமாரை நோக்கி யாது சொன ஞன தனமபுததிரன.

உயர்ந்த தடவரைமேல் ஒள்ளிணையார் தங்கள்
முயங்கி விளையாடுமாப் போல்—கயங்குவளை
கண்ணன்றன் மேனியோ காரிகையார் கண்மலரோ
எண்ணுங்கால் வண்ண மிது. (193)

கண்ணன்றன் கண்ணோ கமலமல ரிவைதான்
கண்ணன்றன் மேனியோ காற்கமலங்—கண்ணன்
[றன்
சேவடியோ விம்மலர்கள் செவ்வாயோ விம்மலர்கள்
ஆவதுதா னம்போ ருகம். (194)

எ.து. இந்தத தாமரை மலர் என்ன தவம் பண்ணிற்று. நாராயணனை திருவடிக்கு ஒப்பென்று சோடிக்கப்போன தென்று பேசியிருந்தார். அப்பொழுது தெய்வ கனனியர் யாது செயதார.

வண்டுகளும் கிள்ளைகளும் மாமயிலும் பின்தொடரக்
கண்டுவரை யின்கட் காட்சியார்—ஒண்டொடியார்
செந்தளிர் போன்மேனிச் சிலம்பலம்புஞ் சேவடியார்
வந்தணைந்தா ராவிம் மருங்கு. (195)

அரிசினமுங் குங்குமமு மாடைகளுமா மற்றும்
பரிசினங்கள் பாடேந்திச் செல்ல—வரிவையர்கள்
மாதீர்த்த மாடவருகின்றார் மன்னவ ராங்
கோதீர்த்தங் கொண்டார் குறித்து. (196)

இவ்வகை வருகின்ற தெய்வக கன்னியர்கள் பாண்டவரைக் கண்டு கண்ணுற்றுத தீாததமாடுதலும் தவிர்ந்து மற்று மிவர்களை நோக்கி யாது சொன்னா கன்னியாகள்.

மண்ணுலகில் உள்ளீரோ வானவரோ தானவரோ
எண்ணற் கரிதாக இவ்வனத்தே—நண்ணினீர்
வந்தவறென் கொலோ வாய்திறந்து மற்றுண்மை
எந்தமக்கு நீருரையீ ரீங்கு. (197)

என்றிவ்வகையே நீர் ஆரென்று கேட்ட கன்னியர்களை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான தனமபுததிரன.

வானவருந் தானவரு மல்லயாரு மண்ணுலகில்
ஆனகுரு குலத்திலா டவரோங்—கானகதி
லாபேதஞ் செய்யு மருந்துயாந் தாமுழன்று
மாபெந்தம் போந்தோம் வழி. (198)

இவ்வகை நாங்கள் பாண்டவரோ மகாவிந்தம் போகின்றோம் என்று தன்மபுததிரன் சொல்ல யாது சொன்னார் கன்னியர்கள்

*வெஞ்சமத்தில் வென்றவிறல் வீமனை வன்முன்
நஞ்சடர்ந் தாரோடெதிர்ந்தா ளுர்கொலே—பஞ்ச
[வரில்
மெத்தமைந்த சொல்லில் தருமன்யா னென்று. 199

* * * *

உலகம போல் எய்தாது நீங்கள் வந்திருந்தால் நாங்கள் உங்களுககுப பிரததியட்சமபோல நடககினமேும் எனறு தெய்வகனனியர்கள் சொல்லக கேட்டு யாது சொன்ஞன் தன்மபுத்திரன

செய்தற்கரிய தியாது முதவினீ ரிவ்வுலகில்
செய்தற்கரிய தெல்லாஞ்செய் தா—லுமையதற்
கண்ணுடையார் கண்ணன் கமலக்கழ லல்லால்
நண்ண வேறுண்டோ நமக்கு. (200)

எனபது பிறா உபகாரத்துக்குப் பிரதி உபகாரம் பிறிதிலலே ஆதலால, வேறு ஒரு புவனமே விருமபோம் ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ பாதகமலங் காணவேணுமெனறு தன்மபுத்திரன சொலலக கனனா யாது சொனஞா.

தாழ்வரைகள் பற்றித் தவஞ்செய்து தண்பொழில்
[சூழ்
ஆழமுடைப் பொய்கை யதுபடிந்து—மா்ழையரின்
தங்கை ந......ததோய் வன்றே குருவேந்தி
ரங்கதலத் தோர்முயல்வா ராங்கு. (201)

என்பது காம லோக மோட்சங்களைத் திறந்து விட்டாருமில்லே, ஈசுரனுக்குக் கங்காதேவியு முமையும் என்று இருவருள், பிர்மாவுக்கு சாவித்திரியும் சரஸவதியும் என்று இருவருளர், விட்டுணுவுக்கு ஸ்ரீதேவியும்.........

* * * *

* இப்பாடல் முற்றுமில்லே. 159—161 வரை மூன்று ஏடுகளில்லே. 163-வது ஏடு இல்லே.

தை தெளிந்து ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சிந்திக்க வேறொன்று தங்களாத்மாவைத் தேற்றி யாது சொன்னார் பாண்டவர்

திருப்பாற் கடற்கிடந்த செங்கண்மால் சேர்வைத்
திருப்பான் வரப்பரிவாற் றம்முள்—விருப்பான்
மான்களிலும் பண்டங்கமல் லரொடு மன்றிறுத்த
கோன்பதத்தைப் போற்றினார் கொண்டு. (202)

என்பது ஸ்ரீ வாசுதேவன ஸ்ரீ பாதகமலங்களைப் போற்றி ந கன்னியர்களுடன மறுமாற்றம் சொல்லாமலிருப்பக் கலி வியரும பொய்கையில தீர்த்தமாடித் தெய்வலோகம் புக்கார்கள் என்றவாறு,

பின்னும் பாண்டவர் எவ்வணங் கூறுகின்றாரோ வெனில,

அனுமன்றன் றேனும பீமனவன் தம்பி
அனுமக்கொடி விசைய னார்தான்—அனுமனவன்
எங்குலத்து மூத்தோ னிசைய வெடுத்துரைமின்
நங்குலத்தோ ராகி நமக்கு. (203)

என்பது, எங்கள் குலத்துக்குச் சேட்டனாகிய அநுமான தம்பி வீமசேனன என்றும அவன தம்பி விசயனுக்கு அநுமக் கொடி உண்டென்றும் கேட்டிருந்தோம். அவர்களையும் நகுல சகாதேவரையும தன்மபுத்திரனையும் கூறு. நீங்கள் நங்குலத்தாரன்றோ எங்ஙனம நீங்கள் மகாவிந்தம போய ஆரணியத்தூடே உழலவேண்டாமென்று உங்களுக்கு வேண்டும் தோத்திரம் பண்ணிச் சத்துருக்களையும் சயித்து உங்களை இராஜ்ஜியம செய்விப்போம மென்ற வானரங்களை நோக்கித் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான.

உமக்கு விரதமது வன்றோ சொல்லும்
உமக்கெதிர் யாவருந்தா முண்டோ—உமக்குத்
தொழிலன்றோ மாவிரதம் சொற்பழுது போகுமா
வழிநின்ற கீர்த்தியன்றோ மற்று. (204)

நீங்கள் சத்துருநாசஞ் செய்விக்கவும், கொண்ட விரதம் குலையாமல் நிற்கவும் உங்களுக்கே வருமிதனை நீங்கள் எங்களுடைய வழியான வீரராகையால உங்களைக் காணப் பெற்றோம். நாங்கள் செய்த புண்ணியமன்றோ வென்றும் உங்கள் முன்னோர் ஸ்ரீ ராமனை கெடுத்துக் கொடுத்தாரன்றோ என்றும் நாங்களும் உங்களுக்கு வழியுறவாமையால் விமசேனன் ஆவான் இவன் அர்ச்சுனன் ஆவான் இவன் தனமபுத்திர னவானிவன் என்றும் நகுலனென்றும் மற்றச் சகாதேவனும் துரோபதையும் வழியிலே மோக்ஷமெய்தினார் என்றும் பின்னும் யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

*வையமுழு தாண்டு மாவிந்தந்தா னேக்கி
வெய்யகடுங் கானம் மேவினோம்—வையமினி 205

* * * *

நாராயணன் ஸ்ரீ பாதகமலஞ் சேரவேணுமென்று மகாவிந்தம் வந்தோம். உங்களை இங்ஙனம் காணப்பெற்றோம் என்று சொல்லக்கேட்டு வானவீரருஞ் சொல்லுவார்.

எம் முன்னோர் ஸ்ரீ வாசுதேவன் பகை கெடுத்தாரென்று சொன்னீர். அந்தப் பராக்கிரமங் கேட்கவேணுமென்று வானரங்கள் கூறத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்

* * * *

......பாயக்கடி கிடங்.........
றுண்ணிமலர் கவ்வித் தொடர்ந்தாள்—முன்னே
வாளை களித்து வயலுழக்கு நன்னாட்டில் [யோர்
காளையர்கள் கண்டார் கயம். (206)

இவ்வகைத்தாகிய பொய்கையும் சமத்தடமும் பளிங்குத் தடமும், என்னும் பருப்பதமுங் கண்டு இதைகொண்டு

* இப்பாடல் முழுவதும் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

168, 169-வது ஏடுகள் இல்லை.

இவை இற்றைக்கு எழுநூறு யோசனை இரவும பகலுமாய் ஒனபது நாள் வடக்கு நோககிப் போயினா பாணடவா எனற வாறு.

* அக்கரமெல்லா மிங்கே இருந்தவங்கள் செய்தும்
அக்கமது செய்தும் மலையென்று--அக்கரவா [தோ
செக்கரங்கால் முன்னைநாட் செய்தவரங் [காட்டிய
.........கரங்கள் கண்ட ாரவர். (207)

இவ்வகை யக்கர பருபபதஞ சென்றேறுதலும் தன பொலிவுந குளிர்ச்சியும கண்டித தொடாபானவொரு பருப் பதங்களுமில்லை என்று தனமபுத்திரனுககு வீமசேனன சொலலுவான்

தாமரை குவளை என்று சொல்லப்பட்ட புட்பங்களையு முடைததாய்ப பிரமாவினிடம போல இரா நின்றதென்று கேட்பத தனமபுத்திரன சொல்லுவான

"யாற்கிலர்" [யாஜ்ஞவலக்யர்] எனனும தேவர்கள பிரம லோகததில நின்றும வநது தவசு பணணுகிற இடம காணிது வென்று சொல்லி அங்குளள தீாததங்களையாடி ஒரு விருட் சத்தின கீழிருந்து நாராயணனைத் துதிபண்ணி நாலவருங்கூடி இருககுமளவில் நகுலனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில

மனமறுகி வாயுலர்ந்து நாச்சுழன்று மேன்மேற்
* கண்மழுங்கிக் காலுடனே தாழ்ந்து—[புனநடன]
ஒன்பான துள்ளத் தொருங்குகுறி காட்டிற்றே
தன்பால் நகுலன் தனக்கு. (208)

இவ்வகை வாராநினறவிடத்துத் தனமபுத்திரனை நோக்கி யாது சொனனன நகுலன்

---

* இப்பாடல் இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.

* கனமழுங்கி மூ. பாடம்.

சிவந்ததுகி லுடுத்துச் செஞ்சாந்தம் பூசி
சிவந்தசெழு மங்கையர்க ளாகிச்—சிவந்திருவர்
சூலமொடு பாசம் பிடித்தெதிரே தோன்றினர்
காலனொடு கூற்றம் கலித்து. (209)

இவ்வகை தோனறிற்று ஆகில் இது எனக்கும் காலமா யிறறு. எமபெருமானை வீமாரசசுனரைகக்கொணடு மகாவிந்தம் எழுந்தருளுவாயாகென்று பினனை வீமாரச்சுனரை நோக்கிச் சொல்லுவான.

தனமபுததிரனுககு இனி யுங்களை ஒழியச் சகாதேவனும் தாரததாராயினேம. நீஙகள் இரட்சித்துக்கொண்டு போமி னெனறு, தானுஞ் சிறிதுபொழுது நாராயணசுவாமியை எவ் வணணம துதிததானோ எனில,

கார்மேக வண்ணனே கண்ணபுரவா கச்சி
ஊர்மேவி நின்றாய் உலகளந்தாய்—சீர்மேவு
தாமரையாள் கேள்வா சரணே சரணென்று
நாவுரை செய்தா னயந்து. (210)

எ-து. புணணிய புருஷனே வேதப் பிரியனே அரிகரி, புருஷோததமனே அரிகரி அரஙக ஆரணு, அரிகரி தாமோ தரனே, அரிகரி கருணுகரனே, அரிகரி குடவணணனே, அரிகரி, கேசவா, தன்மனே, அரிகரி பிஞ்ஞகன் துணைவா, அரிகரி திருமகள தலைவா, அரிகரி என்று இன்னோரன்ன துதிகள் பண்ணியதைக கேட்டுப் பாசசூலம பிடித்து வந்தார பயப்பட்டு யாது சொனனர்.

அண்ண லடியா ரிடைக்கே அறியாதே
நண்ணினோ மென்று நமதூதர்—எண்ணித்
தொழுதகப் போயினார் சுந்தரத் தேரனுக்கு
எழுபிறப்பி யாமடிமை என்று. (211)

காலதூதர் நாராயணன அடியாரை நாம தீண்டுவதோ வென்று அகலப் போதலும திவ்விய விமானங் கொண்டுவந்து புட்ப வருஷம் பொழிந்து நகுலனைத் தேவகுமாரர் கொண்டு போயினாராகக் கருதுவது.

அப்பொழுது நகுலன் மோட்சமெய்தினமை கண்டு தன்மர் வீமார்ச்சுனர் மகிதலத்திடை வீழ்ந்து படலால் வீமசேனன யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தானோ வெனில,

வாழை முழுமட லின்போத் ததனை
வெள்ளைக் குருகென்று மீனினங்கள்—துள்ளி
கரையேறிப் பாய்ந் துழக்கும்சூழ் நாடா
வரையேறி நீ கிடந்தாய் மாண்டு. (212)

அன்றியும,

மேகக் குழலாள் பயந்த விரட்டையர்த......
......தந்த நெறி போதுமோ—சாகக்
கடவோமுன் னெங்கள் நெறிதானன் றேசெய்தீ
ரடைவோ முன்போ நீ. (213)

நீங்கள் இளையராயிருந்து மூத்தவர்க்கு முனபோகத் தகாதென்று பிரலாபிப்பானைப் பூரவ விதிக்குத்............து மெனறு தன்மபுத்திரன தேற்றவும தேறாது பின்னும யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தார் வீமசேனன்,

ஒருவினை இருக்கப் பணிந்து இவன் முகத்தில் உண்டாகியதன............சொல்லுவாயாகவென இருடியை நோக்கி யாது சொனனான்,

அச்சொலலானதிவை யெல்லாம் முன்னாய்...............
அப்போது..............வேந்து—என்பது யான விதியின் வலி யென்ப தறியாதேவேழ.........கோஷமும் பிரமகத்தி தோஷமும நீஙகுமபடியும்...........என்று கேட்டால பாவதோஷ

ரும பெறுமே என்று கேட்டால் பாவதோவும் பெறுமே (உம)கியாது சொன்னுன மகாவிருடி வேஙகை..............
யா, மூ பாண்டவாகள கிாதநி பகர நீ கேட்டறியி லீணட
............க, க மேயாத சிகரச செழுந்தார்க்குஞ் செவ்வாய்த
திருநாமம நினறு...........எனபது இவன் குணங்களுமமா
.........மெழுதின வடிவும் மென்மனம்.........விட்டகலாதே
.........எறிககாட்டினதும, என நெஞசைவிட்டு நீங்க.........
கிரியைகளும நடத்தி அஙகு நினறும வடக்கு நோககி.........

நகுலன் மோட்சமுற்றும்.

எததனையு மாங்கே எழில்.

அப்பொழுது உனககு மோட்சமெனறு இருடி அருள் செயதான. அபபடியே நீர வருவீராக.

அணடர் பிரானகள் என்ன அவனுக்கு விடை கொடுத்து வடக்கு நோககிப போயினுர் பாணடவர்.

.........று) அபபால் பிரளய தீர்ததமென்னும் தீர்த்த மாடிக் குருசிக மெனனுய பாவதங கணடார்.

அஙகுளள தீர்த்தங்களை யாடி பர்வதத்தின் மகிமையைக் கணடு பிரியமெயதி யஙகிருந்தார்,

மகாவிருடியைக் கண்டு மூவருஞ் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து நிற்ப மறறவனும சுவர்கக சொலலி மிக்கப் பணிந்து விருந்தபொழுது ஆதிததியனும அத்தமன பர்வதஞ் சார்ந் தான. அப்பொழுது இருடி..............(சொ)ன்னுன் தனப புததிரன்

*வையகத்து வாழ்வா யெல்லாம் வாழ்வேந்தர் நங்
கோமான்.......................
வந்துரைத்தான் கைதைக் கரையருகே நின்றலருங்
கங்கை சூழ்நாடன் வரைமருவு தோளான்மனம்.

* பிரதியிற் கண்டபடியே எழுதப்பெற்றது.

தாங்கள் பாண்டவரென்பது தங்கள் இராச்சியம், நீதி பரிபாலனமெல்லாஞ் சொல்லி அம்மெல்லாங் கேட்டு யாது சொன்னான் மகா இருடி.

இந்தவரைமேல் இனிதிருக்கும் கன்னியர்கள்
அந்தமில் சீர் ஐய ....
......கின்றே நீர்போந்து கண்டங்கினி திருமின்
வாட்டங்கள் தீர மகிழ்ந்து. (214)

எனக்கே...........
சொன்னன் தினைத்தனையும் நன்றிகொள்முன்
செய்தாற்குப் பின்னை... நொந்தாலு மாங்கதுதான்
உன்கையிலே மீளநாங் கொள்ளே மிகை.

எ.து. அது கேளாய் மாமுனி வசனங்களுக்குப் பிரதி வசனமில்லை. அவா, தினைத்துணை நன்றி செயினு மதற்கு எத்தனை அன்புசெய்தது வெல்லுமாதலால நாங்கள் கொள்ள வேண்டும் வரமாவது தெய்வமுனி.........யாது சொன்னன தன்மபுத்திரன்,

நல்லானை நான்முகனை நாபின் கட்டேற்றுவித்த
வல்லானை மாயஞ்சி இருகமல பொற்பாதம்
சேர்த்துவ தெங்கள் செயல். (215)

என்பது, நாங்கள் இராச்சியம பண்ணியும் பெண்ணுசை ஒழிதது ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் ஸ்ரீ பாதகமலங்களே சிந்தித்துப் போகினறோம.

எங்களுக்கு மகாவிந்தம போகின்றதே எல்லாச் சுவர்க்க மும என்று தன்மபுததிரன சொல்ல மகா இருடியும மகிழ்ந்திருப்ப ஆதித்தன் உதயஞ் செய்தருளினன். பாண்டவரும் இருடியை நமஸகரித்து விடைகொண்டு அங்கு நின்றும

வடக்கு நோக்கிப் போய அககுரோணிதல மென்னும் வனம் புககா ரெனறவாறு.

பாதங்கள் பரலுரைப்பப் பார்வேந்தர் பாண்ட
[வர்கள்
காதம்பல சென்றார் கார்வரைமேல்—நாதங்கொள்
மங்கையர்க ளோரிருவர் தம்மை யருநெறிக்க
ணங்கவர்கள் கண்டார்க ளாங்கு. (216)

இவ்வகைப் பிரவாள மெனனும பாவதஙகணடு அங்குளள தீாததஙகளை ஆடியவிடததுத தவம் புரிகினற மகா இருடிகளைக கணடு கனனியாகள் இவரைக் கணடு யாது சொனனார்களா.

ஐந்துமலர் வாளிஅமர் செய்யும்போர் வென்று
சிந்தையது காத்துத் தியானத்தைப்—புந்தியினில்
கொண்டிருந்து நோக்குவார் கண்டாரக் கொற்ற
[வர்கள்
வண்டிருந்த பூங்குழலார் வந்து. (217)

இவ்வகை இருந்துள்ள கன்னியர்கள் பாண்டவரைக் கண்டு யாது சொனனரோவெனில்

ஆரோ வழியறியீர் வந்தீரோ வாதமிளைத்
தாரோ அருள்சேர்ந்த ஆடவரோ—சோராமல்
உள்ளவா றெல்லா மெடுத்துரைமி னென்றுரைத்
[தார்
கள்ளவிழ் மீர்ங்குழலார் கண்டு. (218)

எனக் கேட்டுத் தங்கள் வரலாறெல்லாம் அவற்குறைப்ப இருடியும கன்னியரும் நீர் பாண்டவராகில் உமக்கு வேண்டியது கேண்மின என்னத் தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னான்

இலங்கை மலங்கத் தடக்கையில்வில் லேந்திச்
சலங்கொள் தசக்கிரீவன் றன்னை—குலங்கொன்ற
வெங்கணையால் வென்றடர்த்த வாழியான் பாத [மடைந்து
விடுங்க ளென்றே யருள். (219)

என்று இவ்வகை சொல்லி அங்கு நின்று விடைகொண்டு போந்து விருத்தகிரி என்னும் மாலவரை யேறி அங்குள்ள தீர்த்தங்களை யாடி அங்கு நின்றும் போய் யாது கண்டார் பாண்டவர்,

நிற்ப, யாது செய்தான் பரமேசுரன்.

பாற்கடற்கே போமின்னீர் பஞ்சவர்கள் மற்றவன் [றன்
சேக்கையது வென்று சிறந்துரைத்து—நோக்கி
அருந்தார மெய்தினீ ரவ்வரைமே லாறி
இருந்துபோ மென்றா ரினிது. (220)

என்பது, நீங்கள் வைகுண்டத்துக்குப் போகின்றீராகில், அதிதூரம் நடந்து பெருக்கத் தளர்ந்தீர். ஒளிர்மலையிலிருந்து இளைப்புத் தீர்ந்து போமென்னத் தன்மபுத்திரன் சொல்லு வான்.

நாங்கள் சாலநாள் உண்டு ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ பாதம் காணுதொழிகின்றது. ஈண்டன்புடன் போய்க் காணவேணு மென்கிற தாபமொழிய[ந்து] வேறொரு தாகமில்லை. எங்க ளுக்கு விடை தந்தருள வேண்டுமென்னத் [திரிநேத்திற னும்] விடை கொடுத்தருள, ஆங்கு அவனைத் தெண்டன் பண்ணி அங்கு நின்றும் போய்ப் பூசலிதமென்னும் பருபத மும், குமுதமென்னும் பருபதமும், மாலுச்சியமென்னும் மகாவனமும், மண்ணகை என்னும் மாலியாறும், புட்பதல மென்னும் பருவதமும், இந்திரவியான மென்னும் பருபத மும், கடந்து செல்லா நின்றார். அவ்விடத்து யாது கண்டார்.

கலிபுகுந்து காசினியைக் கைக்கொள்ளக் கண்டு
நலியு மிவனென்று நடந்தார்—புலியொன்று
பொங்குசினப் போர்வையாற் றன்றீர வந்தே
அங்கு சினத்தோ டழன்று- (221)

இவ்வகை மகா வனத்தூடே போகின்ற பாண்டவர் மேலே ஒரு மகாமிருகம நடந்து வந்து தனமபுத்திரனைப் பிடிக்கக் கண்டு நெருப்பெழ விழித்து வீமசேனன யாது செய்தானோ எனில்,

சினவேங்கை தன்மன்மேற் செல்வதனைக் கண்டு
கனவேங்கை யைப்பிடித்துக் கையால்-புனவேங்கை
பொன்று...... தாக்கும் புனல்னுடன் மற்றதனைக்
கொன்றுகளைந் தார்த்தான் கொதித்து. (222)

இவவகை அதன காலிரண்டையும் பிடித்து நரசிஙகம இரணியனைப் பிளந்தது போலப் பிளந்து, போடலும யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்,

ஆற்றற்கரிய விறல் வேங்கை யப்பொழுதே
தோற்றமுள வேதியனாய்த் தோன்றினன்—கூற்
[றனைய
வீமனையே நோக்கி மிளிர்ந்து முன்னின்றான்
காமனையே போலக் கரந்து. (223)

அதுகணடு வீமசேனன் யாது சொன்னான்.

வேதியன் றானகியநீ விண்ணின் மிசைஎழுந்
தின்[று]
ஆதி குருக்க(ள்) அடிபணிந்தாய்—பூதலமேல்
புல்லியனாய் வந்து புலியுருவங் கொண்டநெறி
சொல்லியிடர் வென்றான் துணிந்து. (224)

என்பது, நீ யாரென்று கேட்ப யாது சொன்னுன பிராமணன்.

ஆற்றல் மிகப்பெரிய அங்கிமான் புத்திரனென்
தோற்ற முடைய சுதனுனென்—மாற்றரிய
மெல்லியலார் காரணத்தால் வெங்கான வேங்கை
ஒல்லையுழல் செய்தே னுழன்று. (225)

என்பது, நான் இராசவிருடி அங்கிமான புத்திரன, என மாதா, பிதாக்களுடன முனிவு, உண்டாகி அப்போ மாசென வியனுக்குச சுசசயம பண்ணிநினற காலத்து மகாவிருடி பததிரி, விமலாக்கினி எனபாள எனனைக்கணடு, காமபூதயத தளாய் ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தடாகத்துப புட்பங கொய்ய நிறப மறறவளும வநதென் கரதலஙகளைப பறறிகொள்ளுதலும யானும உடனபட்டு மனங கூர்ந்து, பினபு புட்பங கொணடு தாழ்நதுசெலல மகாவிருடியும கோபிததுத தாழத்த தெனனென்று கேட்ப யானும் சேதியைச சொலல, மகா விருடி சொலலுவார.

* * * *

......சொல்ல, மூவருமே போனுர் பருவரைமேல்......

வண்டுசேர் தாரார் மகிழ்ந்து......

இவ்வகை வடக்கு நோக்கிப் பல பருபதததின மேலேறி அஙகுள்ள தீரததஙகளை ஆடிப் பினனும பல பருபதஙகளும் கடநது விமலோகமென்னும் மாலியாறுங கடந்து வடககு நோககி நூறு யோசனை போயினுா எனறவாறு.

மஞ்சு தவழ்மணி வரைவாய் மாமரங்கள்
கிஞ்சுகம்போல நின்றலர்ந்து கேழ்கிளர--அஞ்சா
அளிக்குலங்கள் பாடியிட அச்சுதனென் ருேதும்
கிளிக்குலங்கள் கண்டார் கிளர்ந்து. (226)

189-வது ஏடு இல்லை.

இவ்வகை நாராயணன் கிருபைபோல மகா விருட்சங்கள் போதலர அதனமேலே வண்டினங்கள் இசையாடக் கோகு லங்கள அதுகூவக் கிஞ்சுகங்கள் வாகங்யததால, கெழுமொழி கள கிளைகூட்ட மயிலினங்கள் நடம் பயிலப்படியிருந்துள்ள பாவததமதையும தீர்த்தங்களேயும கண்டு பிரியமெய்தி அங்கு நிறைறும போய்ச் சிலாதலமென்னும பர்வதங கண்டார். அதன பொலிவும் யாதோ எனில்,

சந்தனமும் குங்குமமும் சாதிகையு[ஞ் சுற்றுங்]
கந்தமலி யுஞ்சோலைக் கற்பகமும்—முந்திமிக
எங்குநிறைந் தோங்கி எழிற்சிறப்பாய் நின்றதே
விந்தமணிச் சோலை வளம். (227)

அந்தப் பருவதத்தேறி அதன் பொலிவும் நோக்கி அங் குள்ள தீாததங்களையாடித் [தவியா] ஒரு விருட்சத்தின கீழிருப்ப அபபொழுது அாசசுனனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில,

பார்த்தனுக்கு வந்து பகலே இருளாகி [கண்
யாத்திரையும் செய்திங் கிடர்பலவாய்—மாத்திரைக்
வெவ்வேறிடந் துடித்து மெய்யும் விதிர்விதிர்த்
தவ்வாறு துன்னிமித்த மாங்கு. (228)

அனறியும,

முன்னேவினே ஓழிந்து மும்மடங்கா லாய்ந்து
பின்னும் பொல்லாக்குறிகள் பெயர்ந்துழல் வாய்
கிளர்வுற்ற சோலைக் குருநாடன் கேட்கத் [துன்னிக்
தளர்வுற்றான் தார்விசயன் றான். (229)

இவ்வகை காலுங கையுங் குறைத்து விழியுங குரலும வேறுயப் பின்பு இயம தூதரியாது..........

* * * *

192, 193-வது எடுகள் இல்லை:

தாரு ....அரசேறறிப் புட்பவெருடம சொரிந்து திவவிய விமானம ஏறறிககொணடு சஙகுபேரிகை இடககை துநதுபி என்று சொலலபபட்ட பலவியம முழங்க ஸ்ரீ வைகுண்டம புககான அாசசுனன என றவாறு.

அர்ச்சுனன் மோட்சம் முற்றும்.

அப்பொழுது தனமபுததிரனும வீமசேனனும அாசசுனன மேல விழுந்து கிடந்து, பிரலாபிபப வீமசேனன யாது சொலலிப பிரலாபிததாறே எனில,

மண்ணுலகில் வாழ்வோர்தம் மக்களென்று பெற் [றெடுத்து
கண்ணதனு லேற்குங் காதன்மை—நண்ணுவார்
வாள்விசயன் ஒப்பாரோ வென்றுமன மழிந்து
தோளின்மிசை அயர்ந்தான் சோர்ந்து. (230)

அனறியும.

மஞ்சடுத்த மாளிகைமேல் மாத ரடிவருடப்
பஞ்சணைமேற் பள்ளிகொள்ளும் பார்த்தனே— [அஞ்சா
விடலே[று] ஒப்பான் விசயனே இங்ஙன்
நெடுவரைமேற் பள்ளிகொண்டாய் நீ. (231)

இவவகைப் பிரலாபித்தப பினனும யாது சொலலிப பிரலாபிததான வீமசேனன.

அபிமன் முதலாய அதன்பின்னே மாண்டோ[ர்]
உபயகுல வேந்தருளாற் ....தாபமடி......
என்றோ துரோபதையு மேலோரையு மிழந்தோம்
இன்றோ வினையோ மியாம். (232)

என்பது, அபிமன் முன்பு பட்டுவீழ்ந்த பின்பு மாண்ட நங்குலத்திராசாக்களும். துரோபதைகுமாரரும் மாண்டார்கள். இன்றென்று தன்புத்திரன் ஸ்ரீபாதங்களைப் பூண்டுகொண்டு கிடந்து எம்பிமார் அர்ச்சுனர், நகுலர், சகாதேவர், நமக்கு முன்னே, மகாவிந்தம் சேர்ந்தார்கள். இனி நமக்கு யார் உத்தரகிரியையும், சாந்தியும், நடத்துவாரென்றும், எம்பிரான் அன்றி நாம் எங்ஙனே உயிர்வாழ்வோமென்று எல்லை இல்லாததோர் துக்கமெய்திப் பிரலாபிக்கின்ற வீமசேனனை நோக்கித் தன்மபுத்திரன் தேற்றுவான்.

பூலோகத்தில் நாலாபக்கத்தாரில் வித்தையை வென்றிருப்பார் ஊரோதுபவராய், அநேகங் காலமிருந்த நம் மூதாதையாகிய ஸ்ரீ பீஷ்மனுக்கு மரணம் வந்தது கண்டால் பின்னை நிச்சயமுண்டோவென, நாம் கிலேசிப்பதெப்படி என்று தன்மபுத்திரன் தேறாத தேறியிருந்து தன்மபுத்திரனை நோக்கி வீமசேனன் சொல்லுவான். அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ வாசுதேவற்கு அந்தரங்கமானவன், இவன் நினைத்தது எம்மட்டாக இருக்கின்றது, ஸ்ரீ வாசுதேவ அநுக்கிரகமாய் ஆவதற்கும் வெல்லற்கரிதாயிருக்கின்ற அர்ச்சுனன் மாண்டபடி எப்படியோவென்று கேட்பத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

குருவாகிய துரோணாசாரியனையும், குரவனுடைய கன்னனையும், நம் குடிக்கு மூதாதையாகிய ஸ்ரீவிட்டுமனையும் கொன்றதினாலும், பூர்வவிதியினாலும், ஆகத்தக்கும் முண்டாய என்று தம்பியைத் தேற்றி அர்ச்சுனனுக்குக் கிரியையும் நடத்தி, அங்கு நின்றும் போய், மைநாக பருவதத்தையும், குமுதமென்னும் மாலியாற்றையுங் கடந்து யாத்திரை செய்தார்.

விசயனுந் தம்பியரு மெல்லியரு மாங்கே
விசையொழிந் தடுஞ்சுரத்தை விட்டு—விசையுடைய
தம்பியொடு மாங்கே தடவரைமேற் போயினான்
வம்பவிழுந் தாரா னவன். (233)

இவ்வகை தமபிமாரையும், நுரோபதையும் வனத்திடையே விட்டுத தாஙகளிருவரும, இனம பிரிந்த யாளி, களிறு போலப் போகாநின்றவிடதது நூறறு ஒன்பது யோசனை சென்று அப்பால சநதிராசலி எனனும் மாலியாறும கண்டு அதிலே அர்ச்சுனறகு உததரகிரியையும நடததி மறறும வேணடுவன செயது பினனும நாறபது யோசனை போய ஏமபருவததததைக கணடார் எனறவாறு.

குன்றத்தின் தன்னுடைய சோதியாக் கோவேந்தர்
பொன்னொத்த மாமேனி போன்றார்கள்—மின்
பாங்கா மிருகம் பறவைபல வெல்லாம் [னொத்த
[நீ]ங்கா வரைகளெல்லாம் நீர்த்து- (234)

அவ்விடததுக் கோகிலங்கள நிலையை யாதாயிற்றெ வெனில,

கண்ணனே என்றுங் கடல்கடைந்தா யென்றும்
அண்ணல் திருநாம மடையவே—வண்ணம்
கரியோனே என்றும் கருங்குயிலி னங்களெல்லாம்
பிரியமாய்க் கூறும் பெயர்ந்து. (235)

இவ்வகை குயிலினங்களும் குருகினஙகளும் மற்றுமுள்ள பறவை இனஙகளெல்லாம் திருமால திருநாமஙகளை சொல்லிக் கூபபிடா நிற்பக் கேட்டுத் தன்மபுதநிரனும தமபியும பெருக்கச் சந்தோழித்துப் பின்னும மாலியாறுகளும பர்வதஙகளும் கடந்து போயினார் என்றவாறு.

அப்பொழுது கின்னரமென்னும பருபதமுங கண்டார். அதெவ்வகையோ எனில்,

மாம்பொழிலின் பாடணைந்தும் வான்கமுகின்
[பாடுரிஞ்சிப்
பூம்பொழில்க டானெங்கும் பொய்கையாய்த்—
[தேன்பாய்ந்த
தென்றல்வந் தூடாடும் செழுவரையிற் சென்றார்
[கள்
மன்றல்தங்குந் தாரார்கள் வந்து. (236)

இவ்வகைப் பல பொய்கையு முடைத்தாயப் பருபதங் கண்டு அதிலுள்ள தீரத்தங்களையாடி வடக்கு நோக்கிப் போகா நிற்ப, இவர் முனனே ஒரு தனியாய்ப் பன்றி வந்து அடர்தலும் அதனைக் கண்டு யாது செய்தான் வீமசேனன் காலிரண்டும பற்றிக் கழுத்தைத் திருகி மிகு, மாலுருமி யோடி முன.........

*   *   *   *

......மா, லுருவாய்த் திரி என்றான் தேர்ந்து என்பது. ஓகாரந்தன என்னும் மகாவிருடிக்குச் சீடன் நான், மீதென் என்னும் பேருடையேன யான். சந்தன வனமென்னும் பர்வதமேறி ஆகுதிசெய்ய விருப்ப அவற்குப் புட்பமும், சமிதையும் எடுத்துவரும் வழியில் இரணடு வராகம் தம்மிற் கருவித்துப் பொருகினறன கண்டு பாாதது நினறு வரவு தாட்ப. மகா இருடியும கோபிததுத் தாழ்ததேனென்று கேட்ப யானும புகுந்ததெல்லாம் சொல்லி நிறப நீயும் போய் இவ்வனத்தே கேழலாய்த் திரி எனறு சபிப்ப யானும், சாபமோட்சம் என்னென்று கேட்பப் பாணடு புத்திரன் வீமசேனன் மகாவிந்தம் வருவனவன் கையால மாண்டால் உனக்கு மோட்சமென்று சொன்னான. அப்படியே பிரானே உன்னாலே மோட்சம் பெறறேனென்று நமஸ்கரித்து நிறப, அவனுக்கு விடை கொடுத்து வடககு நோக்கி நூறறுமுப்பது யோசனை சென்றார் என்றவாறு. அப்பொழுது ஆதித்திய பகவான் யாது செய்தான்.

199-வது ஏடு இல்லை.

சூரிய அத்தமன வருணனை.

வையகத்து வெண்கதிர்கள் தான்சுருங்கி மாத்
[தாண்டன்
பையவே மேற்கடலிற் பாய்ந்தொளித்தான்—
[மைவரைமேல்
பாலாழி ஆயன் பதந்தேடும் பாண்டவர்கள்
காலாறு வண்ணங் கடிது. (237)

என்பது ஆதித்திய பகவானுதய மத்தம்பத் தன்மா விம னும் போய ஒரு இருடி இருக்கின்ற ஆசிரமத்தில் சென்று புந்து இருடியை நமஸ்கரித்து நிற்ப அவனும் *சுவாகதம் சொல்லி ஆசனங் கொடுப்ப இருந்து............முன்பு விசேஷ மெல்லாம் இருடிக் குரைப்ப அவ்வளவில் ஆதித்தியனும் உதயபர்வதத்தே தோன்றினன்.

.........ள, படாகம் போட்டு மண்டபம் விளங்க உறங் னும் பாண்டவரும் இருடியை நமஸ்கரித்து விடைகொண்டு,

.........ச, சயிற்றிறம் என்னும் பருப்பதமும் கவுலிதபோ னும் பருப்பதமும் கடந்து இருநூற்றைம்பது யோசனை கடந்துவிட்டது வீமசேனனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்.

நாயி றிரண்டாதி ஞாலம் பலவாகி
ஏயுந் தடந்தோளு மிடந்துடிப்ப—நாவறண்டு
†ஓரிக் குரலு மொருகோடி யாயிற்றே
மூரித்தோள் வீமன் முகம். (238)

அப்பொழுது தன்டீபுத்திரனை நமஸ்கரித்து யாது சொன் னன வீமசேனன.

---

* வரவேற்கும் மொழி.

† ஓரிககுரல்—நரிக்குரல்.

*ஒன்னலர்கள் நம்மே லுளதாகத் தான்கூடும்
என்றனக்கு மின்னே இடந்துடிக்கும்—விண்ணதி
வான்குறிகள் மீன்பகலே வீழ்ந்தெய்துந் [ரும்
துன்னிமித்தம்............ ..சூழ்ந்து. (239)

இவ்வகை வீமசேனனை சொல்லி நிற்பத் தன்மபுத்திர
று, நந்து மெய்ப்பரிசே நிர்சித்தம் எவ்வகையோவெனில்,

உனக்கிளைய வீமன் [உயி]ரிழந்து நீயும்
வனத்திடையெ ன்றி னி மையு[ன்னு]
..................னத்துவன் (240)

* * * *

........போக்கிவிட்டுத் தனித்தோம், இதனிலும் சில உண்டோ துன்பமும் ஏன் என்று, தன்மபுத்திரனைத் தேற்றிக் கொண்டு போமளவில் யாது செய்தான் யமராசன்.

புன்புனல்க ளாங்கே பொறியப்போ தெனவத்
தென்புலத்தோன் தூதாச் செறிந்தடர-அன்பினுல்
கூடசவகை யன்றிக் கொடுங்காலன் தோன்றிப்
பாசமங்கை யிற்பகிர்ந்து தான். (241)

இவ்வகை யமராசன் சூலமும் பாசமும் பிடித்துத் தூதா முன்னும் தான் பின்னுமாக வந்து வீமசேனன் உயிர் வவ்வ, அதற்குச் சமைந்து தோன்றி யாது செய்தானென்னில்.

சாரவருவன் தழல் விழியன் தாங்கரிய
மேருவரை போல மிகவடர்வன்—கார்வரிய
கூடெயிற்றைக் காட்டுங் கொடுஞ்சூலம் தான்சுழற்
[றும்
சீரையுற்ற வீமன்மேற் சென்று. (242)

---

* பிரதியிலிருந்தவாறு எழுதப்பெற்றது.

203-வது எடு இல்லை.

இவ்வகை யமராசன் வந்துடர்தலும் யாது செய்தான் வீமசேனன்

கனல்விழித்துச் சீறிக் கடுங்கோபங் கொண்டு
சினவெயிற்றுக் கால னெதிர்சென்றான் முனையிற்ற
வெற்றிகொண்டான் வீமன் வினைசெய்ய வேதுணிந் [தான்
நெற்றிவிழி யான்' செயற்கு நேர். (243)

என்பது, வீமசேனனும் †யுத்தம் தொடங்கி, அனலெழ விழித்து ஆரவாரஞ் செய்து யமராசன் எதிர் செல்ல அவனும் அஞ்சி அகலநின்றும் பின் தொடர்ந்து முனை தொடர்ந்தும் சாலவும் தூரப்போகான் சாலவு மணுகவொரான் இவ்வகை நடந்து செல்ல இருவரும் யாது செய்தார்,

* * * *

பிடிக்க நினைந்து பெருங்காலன் செல்லு
மடிக்கநினைந் தஞ்சா தணுகும் — வடிக்கண்ணார்
வினைகளெல்லா மறுத்துச் செறுத்துப் போய்
வைகுந்தஞ் சேர்ந்தினி வாழ். (244)

அது கேளாய் வீமசேனனே உனக்குப் பழவினைகள் பலவுமுண்டாதலால் அண்ணல் நாராயணசுவாமியைத் துதி பண்ணிச் சென்று வைகுண்டம் சேருதி என்று மகனுக்கு ஞானஉபதேசம் பண்ணிப்போயினன் வரதராஜன்

அப்பொழுது உபதேசம் தலைமேற்கொண்டு தன்மபுத்திரனை நமஸ்கரித்து பின்னை தேவனை ஸ்ரீ புருஷோத்தமனை அசுரா தேவனைத் துதிபண்ணினன் அது எங்ஙனமெனில,

---

206-வது ஏடு இல்லை. * செயல்போல் மூ. பாடம்.
† 'உயிறறந்துடங்கி' மூ. பாடம்.

எட்டெழுத்து மோதி இணைக்கரங்கள் தான்கூப்பி
மட்டவிழுந் தண்டுழாய் மாலென்றே—எட்டிசைக்
நீயல்லாதில்லை நெடியோனே இன்றி யமன் [கும்
போயல்லல் செய்யாமற் போக்கு. (245)

அனறியும,

நரசிங்கமாகி நகைத் தவுணன் மார்பத்
துரைசுருங்க உள்ளக் குரலூன்றி—அரசவன்றன்
பாலனுக்கே அன்றளித்த பசசைத் துழாய்முடி
[யாய்]
மாலவனே நீயேஎன் வைப்பு. (246)

அனறியும்.

வெள்ளைச் சுரிசங் குடன்வந்த நேமிவலம்
புள்ளைக்கா டங்கும் புயல்வண்ணா—கள்ளத்தால்
வெண்ணெயொளித் துண்டோனே வேழமருப்
பொசித்தாய்
அண்ணலெனக் காவா யருள். (247)

இவ்வண்ணந் துதிபண்ணு கினற வீமசேனனைக் கணடு ஸ்ரீ புருஷோததமன அடியாருடன நமக்குப பணி அலல வென்று காலன் விட்டகல தேவா வசுக்கள் யாது செய்தார்.

மேகம் நிழலெடுப்ப மின்னித்துளி தெளிப்ப
ஆகமதி மாருதக்கோன் வந்தசைப்ப—வாரி
மலர் தூவிப் பல்லாண்டு மங்கையர்கள் கூற
சிலர் துறந்து கொண்டெழுந்தார் சென்று. (248)

இவ்வகை வீமசேனனைத் தேவகுமாரரும், தேவ ஸ்திரீ களும, புட்ப வருஷம் பொழிந்து பொற்சிவிகைமீது வைதது

நிறைகுடமும் நிறைவிளக்கும் முளைப்பாலிகையுங் கொண்டு
......போலக்......

*　　*　　*　　*

கார்வரை மேல் வேந்தனும் கண்
டாற்றான் மிகவெறுத்துப் போந்தவினை—யாற்று[மல்
அற்ற தறிந்தது கொல் பாவினை.........
சுற்றமிழந் தேனென்றே தொக்கு. (249)

என்பது. காந்தள் அலர்ந்தது கைவிரித்தல் போன்றது கண்டு, நான் சுற்றமிழந்து போகின்ற[து கண்டு]தற்குக் கைவிரித்தீரோ வென்று உற்றுப்பாராமல் அப்பால் போயினான் தன்மபுத்திரன்.

தாங்கரிய பெருந்துயரந் தானுழன்று
பாங்கெலாம் சிந்தை பரந்தலைப்ப—நீங்கிப்
படர்கானந் தானகன்றான் பார்வேந்தன் முன்னே
இடராம் வினைகூர்ந் திட்டு. (250)

இவ்வகை செல்லாநிற்பக் குயிலினங்கள் கூவுகின்றது கண்டு யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

மானக் கதிர்வேல் மன்னவன்றன் முன்னே
கானக் குயிலினங்கள் கலந்தழைப்ப-மானத்தோ(டு)
எம்பியரை இங்கே வரக்கூவு மென்றுரைத்தான்
தம்பியர்போ கூறித் தளர்ந்து. (251)

என்றிவ்வகை குயிலினங்கள் கூவக்கேட்டுப் பெருந் துக்கமெய்தி என் சுற்றத்தாரை வரக் கூவாய் குயிலே என்று புலம்பி, ஆரணியத்தோடே போய்ப் பருப்பதங்களும், மாவி

209-வது ஏடுமுதல் 215-வது ஏடுவரையுமில்லை.

யாறுகளும கடந்து கலகமெனனும பருபதத்தையுங் கண்டு போகாநிறபச் சணபக மலாநததுகண்டு அதனருகில் துமபி களைக கணடு யாது சொனனான தன்மபுத்திரன.

வம்பவிழ்தார் சண்பகத்தின் மாமலரிற் றூதுண்டு
தும்பிகடா மங்கே தொடர்ந்தோடத்—தம்பியர்கள்
தனக்கென் னிலைஎல்லா மியம்புமின்க ளென்று [ரைத்தான்
மின்னுலகெண் கூர்ந்தளைவெல் வேந்து. (252)

இவ்வகை சொல்லிப் போகாநினற தனமபுத்திரனுக்கு ஆதிதநிய பகவான யாது செய்தான்.

பார்வேந்தர் வந்து பணிந்திறைஞ்சிப் பாரின்மேல்
தார்வேந்தன் துக்கந் தனைக்காணா—நீரொத்த
பாற்கடலிற் றோன்றும் பரிதி ஒளிமழுங்கி
மேற்கடலிற்சென் றணைந்தான் வெற்பு. (253)

இவ்வகை ஆநிதநியனும் அததமன பருபதஞ் சார்ந்தான. தனமபுததிரனும மகாதுயரத்துடே ஒரு வடவிருட்சத்தின கீழிருந்து நிததிரைகொள்ள அதன்மேல் வாழ்வதொரு மாநாகமம பல் வாயால் வளைதது யாது செயததோ எனில்,

†பெரிது மிரையொன்று பெற்றேமென் றெண்ணி
அரசன்றன்... ... ...
......மன் கண்டான் கலிந்து.
* * * *

என்பது தன்முன்னே வந்து நின்ற புருஷமிருகத்தினைக் சந்தோஷித்துப் பின்னை அதிசநதாபத்தனுய விம்மிவிம்மித துககமெய்தி நின்ற தன்மபுததிரனை நோக்கி யாது சொல் லிறறு புருஷ மிருகம்.

---

* இவ்வடி இருந்தபடி எழுதப்பட்டது. † இப்பாடல் முற்றுமில்லை. 218-வது முதல் 223-வது ஏடு முடிய இல்லை.

எந்தோழ னெம்பியர்பேர் சொல்லி இடருறுநீ
வந்தாயிங் கேதோ வரவென்ன—முந்த
அறிந்தீர் போல்நின்றீ ரார்கொலோ வென்றான்
பரிந்தோ ராமிருகம் பன். (254)

என்பது, வீமார்ச்சுனர் நகுலர் சகாதேவர் பேர் சொல்லுகின்றாய். நீ யாரென்று நிரூபிக்கப் போகின்றதில்லை. பயப்படாதே. நின்னை உள்ளவாறெல்லாம் உரைப்பாயா கென்று புருஷாமிருகம் கேட்பத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான,

யான் குருவம்சத்துத் தன்மபுத்திரன் என்பதறியாயோ. நீ என் யாகத்துக்கு அத்தினபுரத்துக்கு வந்தாய், நீ என்னை அறியாயோ என்று தன்மபுத்திரன் கூறக் கேட்டுக் கனத்த வியாகுலமாய் யாது சொல்லிற்றோ எனில.

* * * *

............த் தொண்ணூறு யோசனை கடக்கில அக்கோணம என்னும பருப்பதமுண்டு. மற்றதனைக் கடந்துபோய், ஸ்ரீ கேதாரத்தைக் காண்பாய் ஆகென்று பின்னும யாது சொல்லிற்றோ எனில்,

குருக்கள் குலபதியே கோவேந்தர் கோவே
திருக்கேதா ரத்தளவுஞ் சென்றால்—நெருக்கியோர்
புள்ளதனை யூர்கின்ற போற்றுகழல் மாயவனை
உள்ளவா றெல்லா முணர். (255)

இவ்வகை சொன்ன ஸ்ரீவாசிகம யாது சொல்லிற்றோ எனில,

சிவனுடைய மெய்யடியென் செவ்வாய்ப் பவளத்
தவளநகைத் தையல் மாதே—இவளுடைய
சொல்மிழற்று மஞ்சொற் சிறு கிளியை[யான்]
கொல்லமுனிந்த சாபமது தான். (256)

* 225 முதல் 235 வரை ஏடுகள் இல்லை.

எனபது யான பகவான அடியேனபால் பதிபரமேசுரி ஒரு கிளி வளாததாளதனைப பெறுமயக்கததாலே கொன றேன. பார்பபதி முனிந்து கிளியைக கொனறுய, நீயுங கிளி யுறுபபெறுவாய் எனறு சாபமிட, அன்றுமுதல அப்படியே திரிகினறேன. இப்பொயகையுமெனனதே, யாவரும் என்னை நலிவாரில்லை, நானும் விட்டுணு லோகததுப் போய் இப் பொழுது வநதேன. நீயும ஸ்ரீகேதாரம செலவாயஆகெனறு சொலலக் கேட்டுத தனமபுத்திரன சொலவான.

நீ, விட்டுணு உலகத்தினினறும் வந்தாயாகில், நீ விட் டுணுவைக கணடறிவையோ வென்ன, ஸ்ரீவாசிகம் யாது சொலலிறறோ வெனில,

வண்டாருந் தண்டார் துழாயலங்கல் மாயவனைக்
***கண்டேனவன் வடிவுசொல்லி யரற்றிவிழக்--கண்டு**

புருஷமிருகம தன்மபுத்திரனை முகததைத துடைத்துப் பினனும யாது சொலலிறறோ எனில,

தன்மபுததிரனே, உன் தனமசீலம தலையழிய இவ்வாறு செயதாரை மூலமறகொளகத் தவிர் எனறு கொதித்து யாது சொலலிற்றுப் புருஷமிருகம்,

மன்னுவுனக் கிளையார் வானடைய நீதான்போய்
இன்னுது செய்தார்மற் றியாவர்தான்—முன்னுளில்
பாருனக்கே யாக்கிப் பகைகெடுத்து நான்றருவேன்
நேருனக்கு முண்டோ[தா] நிலத்து. (257)

நினனை இவ்வாறு செய்தார் யார் எனறு சொலலுவாய். அவர்களை என் எயிற்றுக்கிரையாககி நின் முடிசூட்டிச் சதத லோகமும் இராசசியமும செலுத்துவிப்பன், நீ ஏதும் இட

---

*கண்டென்வன வடிவு. குறைப்பாடல் மூ. பாடம்.

ரூறவேண்டாமென்று வடவாமுகாக்கினிபோலக் கனன்று நின்று பின்னும் யாது சொல்லிறுரே எனில்.

காற்ருே மலையோ கடலோ கனலோ தான்
கூற்ருே உரையென்று கோபித்து—பற்றக்
கலியெனக்கு மானதோ கட்டுரையா யென்ருன்
வலிதனக்கொன் றில்லா தவன். (258)

என்றிவ்வகை புருஷமிருகம் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன்னுன் தன்மபுத்திரன்.

பூந்தாவும் காவும் பொருப்பும் புடைகாத்த
மாந்தாதா என்பவனும் வானடைந்தான்—காய்ந்த
இரணியனைப் பிளந்த மாயனெம் பெருமான்
சரணகமே என்றனக்குச் சார்பு. (259)

என்பது. உன்னைப்போல தையவான்களும் சத்திய வான்களுமில்லை. யாங்கள், நாராயணன் பணி மறுக்கலா காது, ஆதலால்,

நாராயணசாமி சரணர விந்தங்களே எமக்கு ராசியம் கண்டாய். பூலோகத்துக்கு ஸ்ரீமத் துவாரகாபதிக்கே இருந்து துஷ்டநிக்கிரகம் செய்து புலியும் புல்வாயும் ஒரு துறையிலே நீரூட்டினரும், மாந்தாதாவும் பலரும் மாண்டெய்தினர். அவரும் சுகத்தே அனுபவித்துக் கன்மபூமியில் மரணமின்றியே இருந்தார் யாவருமில்லை கண்டாய். யான் இனிக் கன்மபூமியில் இருப்பனல்ல னென்று தன்மபுத்திரன்† [‡பாலியபடியே, பஞ்ச இந்திரியங்களும் பேதியாலின்றன. யான் சொல்லும்வண்ணம் ஏதென்று தன்மபுத்திரன் கூறக் கேட்டு யாது சொல்லிற்று ஸ்ரீ வாசிகம்.]

* மான்ருேதான் மூ, பாடம். ‡ பால்லியபடியே மூ. பாடம்.
† இதற்கடுத்த ஏடு இல்லை.

செங்கோல் திசைநடப்பத் தேர்வேந்தர் தற்சூழச்
சிங்கா தனத்திருக்கும் சேவடிகள்—துங்கமத
மத்தகத்து மேலிருந்த மன்னவனே மாலவனாய்
இத்திசைநீ வந்தவா றென். (260)

இவ்வகை நீ மகாவிந்தம போாந்த வழிகள்தோறும் அதி பலவானகளாகிய தமபிமாரையும இழநது உன உற்றாரையும இழந்து இராசசியததினையும் துறநது பருபபதஙகளும் மாலி யாறுகளும கடநது வருந்தி நின பாதங்கள அததிப்பழத்தை ஒததிருநதனவெனறு பினனும யாது சொலலிறறோ எனில்,

தேவர்...... பணிகேட்பத் தேர்வேந்தர்[சூழக்]
காவலனாய்ப் பொய்கைதனைக் கைக்கொண்டு—யா
[வற்கு
மேலாக வீற்றிருப்பா யென்றுரைத்தான் மெய்
[வருந்த
மாலாகிச் செல்வானை வந்து. (261)

எனபது. இங்குனக்கு வேண்டினவெல்லாம தலைக்கட்டிக் கோமேதகத்தால மாடகூடப் பிரசாதஙகளும, விசுவகன்மாவை அழைத்து இங்கே உண்டாக்கித் தருவென, இங்கே இருமெனறு ஸ்ரீ வாசிகம் சொலல யாது சொன்னை தனம புத்திரன,

வேதனையும்வேத விதியினையு முன்னை வரும்
தீவினையுந் தீர்க்குந் திருமால்காண்—போதுலவு
பொற்றா மரைப்பாத மல்லாது பூதலமேல்
மற்றேதும் வையா மனம். (262)

என்றிவ்வகை சொல்லி நீ முன்னம் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கேதாரமே போகின்றேன எனறு போமளவில் நாராயண சாமி பாதகமலம்.

*மேகங்களோ வென்றி வெய்யகதிர் விட்டெறிப்ப
......ள்ளதீந்து மழைதானு மன்றி—நாகங்கள்
மெய்யுயிர்க்கு மன்ற வியன்கானஞ் சென்றடைந்
[தான்
.........ற் தாயகக் கோ......... (263)

இவ்வகை ஆதிதத கிரணததால வலலிசாதிகள வேறு படடு நாஙகளுமம நீ............நரகததிலே ஒடுஙகுகினற கானததை ஒருவகையாற கடந்துபோயச் சோநது அஙகுளள திாததஙகளையாடி அஙகுநினறும போய்க்கோணம எனனும பருபதங்கணடு,

காணி எனனும மாலியாறுஙகண்டு யாது செயதான தனமபுததிரன,

$சங்கு வீரமு மங்கேமாளிகைமேல் செங்கமலங்
காட்டித் திருமுகங்க ளங்கே அணிப்பாலிகை
...தன் மணப்பாறை மேலிருந்தான் வந்து. (264)

இவ்வகை இதனின மருஙகுணடாகிய மணிபபாறை மீதிருந்து இளைப்பாறி யஙகுநினறும் போய் தெயவசாரமெனனும மாலியாறறைப் பாலனியாய இருமருஙகும நந்தவனமாயப்பதியாயத தோன்றத தோாபாஙகாய, கானாது வியாது சொனனனை.

அரவுயர்த்தோன் வஞ்சனைக்கு மாற்றாது முன்ன
மிரவுபக லெம்பியரு நானும்—அருவி†......
வெங்கானம் போன்றதே என்றென்று மெய்
[‡துற்றான்
தன்காலுடன் தளர்ந்து தான. (265)

---

*ஈற்றடி இல்லை, 2-வது முதற் சீரில்லை குறைப்பாட்டு இருந்தவாறே எழுதப்பெறறது.

$ இப்பகுதி பாட்டிடை விரவியதுபோலக் காண்கிறது.

† நிறை மூலபாடம். ‡ துற்றான் பாடம்.

இவ்வகை..............பொக்கிஷததுப் பின்னே வீமசே னனை நினைநது யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தானே எனில்,

*நூற்றுவர்க ளென்று...............ம்
பெரும்போது தன்னை ஏற்றச்—செருக்களத்திலீ
[டழித்து
நாற்றிசையும் தோற்றம் படைத்தருளுந் தோள்
[வீமா
[தோ]ஞற்றம் கரைவாய் வின். (266)

எனபது, பினனும அருச்சுனனை நினைந்து யா[ஙங]னம் பிரலாபிததானே எனில

இத்தரை எல்லா மமர்க்களத்தி லாங்கே
எதிரெதிரே வில்லிறுத்த வேந்தாய்—அதிரதிரி
லோர்விசயன் முக்கணிறைவனெடும் போர்பொருத
தார்விசயா வென்றான் தளர்ந்து. (267)

அன்றியும,

*மாற்றலர் பெரும்புகழாய்......மன்னவனே [மன்ன
வனே]
ஏற்றவெல் வேந்தர் இளங்களிறே—கூற்றனைய
சீற்றத்தாய் தேவற்காய்த் தானவரைக் கொன்ற
டர்[த்தாய்] (268)

பூலோகத்துக் கன்னியரும் தெய்வலோகத்துக் கன்னியரும் நாகலோகத்துக் கன்னியரும, திரள்திரளாகப் பொய்கையினகண் நீராடவந்தார் அப்பொழுது தன்மபுத்திரனுந் துரோபதையை நினைந்து பிரலாபிப்பது கணடு கனனியர்கள் யாது சொன்னார்.

---

* இவ்விரண்டு பாடல்கள் அடி பிறழ்நதும் தளைகள் சிதைந்துமுள் ளது. இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.

மானிடவர் வந்திங் கழுதா ரெனச்சொல்லி
கானமயில் போலுங் கன்னியர்கள்—ஆனதெனன
அன்னநடை மடவா ராங்கவனைக் கண்டார்கள்
இன்ன தெனவுணர்வி ரிங்கு. (269)

பஞ்சிதழி இணையார் பாரப் பணைமுலையார்
நஞ்சே அனையவிழி நன்னுதலார்—மிஞ்சுமயில்
சாயலார் பூங்குழலார் சார்ந்தார் தருமனைத்தம்
மாய முடனே அறிந்து. (270)

மற்றும் சிலர் எங்ஙனம் வந்தாரோ எனில்,

நாமேதான் சென்றங்கே நன்றுசொல்லி நன் [கணைந்து
தாமே யருகணைந்தார் தையலார்—பூமேவு [ஞம்
பொற்று மரைமுகமும் பூண்முலையும் [பொற்று
நற்று மரையடியார் நன்று. (271)

பின்னும் சிலர் எவ்வண்ணம் வந்தாரோ எனில்,

மாக்குன்றின் மீது மயிற்கணங்கள் வந்தாற்போல்
பூக்குன்ற மாலை புடைசரிய—நோக்கரிய
மையரிக் கண்மாதர் மன்னவர் கொல்[லென்ன]
பொய்கைதனிற் போயணைந்தார் புக்கு. (272)

அப்பொழுது தன்மபுத்திரனை நோக்கி யாது சொன்னார்
கன்னியர்

செய்ய...........றுமா னிடவர் வடிவாய்
எய்தற் கரியவிட மெய்தினுய்—மையுற்ற
கன்னியரே நாங்கள் கா......யே புகுந்திங்[கு]
உன்னியவா றெங்கட் குரை. (273)

என்பது கன்னியர் வினவத் தனமபுத்திரன் யாது சொன்னனெ.

சேலெனுங்கட் கன்னியர்காள் செல்குதியோ எம்
[பியர்கள்
காலமே செய்யக் கதறுகின்றேன்—பாலனைய
மென்மொழியீர் நீங்கள் விரைந்து வினவுங்கால்
என்மொழிகேட் டென்[ன] பயன். (274)

என்பது, நான் என தம்பிமாரையும் துரோபதையும் இழந்து புலம்புகின்றேன், நீர் என மொழி கேட்டென்ன பயனென்று தனமபுத்திரன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொல லுவார்.

நீயாருன் தம்பியார் நேரிழையார் நீவனத்தில்
பேயாக நின்ற ரற்றும் பேதைமைஎன்—வாயார
உள்ளவா றெல்லா[ம்] உரைஎன்று ரோங்கோத
வெள்ளமாங் கண்படவார் மீட்டு. (275)

எனக் கேட்டுக் கன்னியருக்கு மறுமாற்றம் கொடாதே மதிமயங்கி இருந்து சிறிது தேறிப் பின்னை யாது சொன்னன் தனமபுத்திரன்.

பாண்டவரில் மூத்தவனுன் பாவைமீர் கேட்பீரே
லாண்டகையான் வீமாருச்சுனருங்-காண்டகுதோள்
வீரா விரட்டையரு[ம்] மென்சொற் றுரோபதையும்
சேர விழந்[*யானி]திருந்தேன் றேர்ந்து. (276)

* * * *

சேர்ந்து கலவிக்கடலில் செக்கானஞ் சூழ்ந்ததிரு
முற்றுமுலைத் தடத்து மூழ்கினர் நின்றார்பால்
கற்றார்க ளன்றோ கலந்து. (277)

249-வது எடு இல்லை. *து-மூ. பாடம். யானி மூ. பாடம்.

எனபது, இந்திரியஙகளை துறந்தாா யாவருமிலலை பூமி பாரந் தாஙகுகினறதும, அநேகாக தனமதானம செயகின்றதும அநுட்டான தாப்பணம செயகினறதும, வேளவியாகம் செய தும, மகாதானம செய்தும், வருந்துகினறுா். எஙகளைப போலும் தெய்வமாதர்கள் தனததட மூழகவும ஆடலபாடல காணவும கணடாயெனறும, அதுவுமனறியே சாவ லோகத துக்குஞ் சுவாமியாகிய பரமேசுரனுக்கு இரண்டு மாதர்களை நீஙகி இருககமாட்டாது பாதததிலும சேடர்முடியிலும வைத் திருக்கினறுா். ஸ்ரீ நாராயண பகவான திருமார்பிலே ஸ்ரீ தேவியையும் ஸ்ரீ பாதததிலே பூமி தேவியையும, கொண டிருககின்றுர். பிரமாதி தேவா வாகேஸ்வரியை நாவிலே தரிததும், சரசுவதியை அங்கையிலே தரிததுமிருக்கின்றுர். தேவேந்திரனு மெண்ணற்கரிய தேவிகள் சேவிப்பவிருககின றுன். நீ சங்கு சார்க்கந் துறந்தோமெனகிற,

* * * *

பொங்கு புனலாற தாய்............
எங்கு மிருண்ட வனமுளதாய்—அங்கே
சிங்கமொடு புல்வாய் செறித்துநில......தான்மேயு
மங்கு மலைகண்டா னவன். (278)

இவ்வகை, தொண்ணூறு யோசனை சென்று புத்தகிரி என்னும் பருப்பதங கணடு அதனமேலேறி[யப்பட்ட] அஙகே காணப்பட்ட பகவத் கோயில கண்டார், எங்ஙனம் துதித்தாரோ வெனில்,

தேடிவந்தேன் தாள்வேண்டி நிலமகன் பாரங் [குறைய]
விடாய் தீர்த்த கொம்பே—நெடியவரையில்
கஞ்சனுயிர் பிளந்தான்[றன்] தங்காய் கடுவினை [யேன்
நெஞ்சிலிடர் தீர்த்தருள்வாய் நீ. (279)

251-வது எடு இல்லை.

அன்றியும்,

*பொருகலையே மேற்கொண்டு போர்புரிந்து செங்கை
வருமயிடன் றன்சிரத்தை வாட்டித் — திருவடியை
மற்றதன்மேல் வைத்துகந்தான் தங்காய் வருந்திய
[வென்
குற்றமெலா[ம்] நீயே குறி (280)

என்று துதிக்க எங்ஙனம் தோன்றினள்.

*வாளொருகை தண்டொருகை வன்சூல—வில்
[லொருகை
நீளொலி சங்கினொடு நேமியுங்கையால் மருங்குற்ற
[செவ்வி
மதிகாட்டி ஆங்கேயருள் கொடுத்தாராயினு மாங்கு
(281)

இவ்வகை பிரத்தியக்ஷங்கண்டு மற்றவன திருநாமம் நூற றெட்டுங் துதிதது நிறப அவளுவேண......(தனமபு)த்திரன வேணடிக்கொள்வான். ஸ்ரீ நாராயணன ஸ்ரீபாதகமலங்களை ....யீண்டு.........வரநதருவாயெனனப் பிரசாதம செய தருளினன. அப்பொழுது,

*அங்கவள......வாந்த.........
......பொழுதே செங்கட்புலியுழலுந் திண்காட்
டிறத்துங்க மால் பொற்பாதஞ் சிந்[தித்து]
பொதி என்னு மந்தி. (282)

இவ்வகை நற்பொதி என்னும் மாலியாறுங் கடந்தேறி யப்பால்.........கடந்து போகா நிற்பக் கெதவாகினி என்னும் பெரியாறு மண்ணும் விண்ணும்.........நினறவிடத்து மாலி யாற்றைக் கண்டு போக அரிதென்று தம்பிமாரை நினை...... கண்[ண]ினைத் துதி பண்ணு நின்றளவில் அத்தன்மராசன யாது செய்தான.

* குறைப்பாட்டு சுவடிப்படி எழுதப்பெற்றது.

"என்னுருவம் தான்கொண்டு சென்றா லப்பொழுது
மன்னவனு மாங்கே மயங்குமெனத்—தன்னுருவம்
பொல்லாச் சுணங்கனாய்ப் போகும்படி துணிந்தான்
எல்லா[* எங்கு]மவ னிற்கு மிறைவன்." (283)

தன்மபுத்திரன் மனது சோதிப்பது பொருட்டாகத் தன்மராசனும் தன்னுருவம் மாறிப் பெற்ற வடிவில் ஒரு புழுத்த நாயின் வேஷங்கொண்டு சென்று யாது செய்தான் தன்மராயன்.

மின்னிவரும் பூணைகையார் மைந்தர்தம் கோமான்
தன்னிலமை சோதிப்பான் றான்வேண்டிப்--பொன்
தன்னுருவம் நீங்கித் தனியே ஒருநாளில் [னிகராம்
மன்னவன்பாற் சென்றான் மகிழ்ந்து (284)

இவ்வகை தன(ம) சரீரமெல்லாம் சொரி குருதியுட, வழும்புமாகிய நாய் இந்தத் தன்மபுத்திரனை அணுக வந்து வால் குழைத்து நின்று சுணங்குதான் யாது சொல்லிற்றென்னில்

சிரங்கனாய் வந்தவெனைத் தேர்வேந்தே என்னை
இரங்கியினி ஏறவிடாய் என்று—தரங்கம்
பரந்துபுனல் சூழ்நாட னத்திசேர் தி......
இரங்கவுரை செய்ததே இங்கு. (285)

என்பது, என்னை இந்த ஆறு கடக்கின்றாயா [என்னைக்] கொண்டுபோவாயாகென்று வால் குழைத்துச் சேவைசெய்து தன்மபுத்திரன் இரங்கும், ...து நிறமற்ற தன் சரீர மெல்லாம் புழுநெளியக் கண்டிரங்கி என்னை உனக்கிது வந்து ..... றி நிறமமாயியாறும் பிறிது வற்றினது கண்டு தன்மபுத்திரன் போகத் துணிதலும் சுணங்கனும் அதுகண்டு ஊளையிட்டு நின்று யாது சொல்லிற்றென்னில்,

---

* எங்கு மூ. பாடம்.

- தலையும் புழுத்தெனை சரீரமும்புண் ணெங்கு
மலேகின்(றேன) [வே]ண்டின்—றலைபுனல்சேர்
ஆற்றங்கரை கடக்க அய்யாகொண் டேகென்று
சாற்றின் வெவ்......... (286)

என்பது, நானிந்த வடிவினாகண சால நாள திரிந்தே
றேன இந்த மாலியாறு கடக்க மா[ட்டாமல்]........பாத
கம போக விரகலறி உழலுகினறேன. நீ என புண்ணிய
[நிருத்தத]தாலே வந்து தோனறினுய் என,

வழுவு மொழுகும் சுரோணிதமும் மேனி
முகமெல்லாமிருந் தூரத் தா—னேதும்
நெஞ்சில் நினையாதே நெடுமுடியின் மீதுவைத்தான்
பஞ்சவரில் மூத்தான் பரிந்து. (287)

எனபது, இவவகை முடுவலைத தலையில வைத்து வழுமபும
சுரோணிதமும தலையும முகமும வழிநதொழுகத தலையிலும
முகததிலும் புழுவூரதறகுச சலியாதே போகவும, இப்படிப்
போகினற தனமபுததிரனை நோககி யான முனபு செய்த
பாவஙகளாலே இபபடி அனுபவிககின்றேன என்று முடுவல
யாது சொலலிறறோ எனில,

பாரை ஒளித்துரைப்பன் பாப்பாரைத் தீங்குசெய்
ஊரை உறக்கத்தே தீயிடுவன்—ஏரி [வன்
கரையுடைப்பன் கூவல்குளம் காணிஎன்றுந் தூர்ப்
[பன்
உரையெடுத்துச் சொல்வதே உற்று. (288)

அன்றியும. பல மிருகஙகள், கொல்வன பசுவை வதை
செய்வன்,

---

* குறைப்பாடல்.

சிலமனிதர் சீவன் செகுப்பன் வலைபிணித்து
வான்பறவை கொல்வன் மரங்குறைப்பன்—மூத்
[தாரைத்
தான்பிறகு பேணேன் தலத்து. (289)

என்பது. மிருகங்களைக் கொலவன குராற் பசுவைக
கொலவன கொடிய பல குறறங்கள் செயவேன், மனுஷரைக
கொலவேன வலை பிணிதது பறவைகளைக் கொலவேன
வாழை மரங்களைக குறைப்பேன, குரவரைப் பேணேன, ஆத
லால மிகவும பாவங்கள் செய்வேனெனறு பினனும யாது
சொலலிறறோ எனில,

படுகுழிகள் கல்லிடுவன் பாவையுரை கொல்வன்
கொடியபல குற்ற மேற்கொள்வன்—இடுவதனை
இச்சி யே(ன்) ஆர்க்குமிசைவு கொண்டே(ன)
[னெஞ்ஞான்றும்
நச்சியர்க் கீயேன் நயந்து. (290)

இவ்வகை முடுவல் சொலலக் கேட்டுத் தன்மபுத்திரன
சொல்லுவான.

யாவராயினும் தான செய்த பாவங்களைச் சொன்னால்
பாவங்கள நீஙகுமெனறு மகா இருடிகள் சொல்ல யான கேட்
டறிவன ஆதலால நீயும் செய்த பாவம் சொன்னாய். உனககு
நரகமில்லை நானுமுனனை நட்டாற்றில் இழிய விடுகிலேன.
கரையேற்றிவிடுவே னென்று பின்னும் சொல்லுவான்,

எல்லாக் கொலைசெய்தா யாகிலும் யானுன்னைப்
புல்லாக் கரையிற்போய் விடுவன்—சொல்லா
அதுபெரிதே சொன்னாயின் றுற்றில்விடே னென்
[றுன்
மதிகுல...... வெண்குடையான் †தான். (291)

* குராற்பசு—கபில நிறப்பசு. † மகிழ்ந்து மூ. பாடம்.

எலலா விஜன செய்தாயாகிலு முனானை நான் நீரில் இழிய விடேனா, கரையிலேற விடுவேனெனறு தனமபுத்திரன் சொலலக கேட்டுச் சுணங்கனும யாது சொல்லிற்றே எனில்,

எல்லையதைக் கடப்ப னென்று மிருநிலத்தில்
சொல்லு......பொய்யேயாய்ச் சூழறிவு—மில்லாக்
கயவருடன் பகர்ந்து கைப்பிடியேன் கண்டாய்
இயல்வதே யார்க்கு மிடேன்ருன். (292)

இப்படிப் பலகாலுஞ் சுணங்கன சொல்லவும் மறறு அதன் கட்டுரை கேளாதே வடகரை ஏறினை தனமபுதகிரன், அப் பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோவெனில,

சிரங்கநாய் தான்தவிர்ந்து தெய்வ வடிவாகி
இரங்கியோ ரின்பத்த ஞகித்—தரங்களாய்ப்
பூமாரி தூவிப் புகழ்ந்தேற்றிப் போய்நின்ருன்
கோமான்றன் *நா[யை]க் குறித்து. (293)

இவ்வகைத தனமராசனும் சுணஙகனுருமாறித் திவ்விய ரூபத்தனுய் யாதருளிச் செய்தான,

நீ யென புத்திரன என்பதறகும சததியவான் என்ப தறகும நீயே அன்றி இலலைகணடாய் எனறு தனமபுத்திர னுககுப பிரதி உபகாரம செயதறகரிதென்று சொல்லி நீ உன் சரீரததுடனே சுவர்க்கலோகம் புகுவாய் என்று வரம கொடுத்துப் போயினுன் தனமபுததிரன.

மண்முழுதுந் தாளுண்டு மாயன் பணியினுல்
விண்முழுதுங் காணத் தவமேவினுன், (294)

* * * *

261-வது எடு இல்லை. * கை மூ. பாடம்.

........உரைகளுக்குப் பின்னர் இராத்திரி சென்றபின் ஆதித்தன் யாது செய்தான்.

குவளைமலர் வாய்திறப்பக் கோகிலங்க ளார்ப்பத்
தவளநிறச் சங்கொலி நின்றேங்க—*அருவரை [வாய்ப்
பொங்குதய மால்வரைக்கே போந்துதித்தான் [மார்த்தாண்டன்
*செங்க[திர்]த் திரள்வீசிச் சிவந்து. (295)

இவ்வகை கண்டு தன்மபுத்திரனும் மகா இருடியை விடைகொண்டு வடக்கு நோக்கிப் போயினார் என்றவாறு.

தெய்வக் கட [களிற்று]த் தேர்வேந்தனைத் [தொடர்ந்து
கவ்வைத் துயரங் கருத்தழிய—அவ்வகையே
துன்னிமித்த மெல்லாம் தொலைத்துவந்த மன்ன [னுக்கு
நன்னிமித்தம் காட்டும் நயந்து. (296)

இவ்வகை தன்மபுத்திரனும் நிமித்தங்கண்டு பிரியமெய்தி தொண்ணூறு யோசனை சென்று சங்கொடி என்னும் பருபதத்தினையும் கடந்துபோய் ஸ்ரீ கேதாரமும் முப்பது யோசனை எனச் சென்று, ஒரு வடவிருட்சத்தின் கீழிருந்து தம்பிமாரை நினைந்து யாங்(க)னம் புலம்புவான்.

வீமா விசயா விறனகுலா சாதேவா
வேமாறென் னுள்ளமெலாம் வெம்பினே— [னுவாவென்
ஒன்று மறிகிலே னூழ்வினை யார்செயலை
இன்று மறிகிலேன் யான். (297)

---

* அரி மூ. பாடம். * செங்கத்திரள்—மூ. பாடம்
கடற்களித்து மூ. பாடம்.

இவ்வகையிருந்து புலம்பிடவும் நனவிமித்தம் பல்வுந தோன்றிப் புண்டரீகாக்ஷன் புருஷோத்தமன் ஸ்ரீ கேசவன் அரங்கவாணன, சர்வசந்தோஷன், ஆப்பிரியன், கருடவாக னன, ஸ்ரீராமன, அச்சுதன, அநந்தசயனன், கருணாகரன, கார்முகில வணணன என்று துதி பண்ணி இனிது சொலலி நடந்து ஸ்ரீ கேதாரத்தை எவ்வணணம கண்டாரோ எனில்,

சுற்றுமதி லொருபால் சுற்றும்பொழி லொருபாற்
சுற்றுநதி யொருபால் சூழ்வனமாய்—மற்றதன்
செங்கமலக் கண்ணன் திருமேனி காட்டிற்றே [பின்
அங்கமலப் பொய்கையெல்லா மாங்கு. (297)

இவ்வகைத்தாகிய கேதாரமாவது நானகு திசையும் கமு கும், தெங்கும, கதலியும மிடைந்து, மலலிகை, சண்பகம, கேதகை தாமரை நெய்தல், தாதவிழ கழுநீர்மிடைந்து மூவா யிரந் தீர்த்தங்களை உடைத்தாகிய திருக்கேதாரத்தைக கணடு சமபிரமித்து வந்த திருக்குமரி யாது சநதோஷித்து ஒரு விருட்சத்தின கீழிருந்து நாராயண துதி பணணினன். அப் பொழுது ஸ்ரீ சுதன யாது செய்தருளினன.

சேமத்துத் தானிருத்திச் செங்கமலக் கண்ணன்பால்
சாமத்தே பேணித் தனிநெடுமால்—நாமத்தை
எப்பொழுது மெண்ணி இனிதமா வேத்தினன்
அப்போதருள் புரிந்தா னங்கு. (299)

எனபது, ஸ்ரீ சுதன போய ஸ்ரீ வைகுண்டம புக்கு நாரா யணசுவாமியை நமஸ்கரித்துத தன்மபுத்திரன திருக்கேதா ரத்துக்கு வந்தானென்று விண்ணப்பம் செய்யத் தேவதேவ னும மகாப்பிரியனுயவன சரீரத்தோடும வந்து நமமைக காணவேணுமென்று, திருவுளம்பற்றி அருளி திவ்விய ஸ்ரீ ஆதி தேவர்களும, சத்த இருடிகளும, தும்புரு நாரதர்களும, அசுரர்களையும அருளிப் பாடிட அவர்களும வந்து பணி ந்தென்று தொழுதுநிற்ப அருளிச் செய்வார்.

நீங்கள் போய்த் தனமபுத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென்று அருளிச்செய்ய விடைகொண்டு போந்து ஸ்ரீ கேதாரம் புகுந்த தனமபுத்திரனைக் கண்டு தேவர்கள் யாது சொன்னார்.

தேர்வேந்தர் வேந்தே திருக்கேதா ரம்புகுந்தாய்ப்
போர்வேந்தே முன்னாட் பொருக்களத்தில்—தார்
[வேந்தர்
துஞ்சிடப்போர் வென்றவனே துன்புவியில் நீராடி
நெஞ்சிலிடர் தீரென்றார் நின்று. (300)

என்பது தன்மபுத்திரனை நீயுன மித்துருவான தவத்தாரை யும் குருக்களையும் மூத்தோரையுங் கொன்ற பாவம கழியவும நீ உன தமபிமாரையும இழந்துபடுகிற துயரமும தீரும. இந்தத் தீர்த்தத்திலே விரும்பியாடுவாயா கென்று விமானங் கொண்டுவந்து நின்று சொல்லத் தனமபுத்திரனும மேல நோக்கிப் பார்த்துத் தேவர்களையும விமானத்தையுங் கண்டு தரிசன மோட்சம் பண்ணிப் பெருக்கப் பிரியப்பட்டுத் தீர்த் தம புகுகு யாது செய்தான.

வானவர்கள் சொல்லியமா தீர்த்தமற் றதனைத்
தானாடுவே னென்று தார்வேந்தன்—தேனாரும்
பூந்துழாய் மார்பன்றன் பொற்கமல பாதமே
சார்ந்தாடுவே னென்றான் தான். (301)

என்றிவ்வகை தீர்த்தத்திற்புகுகு நாராயணசுவாமி ஸ்ரீ பாதங்களே சேர்வேனென்று மனத்திற்கொண்டு தீர்த்தமாடி னான், அப்பொழுது, சரீரம் யாது நிகழ்ந்ததோ எனில,

ஊனுடம்பு நீங்கி ஒளிவயிரம்போ னிறமாய்
ஞானமுடனே தனித்தவனாய்—வானிடையே
தென்றற் றேர்கொண்டு திருமாலரு கெலாம்
மென்றற் றேறினா ருற்று. (302)

இவ்வகை தீர்த்தமாடித் திவ்விய ரூபம் பெற்றான் தன்ம புத்திரன் என்றவாறு.

அப்பொழுது தேவர்களும் சமபிரமித்துப் பிறிதாய் தனமபுத்திரனை மாருதத தேரேற்றிக்கொண்டு யாது செய்தார்.

பூப்பணிகள் தூவிப் புரிசங்கம் பேரிகைக
ளார்ப்பரிக்கக் கவரி யருகிரட்டப்--பார்த்திபன்றன்
தானவருந் தென்னே யென்று மறையோரு
[வானவரும்] மந்தரமேல் வாழ்த்தினாராங்கு. (303)

அன்றியும,

*மன்னு மடந்தையர்பல் லாண்டிசைப்ப வந்தங்கே
துன்னிய பாடல் தொடர்ந்தசைப்ப—அன்னிய
றில்லாமை காட்டி யிருவிசும்பு மாற்றதே [மொன்
எல்லாருங் கூட்டி இசைந்து. (304)

இவவகை சங்கு பேரிகை தாரை முழங்க அனைவரும புட்பவருடம பொழியப் பலலாணடிசைப்பப் பூரணகுமபமும் முளைப்பாலிகையும கொணடெதிா நிற்பத தெய்வ ஸ்திரீகள் எதிர்கொண்டு வெண்சாமரை அருகிரட்ட, வெள்ளி வெண் குடைமேல நிழற்ற, தெய்வப் பிராமணர் சாததிரம் சொல்ல, மகாராசா தொழுதேற்றிச் செலலாநின்ற தன்மபுத்திரனை நோக்கித் தேவர்கள் யாது சொன்னார்.

வண்டு முரலும் பொழில்சூழ் வளநாடா
கண்டா யியக்கர் கடிநகர்தான்—கொண்டிதனை
யாண்டிருந்து நீயிங் ககலா திருமென்றார்
வெண்............ (305)

*   *   *   *

இதன்பின் 268, 269 ஏடுகள் இல்லை.

* மண்ணுமடந்தை மூ. பாடம்.

அடியார் வந்தாலி.........
இருக்கை யிதுவாகுமென்று வுருத்திரர்வந்—தாங்
கீங்கொண்ட [*வனின்] னகரங் காட்டினார் [கே
பாங்கோ யெனஉரைத்தற் பாற்று. (306)

அதுகேட்டுத தனமபுததிரன் சொல்லுவான்.

சங்கநிதி, பத்மநிதிதனனை நீர் தந்திடினும் அங்கேழுல கம அவை பெறினும இங்கிரேன, எம்பிரான் வைகுந்தம என்னும சொல அலாது நமபிடேன நானென்று சொலலத தேவர்களும் சந்தோஷித்து அங்கு நின்றும கொண்டுபோயத தனமராசனுககுக் காட்டி யாது சொனனார்.

இவன்கா ணிடிமுரசு முன்னுயர்த்த கோமான்
இவன்கா ணிலத்தரசர் வேந்தன்—இவன்காண்
குந்தி மகனைக் குருகுலத்தார் கொற்றவனாய்
வந்தவன்காண் மாபெந்த மாங்கு. (307)

அனறியுட,

அரவுயர்த் தோன்றன்னை அமர்க்களத்தே கொன்று
பரவுபுகழ் சூரியமும் பண்ணிக்—கரவாத
கற்பகம்போல் வண்மையினன் கார்மேகம் போற்
[கொடையான்
நிற்பனவே செய்தா னிலத்து. (308)

இவன காண் தனமபுத்திரனுகின்றான். மறறிவன்றன மனோபுத்தி யறிந்துன்பாடே யிருததிக்கொள்வாயா கென்று மிவன், ஸ்ரீ வைகுணடத்தே போவதறகுப் பெரிதுங் கருணை யுணடாகச சொல்லுகினறான இவன் வைகுண்டம பெறுமா கிலும் நிருபித்தருள வாயாகென்று தேவர்கள் உரைப்பத் தனமபுத்திரனைத் தன்னருகே இருக்கப் பணித்துப் பினனும யாது சொனனான் தனமராசன.

* இப்பகாக் குறியில் உள்ளது ஏட்டின்படியே.

நன்மையும் தீமையும்நாடி இவன் பயந்த
தன்மமெலாந் தாரணியின் மேலாய்—இன்னதாம்
என்றெண்ணி யானறியக் கூறென்று னேந்திய
[தோள்
குன்றம்போல் வேலான் குறித்து. (309)

தன்மராசனும் சித்திரபுத்திரனை நோக்கி, இவன் செய்த தன்மபாவமெல்லாம் சொல்லுவாயாகென்ன யாது சொன்னான் சித்திரபுத்திரன்,

சண்பகத்தின் போதலர்ந்து தென்றல் தேரூர
பண்பயிற்றும் நன்னாள் பண்டொருநாள்—நண்பு
வல்லாது பேசிஅசுவத் தாமா வதனென் [கெட
றில்லாது சொன்னா னிவன். (310)

என்பது,

துரோணாசாரியன் னுயிர்த்த.........
* * * *
"சீடத்தான் சென்றார் கொதித்து"

இவ்வகை தன்மபுத்திரனைக் கொண்டுசென்று நாகராசனுக்குக் காட்டி யாது சொன்னார் கிங்கிலியர்,

மன்னவன் பொற் சிங்காதனத் திருப்பமாநிலத்து
மன்னரெல்லாம் வந்துதொழ மன்னுள்—மன்ன
[வர்கள்
செந்தாமரைக் கரத்தா லிங்கிவன்றன் சேவடியைப்
பைந்தாமஞ் சூட்டினா ராங்கு. (311)

இவ்வகைப்பட்ட தன்மபுத்திரன் இவன்காணென்று கிங்கிலியர் சொல்லக்கேட்டு அவர்களை நோக்கி யாது சொன்னான் நாகராசன்,

---

272-வது ஏடு இல்லை.

என்ன பிழையினுல் வந்தானிவ னென்றும்
மன்னன் வினவவவர் வந்துரைப்பார்—முன்னேர்
பிழைமாற்றத் தாலவர்க்கப் போநாகங் காட்டும்
தொழில்மார்க்க மென்முர் தொழுது. (312)

இவ்வகை பூலோகததிலே ஒரு பொய்யுரைத்தான எனறு இவனுககு ஏழு நகரமுங காணவேணுமெனறு தனமராசனே நிருமித்து நினனைச் சார்வாய் விடடான ஆதலால இவனுககு ஏழு நரகமுங கா[ங்கு]ட்டுவித்து வரபபணியாமெனறு தனம புததிரனேக காட்டிக் கொடுத்துப் போயினுா கிஙகிலியா என்றவாறு.

இப்பால் நாகராசனும் தன்னுடைய கிங்கிலியரை அழைத துக் கால தூதர்களையுங் கூட்டிககொண்டு தனமபுததிர னுக்கு ஏழு நரகமுங காட்டி வருகவெனறு சொலல அவாக ளும், இவனைக் கொணடுபோய்ப் பொய் மொழி சொன்ன இவனே வெட்டும என்பாரும, ஈர்வாளால அரியும எனபாரும அக்கினியில இட்டுப் புரட்டு எனபாரும், படுகுழியிலே நிறுத் திக் கழுததளவு வணல தூர்ததுத் தலை இலக்காக எறியும எனபாரும, செக்கிலிட்டுத் திரியும் என்பாரும், பலவுஞ சொலலி முதல் நரகில் கொண்டு செனறு காட்டிச சொல லுவார்.

பிணிப் பீ எனனும் இது நூறு யோசனே ஆழமும் அகல மும் உடைத்தாயது கண்டாய், இதில பொய் மொழி சொன ருைம், மன்றிடைப் பொய்த்தாரும, அவ்வியம் பேசினுரும், கண்டாய் பருந்தினுலும், கழுகினுலும் தினனப்படுகின்று ரெனறுங காட்டி அங்கு நின்றுங கொண்டு.........

* * * *

அடுதத 75 வது எடு இல்லை.

......(நிரயத்) தழுந்துகின்ற பாடுகண்டாய் என்று காட்டிச் சொல்லத் தருமபுத்திரனும் நாராயணா துகிபணாரி அரிகரி எம்பெருமானே இப்பொல்லா நரகமயான் காணப்பதோ என்று பின்னும் யாது சொன்னான்.

திண்ணந் தடிகளால் மோதிச் செறிநரகத்
துண்ணின் றெழுந்தசை கையுண்டுவரா — கண்
[ணனே
மண்ணளந்தாய் மாபலிபால் மண்ணிரந்த பொற்
[பாதம்
†கண்ணுறுங்கால் (313)

என்பது நான் படுகின்ற வேதனைகள் திருவுள மறிந்திலவோ, இந்நரகம் கண்ட கண்ணில் நின்னுடைய ஸ்ரீபாதங் காணப்பதோ அரிகரி என்று சொல்லி நிற்ப அங்கு நின்றும் கொண்டுபோய்

நால் (வது) நரகம் அருகு அணுகி (என்பது) நானூறு யோசனை ஆழமும் அகலமும் உடையது கண்டாய் இது தன மித்துருவாம் தவத்தாரைக் கொன்றும், மாறுபூமி கொண்டு படுகின்ற பாடு இதுகாண் என்று காட்டத் தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னான்.

செம்புருக்கி வார்த்துச் செவியாலும் வாயாலும்
அம்புகள்கொண் டாங்கே அழுந்துண்பார் — கொம்
*றழுவேறி நிற்பாருங் காணே னரகம் [பிற்
*புழுவேறி மேலூரப் பார்த்து. (314)

---

† காணுங்கால் மூ. பா. அன்று.

* இவ்வடிகள் உண்மை உருவம் திருத்தப்பெற்றது.

என்பது, நாதனே, நாராயணனே அபயமென்று துதி பண்ணி நிற்ப அங்கு நின்றுங் கொண்டுபோந்து அஞ்சா நரகம் புட்பகாண மென்பது ஐந்நூறு யோசனை யாழமும் அகலமும் உடையது கண்டாய், இது, பிறதார பாவம் பண்ணினும் சிறியத்தால் கொடுத்துப் பெரியத்தாலே வாங்கினுரும், துலாக்கோல் பொய்த்தாரும், தன்மதானம் இகழ்ந்தாரும், கொடுப்பது விலக்கினரும், தன்னுடைய பத்தாவிருக்கப் பிறரோடு பயன்கொண்டாரும், பசுக்களை கொன்றாரும், படுகின்றரென்று காட்டி நிற்பத் தன்மபுத்திரனும் நாராயணன துதிபண்ணி நின்று, சௌரைக் கடாவின காலிலே கட்டியிழுப்பாரும், செம்புருக்கி வாயில வார்ப்பாரும், இருப்பு நாராசம் ஏற்றுவாரும், மற்றதனைக் காய்ச்சித் தழுவுவாறும் ஆகப்படுகின்ற வேதனைகண்டு அரிகரி புருஷோத்தமனே இவர்கள் படுகின்ற வேதனை என்னே! என்றும் இவர்கள் என்ன பாவம் செய்தாரென்று கேட்பத் தூதுவர் சொல்லுவார், மாதாக்களை வைதாரும், இல்லிடம் வழுவினரும் வம்சங்களை அழித்தாரும் பிராமணர் தவசிகளைக் கொன்றாரும் மற்றவர் திரவியங்களைப் பறித்துக்கொண்டாரும் இவர்காண் என்று தூதர் சொல்லத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

ஏற்றின்தன் காலாலே கட்டியிழுத் தெங்கும்
சாற்றியவர்கள் சதை யறிந்து—பாறினங்கள்
தின்றிட்டுத் தான்மருவுஞ் சேணரகம் காணுதே
இன்றருள்செய் மாலே எமக்கு. (315)

என்பது. இந்நரகத்தில் கிடந்து படுகின்றவர்கள் துக்கங்களைக் கண்டு நாராயண துதிபண்ணி நிற்ப அங்கு நின்றுங் கொண்டுபோந்து ஆருநரகம் ஆறு யோசனை ஆழமும் அகலமும் உடையது கசவானக மென்பது காட்டக் கண்டு தன்மபுத்திரன யாது சொன்னான்.

கழுத்தளவு கும்பியிலே கையெடுத்து நிற்பார்
புழுக்கள் செவியாற் புகவே—வழுக்கி
விழுநரகங் கண்டு மெய்சோர்வன் மாலே
வுழுநரகம் [*காண்பதோ புக்கு.] (316)

* * * *

.........(நரக)த்திலே வாயளவு கும்பியிலே நின்றழுந்து கின்ற துரியோதனனைக் கண்டு போவதோ இவனுக்கு இது வும் அடுக்குமதோ நாராயணனே இவனை இப்படிக்கண்டு நான் போய் சுவர்க்கலோகத்தில(தே) இருப்பேனோ இவனைக் கொண்டன்றி இவ்விடம் விடுகிலேன் என்று தன்மபுத்திரன் சொல்லா நிற்பக் காலதூதரும், கிங்கிலியரும், இராக்கதரும் பார்த்துச் சொல்லுவார்,

“ இன்னா செய்தாரை ஒறுத்த லவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல் ”

நன்மாற்றம் முன்னோர் கூறுவதுமுண்டு குறித்தினது தாள் கண்டோமாறில பெருமபுகமாள வந்து,

என்பது முன்னந்தன்னை இகழ்ந்தது பாரா நன்மை செய்யக் கருதி,.........

...........அன்றி யான் உன்னைச் செய்தனவாக எண்ண வேண்டாம் என்று நானிப்படி நரகத்தழுந்து மதுகண்டும் போமதுனக்குப் போதாது, நீ என்னை நரகத்தினின்றும் வாங் காது போகில் உனக்குச் சாலத்தோஷ முண்டென்று துரியோ தனன் சொன்னதற்குச் சாலவும் பிரியனாய் நீ சொல்லியதெல் லாம் உள்ளத்தன்றோ என்று துரியோதனன் அழுந்துகின்ற நரகத்துக்கு [வக்கடவ] தூதரை நோக்கி யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

279-வது ஏடு இல்லை. * காண்பதோ புக்கு எ-து மூ. பா. அன்று.
281-வது ஏடு இல்லை.

தான்செய்த தன்மத்தி லேபாதி தானீந்து
வான்செய் நரகத்தில் வாங்கினான்—தேன்பாய்த்
தூயமலர் பாத்துண்ணும் துங்கவரை நன்னுடன்
தீயவனைக் கொண்டணைந்தான் சென்று. (317)

இவவகை நரகததில நின்றும விடுவிததுககொண்டு நிற பத துரியோதனனும தன்மபுததிரனை நமஸகாரம செய்து நிறப இருவரும கூடிப போந்து நரகராசனைக் காணாவவனும யாது சொனனான,

திருக்கண்ட கண்பழுது சேராதெனுஞ் சொற்
குருக்கள் குலபதிபாற் கண்டோம்—நெருக்கிச்
செருநரகம் செய்தானைத் தீவினைசெய் யாத
அருநரக வாங்குவித்தா னுங்கு. (318)

இவ்வகை அவன செயத குறைகளெலலாம் காணுதே நனமை செயது தெயவலோகததும தனனுடைய புகழ நிறுத தினன தனமபுததிரன எனறு நரகராசனும பிரியபபடடுச் சொலலுவான்.

இலக்குமி சேர்ந்த விடமெல்லாம் ஸ்ரீயுணடானுற்போல தனமபுததிரன நரகங கணடது. துரியோதனனுக்......

* * * *

............(அடைநததி)ற் பாதி கொடுதது நரகததில நினறு விடடுப் போந்து நின திருவாசல்புறததே வந்து நினறார்க ளெனறு விணணப்பஞ் செய்யத் தன்மராசன் யாதருளிச செயதான,

கங்கைக் குருநாடர் காவலா காவலன்றான்
அங்கு[ரை]த்தான் செய்த வதுகேட்டு--இங்கிவரை
அர்ச்சித்து நற்றீர்த்த மாட்டுமின்க ளென்றுரைத் [தான்
பொய்ச்சித்த மில்லான் புரிந்து. (319)

284-வது ஏடு இல்லை. * குருக்கள் குலபதி—கவுரவர் தலைவர்.

என்பது தேவர்கள் எல்லாரும் ஆடுகின்ற தீர்த்தத்திலே பஞ்ச(கவ்விய) மாட்டுவித்து இருவரையும் கொண்டுவாரு மென்று தன்மராசன் அருளிச் செய்யத் தேவர்கள் யாது செய்தார்.

தக்க விருவரையுந் தாம்புனலிற் றுன்கொண்டு
[*போய்]
மிக்க பெருந்தீர்த்த மிகவாடி—ஒக்கத்தான்
மாருதத்தே ரேற்றித் தருமன்மருங் கணைந்தார்
பாரதத்தை யாதரித்தார் பண்டு. (320)

இருவரையும் பஞ்சதீர்த்த மாட்டுவித்துத் தேரிலேற்றிக் கொண்டு தேவர்களும் இருடிகளும் சூழ்ந்துகொண்டு வந்து தன்மராசனுக்குக் காட்ட இருவரும் தன்மராசனை அடி வணங்கி நிற்பத் தன்மராசனும் பெருக்கச் சந்தோஷித்துத் தன்மபுத்திரனைக் கருவிழியால் பெரிதுமநோக்கித் தேவர்களை யும் இருடிகளையும் நோக்கி யாது சொன்னான் தன்மராசன்.

பூவினொடு புனைந்த நார்போலப் புற்றரவம்
மேவியிடு மாணிக்க மேபோல—மேவிக்
கருமமது காந்தாரி காதலற்காய்த் தேவர்
தருமன் நரகுகண்டான் றான். (321)

அன்றியும்,

பாலோ டளாயநீர் பாலானது போலச்
சாலமிகு தன்மன் றன்னருளால்—ஞாலநிகழ்
காந்தாரி காதலற்கே காரணமாய் நிகழ்நரகம்
போந்தேற லாய்த்தே புரிந்து. (322)

இவ்வகை தேவர்களும் இருடிகளும் கேட்பத் தன்மபுத்திரனுக்குக் கருணை செய்து, இனிமை சொல்லி தெய்வலோ

* போய் மூ. பாடம்.

கததுக்குந தன புகழ நிறுததினுன் என்று பிரியமெய்தித் தேவர்களை நோக்கி இவனுககு இராசவிருடியெனறு அபிஷேகஞ் செய்வீராமின எனறு தன்மராசன பணிப்பத் தேவாகளும இருடிகளும சஙகு பேரிகை கடலபோல முழஙக யாது செயதாரோவெனில,

சென்றுடு தீர்த்தமது செல்லப் பணிக்குமவர்
முன்னுள்வந் தாட்ட முயன்றதுபோல்—நன்று
மிகல் வானவர்கள் இராச விருடியே. (323)

*　　*　　*　　*

எலலாருந தான் காட்டுஞ் சொர்க்கததில எலலாரும வணஙக இனி நிருமின மன்னவனே யெனனெ(ன்றுன) ஈஙகு எனபது, உன மித்துருவாம தவததாரை எலலாம உனககாகத தஙகோ யாதொருவன் செய்த நனமை உன சுற்றததாக கெலலாம் சுவாக்கமெய்தலாலாது இவர்களெலலாம (பூலோகததவர்கள்) பணிகேட்ப இந்த லோகத்தே இருப்பாயாகென யாது சொனனுன.

மெய்யே யானவைவேண்டேன் விரும்பேன் சுவர்க்
[கங்கள்
பொய்யெல்லாம்............புறம்பே—கையால்
சிலைஎடுத்தான் தென்னிலங்கை செற்றுன்புள்
[ளூர்ந்தான்
மலை எடுத்தான். (324)

*　　*　　*　　*

ஆதிமுதல்வன் னருமறையோ னுன்முகத்தோன்
வேதியன் றன்முகப்பே மேவினுர்—கோதில்லா
............யும் வளநாடர் கோமானே டெல்லை
வாழ்......னேர் இசைந்து. (325)

288-வது எடு இல்லை.

290-வது எடு இல்லை. தனனைமதிததா எனபது மூ. பா. அன்று.

இவ்வகை இவர்களெல்லாம (தனமராச)னைக் கொண்டு போயப் பிரமலோகமபுககு பிரமாவுக்குக காட்டுமளவில பிரமாவெ(வ்வாறு கூறினு)ரோ எனில,

கற்றைச் சடைக் கவரிக் காரிகையார் தாமிரட்டச்
சுற்றெங்கும் வானவர்கள் தாம்சூழ—வுற்ருெளிரும்
செம்பொன் மணிப்பீடத் தேவியரோ டங்கிருந்தான்
அம்பொன்மி னுன்மு[க*வ னுங்கு]. (326)

இவ்வகை தேவர் குழாகு சூழ இருடிகணஙகள் தோத திரம் பண்ணத் தெய்வ கனனியர் (வெண்குடை) கவிப்ப பொறசிஙகாதனததின மிசை இருநத பிரமாவைத் தேவா களும் நமஸகரிதது, த(தனமராசனுக்குக்) காட்ட தனமபுத திரனும் தண்டமபண்ணி நமஸகாரம் செயது நிறப பிரமா வும பெருக்க சநதோஷிதது்த் தனமபுத்திரனை நோக்கி யாத ருளிச் செயதாரோவெனில்,

வேண்டுமரு ளெய்தலும் விண்ணுெடுமண் ணுண்ட
ஆண்டகையா[ய்] இங்கே யமர்ந்திருநீ—தூண்ட
வரால் பிழைத்துச் சோலைவயலுழக்கும் நன்னுடா
தராதலத்தார் கோவே தரித்து. (327)

எனபது, மனுஷனுயிருந்து நீ தெய்வலோகத்துக்குள் சரீரத்தோடே வந்து சுவர்க்கலோக மெயதினுய், எம் ராஜய மும் கணடாய். அதுவுமனறி, மகாதானம் பண்ணினுரும் இவ்வுலகம காணமாட்டார். நீ செய்த தனம தானங்களாலும் தவசினுலும், எனனையும, இவ்வுலகததையும் காணப்பெற் ருய் நீயும் புண்ணியகிருதன கண்டாய், நீ இவ்வுலகத்தே தேவர்கள் எல்லாம் பணிகேட்ப வீறறிருப்பாயா கெனறு பிரமா அருளிச் செய்யக்கேட்டுத் தன்மபுத்திரன் யாது விண் ணப்பஞ் செய்தானே எனில்,

---

* சேர்க்கப்பெற்றது,

மண்ணுலகும் விண்ணுலகுந் தானாகி மற்றுமெல்லா
மெண்ணுலவா தென்னுள்ளத் தேயிருந்த—கண்
[ணன்றன்
நற்பாதந் தானடைந்தால் நான்முகனே உன்னு
]டைய
பொற்பாதங் காண்பரிதோ புக்கு. (328)

இவ்வகை நாராயணசாமி பிரசாதமே எனக்குக் காண வொணாது தனவுமுண்டோவென்று நமஸ்கரித்து நிற்ப பிரமாவும் அப்போது கருணையெய்தித் தேவர்களை நோக்கி யாதருளிச் செய்தார். நீங்கள் எல்லாரும் கூடித் தன்மபுத்திரனுக்கு பிரமரிஷியென்று அபிஷேகம் செய்வீராமென என்றும் இன்னும் யாதருளிச் செய்தார் பிரமா.

வேத விதிகடந்த வண்ணத்தால் வேல்விந்தை
பாதிமறை யிருடியாக வென்று—ஓதியநூல்
மாதவத்தீ ரெல்லாம் வகுத்துரைமி னென்றுரைத்
[தார்
போதகத்தில் வீற்றிருந்தார் பூண்டு. (329)

இவ்வகை பிரமா அருளிச் செய்ய பிருமா இருடிகளும் தெய்வ இருடிகளும் கூடி பிரும இருடி என்று உபதேசமுங் கொடுத்துக்கொண்டு சென்று பிரமாவுக்குக் காட்ட பிருமா யாதருளிச் செய்தார்.

வானவருந் தானவரும் வந்துபணி கேட்பக்
கோனவனு மிவ்வுலகங் கொண்டருளீர்—ஏனல்
தருமணிகோட் டாற்கிளைக்கு[ம்] மண்புறவில்
[நாடா
தருமா வெனவுரைத்தார் தான். (330)

எல்லாரு மேத்தி இறைஞ்சியிடுஞ் சேவடிகள்
அல்லால் பலகருத் தென்றுதலால் — நல்லானை
ஞாலமது வுண்டுமிழ்ந்த நாயகனை யல்லாதொன்
றூலது வேண்டே னரசு. (331)

என்பது, வேதியனே, விண்ணவா பெருமானே, வெண்டாமரை அகத்தானே, பொன்மேனியானே, நான்முகனே, நாமடந்தை கேள்வனே, நாதா நாதனே, ஆதி பிரமனே, யானே எவ்வுலகமும் வேண்டேன், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் மலரடிகளே எனக்கு சுவர்க்கலோகமென்று நின்னுடைய நற்றுணை சேவடிகள் சூடுதற்கு பெரிதும் தாகமுடையேன், கடுகிற பணித்தருளி விடைதருவாயாகென பிருமாவும் இதற்குடன்பட்டுத் தேவர்களை நோக்கி ஸ்ரீ வைகுண்டம்..........

* * * *

......அத்தன்மபுத்திரனுக்கு நாராயணசாமியைக் காட்டுமின்க ளென்ன மற்றவனை விடைகொண்டு மாருதத் தேரேற்றிக் கொண்டுபோய் ஸ்ரீ வைகுண்டம் சென்றெய்த யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்.

மாடங்கள் தோறும் மணிவிளக்கும் பாலிகையும்
ஆடற் பதாதைகளு மங்கங்கே—நீடிய......
பேரிகையுஞ் சங்கும் பெருவிழாத்தான் வையத்தார்
மூரிநெடுந் தேர்வேந்தன் முன். (332)

இவ்வண்ணமே அலங்கரித்துத் தெய்வமாதர்கள் பல்லாண்டிசைப்ப மணிநெடுந்தேர்மேல் கொண்டு பவளச சாமரை அருகிரட்ட வெள்ளரி வெண்குடை மேலநிழற்ற, ஒற்றைச சங்கு முன்னூத, வைஷ்ணவரெல்லாம் தன்மபுத்திரனை எதிர்கொண்டு சென்றார். அப்பொழுது நாராயணசாமியும், தன்மபுத்திரன் வரவு பார்த்து ஸ்ரீ கருடவாகனன்மேல்

* தன்புறவில் நாடா என்றிருக்கலாம். 295 வது ஏடு இல்லை.

கொண்டு பிரமத்தினாலே பார்த்துநின்ற நாராயணசாமியைத் தன்மபுத்திரன் யாங்ஙனம் கண்டானோ எனில்,

நீலத்தடவரை மேல் நீண்டிருந்த கொற்றவரும்
கோலச்செந் தாமரைப்பூங் கொள்கையெலாம்— [ஞாலக்
*கங்கையகல காண்மார்பங் கருதுந் திருநாபிச்
*செவ்வாயு மாங்கே நிகழ்ந்து. (333)

என்பது. செந்தாமரைப் பூவே போன்ற மார்புக்கும் ஆலிலையே போல்ப் புலப்பிடாநின்றன, புருஷோத்தமனை அணுகச் செல்லாநின்ற பொழுது புருஷோத்தமனைத் தேவர்கள் கண்டு யாது சொன்னாரோ எனில்,

ஈசனுக்கும் எங்களுக்கும் எல்லோர்க்கும் ஏற்றி [நின்ற
வாசவனுங் காணாத மாயவனை—நேசத்தால்
நல்லதரு மன்பொருட்டா லேநற் றவத்தா
லெல்லோருங் காண்பதுவே இன்று. (334)

என்பது, ஈசுரன் முதலாகிய இந்திராதி தேவர்களாலும் காண்பதற்கரிய ஸ்ரீபாதங்களைத் தன்மபுத்திரன் பொருட்டாக அடியோங்கள் திருவடி தொழுதோம். **இவன் மகாவிந்தம் போந்தது** நம்முடைய புண்ணியமாயிற்றே என்று தேவர்கள் எல்லாம் பெருக்கச் சந்தோஷித்து விடை என்று நமஸ்கரித்துப் போயினார் என்றவாறு.

இப்பால் ஸ்ரீ பாதத்தின்கீழே அஞ்சலிசெய்து நின்ற தன்மபுத்திரனை நோக்கி எல்லாப் பிரியங்களும் அருளிச் செய்து வரவணைத்துத் தடவி இரண்டு ஸ்ரீ பாதங்களையும் இவன் தலைமேல் சூட்டித் தன்னடியார் எல்லாரையும் (வர வழைத்துக் கூட்)டி மற்றிவனைப் பூசிக்கப்பண்ணி நினனே

* இவ்வடிகளிரண்டும் பிரதியிலிருந்தபடியே.

எனறேனும இருந்து போமென்று நினைநதருளாத தனமபுத்திரனை நோககி யாதருளிச செய்தாா நாராயணசாமி,

எனக்கினியா ரெல்லாரு மியைந்ததற்குத் [தக்க]
மனக்கினிய வான்சுவர்க்கந் தன்னை—வனத்தினிய
தேனிருந் தங்குண்ணும் செழுவண் டாற்றற்குத்
தானிசைந்து காட்டினன் ரூன். (335)

எனபது. இவாகள் கண்டாய நமக்கானதான பத்தர்கள் இவாகள் பலலாணடிசைப்ப முதது, மாணிககு, வயிடூரியங களால அழுத்தபபெற்ற... .....

......மாட கூடப பிரசாதங்களால குறைவற இருநத தனவடியாரைத் தனமபுததிரனுககுக காட்டி வாரா நிறபச யிலா யாங் கனமிருந்தாரோ எனில,

வெண்சாமரை இரட்ட மெல்லமளி மேலிருந்து
பண்சார் மொழியார் பலவிருப்பக் கண்டார்கள்
போற்றிசைப்ப வாழ்வளித்த புண்ணியமால் தன்ம
[னுக்கு
நாற்றிசையுங் காட்டினு னுங்கு. (336)

இவ்வகை, ஸ்ரீ வைகுண்டததை நாலு வாசலுங காட்டி நின்றபொழுது யாது கண்டாரோ எனில், பெரிய கோபுர வாசலாய ஆகாசததை அளவிடா நினறது மாணிககமே தூணாக நினறது. முத்தாலும வயிடூரியததாலும், கோமேதகததாலும மேவப்பெறற கோயிலகளையுடையது நூறாயிரம் தெய்வ ஸதிரீகள் ஆடிவருடத் தும்புரு நாரதா வீணை சேவிபபத தெய்வ கன்னியர் கவரி பணி மாறவும் அனேகங் கோடி நவமணிகளால அழுத்தப்பட்ட சிஙகாதனத்தின் மேல, இந்த மகாபெலியைக் காட்டியவன்* கோயில் வாசல குறுகிடும அளவில் மகாபெலியைக் கண்டு யாது செய்வான்.

* தக்க என்பது சேர்க்கை. 299, 300 இவ்விரண்டு ஏடுகளில்லை.

மண்ணிரந்து மாயவற்கு மண்முழுதுந் தானீந்த
அண்ணலிருந்தங் கதி பதிக்கே—மண்ணளந்து
கொண்டல்மால் செல்லக் குலைந்தெழுந்து மப் [பொழுது
கண்டு பணிந்திட்டான் கலந்து. (337)

எ-து. மகாபலியை புருஷோத்தமன தனமபுத்திரனுக்குக் காட்டுவது பொருட்டாகப் புருஷோத்தமன ஸ்ரீ நாராயணசுவாமி எழுந்தருளுமளவில் மகாபலி அஞ்சலியததனுய எதிர்வந்து யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

பூவைப்பூ வண்ணன் புருஷோத் தமன்பாதம்
சேவித்து மாபலிதான் செப்புவான்—கோவெந் [கோவர்த்]
தனமெடுத்துக் கோநிரையைக் காத்தாய் இங்கே [ஞே
மனமெடுத்து வந்தருளு மாறு. (338)

எனபது, தம்பிரானே அடியேன கொட்டில வாசலிலே ஸ்ரீ நாராயணசாமி எது காரியம் இனனதென்றறியாதே அடியேனுககுச சாலப் பயமாய் இரா நினறது அருளிச் செய்வாய் ஆகெனறு அடிபணிந்து, மகாபலி (போற)றி செய்து நிறபத தனமபுததிரனைக காட்டி நாராயணசாமி யாதருளிச செய்தாரோ எனில்,

இவன்கண்டாய் கங்கை வளநாடான் தரும[ன்]
இவன்கண்டாய் பஞ்சவரில் மூத்தா—னிவன்கண் [டாய்
பொய்யுரையா நாவெனக்குப் பூபதியாய்
மெய்யுரையால் மேவியதோர் வேந்து. (339)

முற்றும்.

வெற்றிவேல் பவர் பிரஸ், தஞ்சாவூர்.

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

அரும்பதக் குறிப்புகள்.

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.	பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
207	அக்கம்	126	ஆங்கங்கள்
207	அக்கரம்	276	ஆண்டகையான்
85	அகமனோவை	12	ஆயாபுகழ்
20	அங்கி	130	ஆயிரம்
225	அங்கிமானா	185	ஆரணனே
33	அங்குட்ட	121	ஆரமுதம்
15	அடற்குருகு	8	ஆலித்து
125	அடிப்பவளம்	46	ஆழிநீர் வண்ணனை
38	அணிநெடுந்தேர்	180	இடிந்துடிக்கும்
203	அணிவக்கொடி	49	இடும்பனை
165	அத்தியூர்	74	இமைப்பொழுது
107	அபிநேகபாலன	305	இயக்கர்
194	அம்போருதம்	76	இருதலைக்கொள்ளி
87	அரவணை	304	இருவிசும்பு
144	அரவம்	219	இலங்கை
70	அரவுயர்த்தோன்	74	இறையும்
27	அராவிடுங்கோள்	18	ஈரொன்பதினமர்
106	அராவிந்தத் தடவரை	14	உதிரமுதிர்
196	அரிசினம்	78	உம்பியார்
96	அருஞ்சுரம்	178	உருக்கரந்து
13	அருளிப்பாடு	112	உருமதிர
163	அல்லும் பகல்	245	எட்டெழுத்து
108	அறம்	78	எண்டிசை
134	அன்னங்கள்	108	எண்ணுறு

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
89	எழில நகரி
211	எழுபிறபபு
27	ஏத இருப்புலத்தை
91	ஏழுபகல
91	ஏழுபரி
91	ஏழுபொழில
330	ஏனலதருமணிககோடு
217	ஐந்துமலா
45	ஐயாறு நால
96	ஐவீரும
32	ஒண்பதி
177	ஒல்லைநீா
193	ஒள் இணையார்
238	ஓரிகுரல
50	கஙகைமகன
20	கஞ்சன
175	கடலிலஙகை
73	கடறறுவரை
210	கணணபுரவ
21	கதியிலை
40	கதுவெனைப்பேரய
200	கமலககழல
206	கயம
107	கரிமுகவன
121	கருஙகாகம
235	கருஙகுயில்
11	கருடன
23	கருபபிணி
3	கருமபிடாம

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
13	கருமுகில
120	கருவேந்து
8	கலி
59	கலிபுகுந்தான
296	கவவை
24	கனகாணியான
14	கனகவெறபு
91	கனவரை
17	கனனன்
217	காசினி
44	காண்டாவனம
325	காந்தாரி
115	காமபனை தோள்
326	காரிகையார்
98	கார்ககடல
48	கார்மேகம
123	கார்மேகவண்ணன
106	கார்வணணன
9	காரவரை
107	காலபொவதும
269	கானமயில்
226	கிஞ்சுகம
6	கிரதுககள
17	கிருபன
135	கிளிமொழியார்
116	குடபால
307	குந்திமகன
212	குருகு
300	குருக்களம

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
88	குருக்கள்
73	குருநாடனை
9	குருபதி
118	கூசசமை
288	கூவலகுலம
258	கூறறு
125	கொடிப்பவளம
316	கொமபி
90	கோககநகை
131	கோகுலஙகள
173	கோஙகு
37	கோமதலை
43	கோவாததனம
112	கோளுமை
91	சஙகரனை
134	சஙகாழி
41	சஙகுவாய்
157	சடைமௌலி
192	சந்திரவா
4	சமுதமும
30	சமபு
60	சழககொடி
259	சரணகம
3	சனமேசயனை
126	சாகரஙகள
31	சாடினர்
227	சாதிகை
80	சாமந்தா
140	சிங்காதனம்

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
157	சிருந்தி
242	சிறையுறற
222	சினவேஙகை
126	சீதரனை
223	சுசசயம
283	சுணஙகனை
39	சுரோணிதம்
107	சுரோததகிரி
145	சுவாதம
308	சூரியம
53	சூறை
289	செகுபபனை
52	செஙகண்மால்
297	செஙகமலம
209	செஞ்சாநதம்
38	செருக்கண்
187	செருக்கழித்த
172	ஞாலம்
186	தஞ்சம்
245	தணடுழாய்
16	தரணி
27	தராதலம்
10	தருமனை
51	தனஞ்சயன்
39	தாயஞ்சேர்
309	தாரணி
159	தாவுபுகழ்
115	தானவா
119	தானவனை

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.	பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
148	திண்கமலர்	67	நரகுலமீது
313	திண்ணந்தடிகள	124	நரபதிகள்
255	திருக்கேதாரம	296	நலநிமித்தம
189	திருந்தார்	270	நன்னூலார்
180	திருப்பாற்கடல்	149	நாகலோகம
22	திருவோலக்கம	208	நாச்சுழன்று
61	திவசம்	299	நாமம
72	திறைகொணர	77	நாராயணனை
65	தீர்த்தநீண்முடி	215	நாவினகண
16	தீனத்தனை	18	நிமித்தம
260	துங்கமதம்	124	நிருபதிகள
186	துஞ்சுவது	141	நிலைதுளங்கி
67	துணுக்கு	23	நினைகலா
252	தும்பிகள்	17	நூற்றுவர்
103	தும்பை	8	நெடியமால
8	துய்யமுடையாள்	90	நெய்தலதடம்
17	*துரோணனை	243	நெற்றிவிழி
51	துவராபதி	2	நேரிருந்த
12	துவரை	94	படர்காடு
181	துவாதசம்	64	பணிகேட்ப
13	துவாரபாலர்	47	பண்டாரம
228	துன்னிமித்தம	196	பரிசனங்கள
152	தெய்வமுனி	7	பலதேவர்
302	தென்றனத்தார	218	பல்லாண்டு
312	தொழில மார்க்கம்	256	பளளநகை
290	நச்சியர்	57	பழமபொருள
102	நந்தனமனை	104	பானுசாலி
115	நயனம	35	பாதாஙகுட்டம
316	நரகம்	316	பாரினங்கள

பாட்டு எண்,	முதற்குறிப்பு.	பாட்டு எண்,	முதற்குறிப்பு.
94	பாலைநிலம	188	பொருப்பு
29	பிணடிபாலம	329	போதகம
3	பிரமகத்தி	113	போர்க்குறி
216	பிரவாள பர்வதம	58	மஞசாடுசோலை
25	புந்தி	136	மட்டவுழுஞ்
247	புயலவெணறு	110	மந்திரஙகள
278	புலவாய	102	மருதிடந்து
143	புறத்தாயஞர	90	மாககங்கை
95	புனகணமைம	268	மாககதா
11	புனறகங்கை	94	மாகருநதி
79	புனையிழையார	272	மாககுனறு
127	புஷகரணி	11	மாணியா
98	பூதகாலம	21	மாணடபுரி
284	பூணைகயார	128	மாதினை
195	பூணடொடி	237	மாதகதாண்டன்
224	பூதலம	259	மாநதாதார
301	பூநதுழாய	198	மாபெந்தம
303	பூபணிகள	78	மாமதி
78	பூபதி	155	மாயூர பர்வதம்
293	பூமாரி	9	மாயோன
79	பூவலயம	320	மாருதத் தேர
150	பூவாரும	11	மாவலி
311	பெஞ்சாமம	201	மாழையர்
68	பெருமகன	123	மினனெறி
49	பேகனையும	85	முகமோதி
112	பேணுமை	150	முகித்தம
10	பேயமுலை	114	முத்திங்கள்
130	பைந்தாமரை	22	முரசுயாத்த
319	பொயசித்தம்	18	முறுவலித்து

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.	பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
20	முன்னைப்பயனை	15	வாளை
11	மூவடி மண்	75	வாள் விசயன
46	மூழை	236	வானகமுகு
117	மேகநாதன	14	வானசகடு
17	வங்கக் கடல்	139	விசயன
53	வண்டுவரை	117	வித்தகம
145	வண்ணமலர்	1	விப்பிரரை
26	வன்னவலக்கை	134	வியன்சாரல்
93	வம்பவிழும்	16	வினைப்பயன
252	வம்பவிழ்தார்	199	வெஞ்சமம்
120	வராகம்	97	வெண்டாமரை
132	வருணன	275	வெள்ளம்
70	வரையினைத் தம்	165	வேங்கடம்
60	வழக்கைப்	1	வேதவியாதர்
191	வாசுகி		

'பெருந்தேவனார் பாரதம்'
பொழிப்புரையுடன்
பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு எண்.	பிழை.	திருத்தம்.
6	9	வார்	———
7	9	சின்னமுரி	சின்னமும்
8	14	அதிரட்டு	———
9	17	உனன	உன
33	84	சொன	சொல்
34	87	அரவண்	அரவம்
34	87	நின்துருகி	———
34	90	வளநாட்	வளநாட
36	92	நீரவளன	———
45	117	வெனறடாங்பி	றனறடாதக
46	118	கூறிகளை	———
48	123	நிதம	———
48	124	துரோபதையை	துரோபதையைக்
52	134	அனபதிறையிரா	ஐம்பதிறையிரர்
53	139	வாத்தி	———
56	145	வநதினமலர்ப் பொய்கை	வந்திம்மலர்ப்பொய்கை
81	209	இனியுஙகளை	இனி உஙகளை
82	212	துள்ளி	துள்ளிக்
99	வரி 21	———	கண்டு
102	பா. எ 258	பறறக்	த்தோற்றக்
105	267	பொருத	பொருதத்
105	268	தேவறகாய்	தேவர்க்காய்
107	207	கண்படவார்	கணமடவார்

முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு எண்.	பக்கம்.	பிழை.	திருத்தம்.
230	95	உனக்கினைய	உனக்கிளைய
45	19	ஐயாரு	ஐயாறு
180	70	தெயவற்கும	தெய்வர்க்கும
147	57	நீறவரை	நீள்வரை
19	9	பயிந்று	பயின்று
142	55	மறறினமலாப்	மறறிமமலைப்
11	7	மாணிய	மாணியர்
47	45	விண்ணைவற்காயத்	விண்ணைவாக்காய்த்

அரும்பதக் குறிப்புகள்.

பாட்டு எண்.	பிழை.	திருத்தம்.
203	அணிவக்கொடி	அனுமக்கொடி
194	அமபோருதம	அம்போருகம
180	இடிந்துடிக்கும	182 இடந்துடிக்கும
143	புறத்தாய்ஞா	புறத்தாயிஞா
136	மட்டவுழும	மட்டவிழுந்
302	தெனறனத்தார்	தென்றறதேர்
115	காம்பனைதோள்	காமபணைததோள்
107	காலபாவம	காலபாலதம
316	கொமபி	கும்பி
60	சழக்கொடி	சழக்கோடி
157	சிருநதி	செருநதி
22	திருவோலகம	திருவோலக்கம
16	தினததனை	தினைததனை
228	துனநிமிததம	துன்னிமித்தம
316	பாரினஙகள்	315 பாற்றினங்கள்
319	பொயசிததம	பொயச்சித்தம

[ ] இருதலைப் பகராக் குறியீட்டில் உள்ளவை சில ஏட்டில் உள்ளதையும், சில சேர்க்கப்பெறறதையும் குறிப்பதாகும்.